Η ΕΘΝΙΚΗ

ΧΑΡΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ Α^ον — ΑΡΙΘ. 11
ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 10
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΤΡΙΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ - ΜΕΤΩΝΟΣ
ΑΘΗΝΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
Ἐσωτερικοῦ..... Δραχ. 5
Ἐξωτερικοῦ..... φρ. 10
Ρωσσίας..... ρούβλ. 5
Ἀμερικῆς..... δολλ. 21/2

18 ΜΑΡΤΙΟΥ 1914

Η ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

Ὁ Βασιλεύς μας μὲ πολιτικὴν ἐνδυμασίαν κατὰ τελευταίαν φωτογραφίαν του.

ΑΝΑΓΚΗ ΜΕΤΡΩΝ

Τὸν πέμπτον διατρέχομεν μῆνα ἀφ' ὅτου ἡ Βουλὴ ἤνοιξε τὰς πύλας της καὶ ὅμως ὅλαι αἱ μέχρι τοῦδε συνεδριάσεις κατηναλώθησαν εἰς μικροζητήματα καὶ προσωπικὰς ἀντεγκλήσεις, χωρὶς τὸ παράπαν ν' ἀσχοληθῇ εἰς τόσα ἐκκρεμῆ ἐθνικὰ ζητήματα, τὰ ὁποῖα ἀποβλέπουσιν εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόστασιν τοῦ Κράτους.

Εἰς στιγμὰς, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ σύμμαχος Σερβία καὶ τ' ἄλλα ἐκ τοῦ Βαλκανικοῦ πολέμου καρπωθέντα ἐδαφικὰς ἐπεκτάσεις ἔθνη ἔθηκαν στιβαρὰν τὴν χεῖρα ἐπὶ τῶν προσκτηθέντων μερῶν, εἰς στιγμὰς κατὰ τὰς ὁποίας πρῶτοι καὶ περισσότερον παντὸς ἄλλου αἰσθανόμεθα τ' ἀποτελέσματα τῶν πιεστικῶν ἐλευθεριῶν τοῦ Σερβικοῦ Συντάγματος κατὰ τὰς στιγμὰς ταύτας ἡ ἡμετέρα Βουλὴ ἀπασχολεῖται ἐπὶ πέντε ἤδη ὁλοκλήρους μῆνα εἰς τὰ ἐνδιαφέροντα τὸν δῆμον Παραλιμπυλίων καὶ τὸν Σκαπετουράκην ἐκ Σεγδίτσης ζητήματα.

Ἡ εἰς Μακεδονίαν ἐκπαίδευσις καὶ οἰκονομικὴ ἀφομοίωσις παραμένουσιν εἰς τὴν αὐτὴν ὡς καὶ πρὶν κατάστασιν, οὐδεμία δὲ νομοθετικὴ μέριμνα ἢ τοὐλάχιστον ὑπεύθυνος δήλωσις, ἢ προκαταρκτικὴ ἐργασία ἐγγνώσθη, ὥστε νὰ δυνάμεθα νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι κατὰ τὴν ἐπίσημον στιγμὴν τῆς προσαρτήσεως νὰ ὑπολείπεται μόνον ἡ ἐφαρμογὴ προκαταρτισθέντος τελείου συστήματος.

Ἐκτὸς ἐὰν ἡ Κυβέρνησις νομίζει, ὅτι κατὰ τῆς ἱδρύσεως τῶν μονοταξίων Διδασκαλείων καὶ τῆς οἰκονομικῆς ἀφομοιώσεως νομοσχέδια ἀποτελοῦσιν ἀρκετὰ στοιχεῖα πρὸς ἐπιτέλεσιν τῆς προκειμένης ἐπειγούσης καὶ ἀναγκαιοτάτης ἐργασίας πρὸς ἀφομοίωσιν τῶν νέων μας πολυσυνθέτων ἐπαρχιῶν.

Τὸ μέλλον τοῦ λιμένος τῆς Θεσσαλονίκης, τὰ δίκτυα τῶν συγκοινωνιῶν τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς Μακεδονίας κατάκειται εἰς μελέτας ἐξ τῶν ὑπουργείων Ἐσωτερικῶν, τίς οἶδε δὲ, ἐὰν θεωρηθῶσι τοὐλάχιστον ἀρκετὰ σπουδαία, ἐὰν μὴ ἐπείγοντα, ὥστε νὰ λάβωσι τὴν σειράν των εἰς τὴν Ἡμερησίαν Διάταξιν τῆς Βουλῆς.

Εἰς τὰ τυχὸν γεννώμενα παράπονα ἐκ μέρους τῶν νέων μας ὑπηκόων ἀντὶ ν' ἀντιτάξωμεν τὸ Κράτος τοῦ Νόμου, λαμβάνομεν ἑκάστοτε τὴν ἐξευτελιστικὴν τοῦ συμβιβασμοῦ στάσιν, φροντίζοντες ὥστε νὰ δίδωμεν τὴν ἐντύπωσιν τοῦ φιλευδοῦς, ἐνῷ πράγματι δίδομεν τὴν ἐντύπωσιν τοῦ πολιτεικοῦ ξεχαρβαλώματος.

Ἔχομεν ὑπ' ὄψει τὰ παράπονα τοῦ Ἐμπορικοῦ Ἐπιμελητηρίου Θεσσαλονίκης, τὰς γεννηθείσας ἐκ μέρους τῶν καπνοφόρων ἐπαρχιῶν διαμαρτυρίας περὶ τοῦ μελετωμένου μονοπωλίου τοῦ καπνοῦ, τὰ ὁποῖα εὗρῆκαν παρὰ τοῖς ἀρμοδίοις χαρακτηριστικὴν χαλαρότητα, μὴ ἐποικοδομητικὴν τῆς ἀξιοπρεπείας τοῦ Κράτους.

ΣΤΟΝ ΧΡΟΝΟ ΠΟΥ ΠΕΡΑΣΕ

Χρόνε! τρισαγιασμένε
Σὲ ὀνειροπολήσανε ἑκατοντάδες χρόνια
Οἱ δουλωμένοι Ἕλληνες τ' Ἀλέξανδρου τῆς χώρας.
Ποῦ ἐδέρνονταν καὶ στέναζαν στὴ μαύρη τὴ σκλαβιά.

Στὸ διάβα σου δοξάστηκε ἡ προσφιλὴς Πατρίς μας
καὶ θὰ γενῇ ὡς ἄλλοτε μεγάλη καὶ τρανὴ
στὴν Πόλι τῶν ὀνείρων μας μεσ' τὴν Ἁγιὰ Σοφιά μας
Ὁ Κωνσταντῖνος θὲ νὰ μπῇ γιὰ νὰ λειτουργηθῇ.

Στὸ διάβα σου ἐνώθηκε ἡ ματωμένη Κρήτη
μὲ τὴ γλυκειὰ Ἑλλάδα μας τὴ πολυαγαπημένη.
Καὶ ἡ ἡρωϊκὲς ψυχὲς στὸ Γέρο ψηλορείτη
Χύνουνε δάκρυα χαρᾶς πατρίδα δοξασμένη.
. . . . . .
Περνᾶνε σβύνουν γοργὰ οἱ χρόνοι, οἱ αἰῶνες
Καὶ ὅλα στὸ ποτάμι τῆς λήθης θὰ χαθοῦνε.
Ἀλλ' ὅμως τόσον ἔνδοξοι Βουλγαροκτόνοι ἀγῶνες
Ποῦ ἔγιναν στὸ διάβα σου δὲν θὰ λησμονηθοῦνε.

Κρήτη *Εὐάγγελος Ε. Φωτάκις*

ΒΑΛΚΑΝΙΚΑ

ΠΙΚ-ΝΙΚ

(Ἡ Μονομαχία)

Ὅλοι οἱ δοῦκες καὶ οἱ βαρωνέττοι τῆς Βουλῆς εἰς κίνησιν διὰ τὴν μονομαχίαν.

Βλάχος ὁ τῆς Λαρίσης ἀρχιτσέλιγκας καὶ Τσιριμῶκος ὁ φευδάρχης τῆς Λαμίας Βρατσάνος ὑποκόμης τῶν Ψαρῶν καὶ Κλέαρχος ἱππικόμος τῆς ἀνορθώσεως. Ὁ μέγας σφουγγοκολάριος Σπυρίδης, καὶ Κοτανίτσας ὁ κυρο-ἀλήτης, Παναγωτόπουλος ὁ ἐκλεκτὸς τοῦ Πειραιῶς καὶ Γρανίτσας ὁ διαγγελεὺς καὶ μέλλων ὑπουργὸς τῆς Γεωργίας, τῆς Βοτανικῆς, τῆς ἀνθοδετικῆς καὶ ἀπάσης τῆς Ξεροκαμπίας.

Κομίζεται ἅπαξ θυμοειδὴς καὶ τὸν ἐκ Κερκύρας εὐπατρίδην καὶ ξῖφος αἰχμηρότερον ἀπὸ τὴν γλῶσσαν τοῦ. Ὁ Χαζηγιάννης ὁ Λαλάκιας, καὶ τὰ λοιπὰ παιδόπουλα τῆς ἀνορθώσεως κρατοῦν καὶ φέρουν τὰ διάσημα τοῦ Κυρίου τῶν Κορφῶν. Ἀκολουθεῖ ὁ κ. Νάκος μορφάζων ὡς γελωτοποιὸς καὶ πηδῶν καὶ περιτρέχων. Εἶναι ἡ μόνη φορὰ ποῦ ὅλοι εἶνε σοβαροί, καὶ κανεὶς δὲν τὸν προσέχει. Δύο μεγάλοι δοῦκες τῆς Κερκύρας ὁ Κογεβίνας καὶ ὁ Κεφαλληνὸς κρατοῦν τὰ διάσημα τοῦ αὐθέντου ποῦ ἀπέρχεται γιὰ νὰ μονομαχήσῃ!

Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἄλλη πομπὴ καὶ ἄλλη παράταξις στίλβουσα καὶ λάμπουσα προβάλλει.

Ὁ Δυνάστης τῶν Κορφῶν καὶ μέγας Μαρκήσιος τῆς Ρόπας, κτυπᾷ τοὺς πόδας κατὰ γῆς καὶ πολεμικῶς ἠχοῦνε τὰ σπιρούνια Τρομάζουν τὰ σπουργίτια στὰ κλαδιὰ καὶ φεύγουν τρομάξασε μὲ κακαβισμοὺς καὶ λαλλητὰ μερικὲς κότες μὲ ἀναδιπλασιασμόν!

Ὡς σταυροφόρος γηραιὸς, ξεραθεὶς καὶ πυρακτωθεὶς εἰς τοὺς πολέμους ὁ ἄρχων τῆς Ἀρκαδίας Ἀλεξάκης παραστέκει δίπλα του, μετὰ τοῦ ἐρυθρομάλλη καὶ πυρομάλλη καὶ πυρίνου καὶ πυρίπνου ἐξορίστου δεσπότου Ἀττικῆς τοῦ βιλλαρδοτίνου Ράλλη, τοῦ θετοῦ τοπίου τῆς Ἀρκαδίας Τέκνου. Ἰδοὺ καὶ ὁ χύρης τῆς Τριπόλεως ὁ Τριανταφυλλάκος καὶ ὁ Ρήγας τῆς Μάνης Τουριακούλη! Πόσον ὁ Τσακόπουλος ὁ ἐκ τῶν σωματοφυλάκων τῆς φρουρᾶς προσβλέπει βλοσερῶς τὸν Ἐρωτόκριτον Μπρισμιτσάκην καὶ πόσον ὁ βοὴν ἀγαθὸς Μπακόπουλος μιρμιρίζει κατὰ τοῦ Γρηγορίου τοῦ πάσης Ὠλενίας ἄρχοντος!

Δύο νέοι βλαστοὶ τῆς κυανοαίμου ἀνορθώσεως Τσαξίρης ὁ ἰδιοκτήτης Πύργων. . . . Ἰσπανικῶν καὶ Παπαδὰμ μέγας Δουξ τῆς Σύρας, διέρχονται, παρέρχονται, ἀντιπαρέρχονται καὶ δὲν παύουν χαριεντιζόμενοι μετὰ τῆς Δόνας Ἰσαβέλλας—Μαρίας—Ἀντουανέττας—Ἐλεονώρας—Ἐλευθερίας—Μαριγούλας τῆς ἀνορθωτικῆς.

Ζητοῦν ρόδον, γλυκερὰν ματιὰν μειδίαμα ἢ ρουσφετάκι;

Ἤδη ἀνεμίζονται θροοῦντα τὰ μεταξωτὰ τῶν εὐγενῶν κυρίων λάβρα, καὶ λάμπουν αἱ χρυσὲς ἢ πανοπλίες, καὶ σκορπίζονται εἰς χρώματα τὰ οἰκόσημα καὶ ἀνεμίζουν εἰς σύννεφα πολύχρωμα αἱ λοφιαὶ τῶν εὐγενῶν κυρίων,

Μόνον οἱ ἱππόται τῶν Θηβῶν, Κύριλλος καὶ Κουτσοπέταλος ὁ τῆς Λεβαδείας ψηφοκράτωρ δὲν φαίνεται νὰ εἶναι ποτενά; Πῶς παρέλειψαν τὸ καθῆκόν των οἱ μεγιστάνες οὗτοι; Μήπως γίνονται εἰς τὴν Βοιωτίαν ἐκλογαί, ἢ μήπως συνεργάζονται μετὰ τοῦ Σταΐτ τοῦ ὑψηλοῦ αὐτοῦ καρδιναλίου τὴν μέλλουσαν συμμαχίαν Μενιδίου καὶ Ἑλλάδος.

Κ' ὁ Διομήδης ὁ νούντσιος τοῦ Πάπα, ποῦ εἶναι καὶ δὲν φαίνεται; Ὁ εὐπατρίδης τῆς Κέρκυρας ἐδῶ μονομαχεῖ, τὰ φέουδα κινδυνεύουν, καὶ οἱ μαρκήσιοι εἶναι σωστὸν ν' ἀπουσιάζουν;

Ἰδοὺ ἡ λεπτὴ καὶ χαριτόβρυτος καὶ μημουαπτικὴ καὶ μικροσαμμωμένη κόμησσα τῆς Ἀττικῆς, ὁ Βουλευτὴς Ἀθανασάκης, ἔρχεται, στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Στρατούλη τοῦ βαρώνου Ἀθηνῶν Γαυγαμήλων καὶ . . . ἀρβυλῶν!

Ἰδοὺ ὁ καπετὰν φραγκάσας Ἀλεξάκης εἰς τὸ ἀνήτολον στρατόπεδον προχωρεῖ καὶ χαιρετᾷ ἐδαφαίως τὸν Δεμερτζῆν τὸν Δόγην, μόλις τελέσαντα τοὺς γάμους του μεθ' ἁπασῶν τῶν θαλασσῶν καὶ ἀποπνέοντα ἰώδιον, πλήρη στρειδιῶν καὶ ἀχινίων ὡς κῦτος θαλάσιον φαινόμενον. Ἂς εἶναι μέγας ὡς ἐνυάλιος Θεός!

Νὰ καὶ ὁ Τουρκοβασίλης Βεζύρης καὶ Ἰσλάμης ἀτάσης Ἀρκαδίας, καὶ νὰ ὡς «τελευταία ὥρα» τρέχοντας Θεοδωρόπουλος τῆς ὑπηρεσίας τῶν μετόπισθεν τοῦ ἀνορθωτικοῦ τούτου στρατοπέδου.

Χονδρὸς ὡς ἡγούμενος Πουτσίνων εὐλογεῖ πάντας καὶ ὁ σεβάσμιος Σοκόλης, τοῦ ἀνορθωτικοῦ σεβασμιωτάτου Γαλανοῦ, ἀποκλεισθέντος τῆς Βουλῆς ἀπὸ τῶν παρελθουσῶν ἐκλογῶν, οὗ ἂν σεβασιὴ ἡ μνήμη καὶ ἡ εὐλογία ἐφ' ἡμᾶν καὶ τῶν τέκνων ἡμῶν. Ἀμήν!

-*-

Τί ἔχει νὰ γείνῃ βρὲ παιδί!

Τόσοι ἀγῶνες εἰς τὴν κοινωνίαν! Ὅλοι οἱ *Πρίτσηπες* καὶ οἱ δοῦκες καὶ οἱ ἱππόται τῆς Ἑλλάδος, ὅλοι οἱ μεγιστᾶνες καὶ οἱ Κορδινάλιοι, ὅλοι οἱ βαρώνοι καὶ οἱ ὑποκόμοι, ὅλοι οἱ ἄρχοντες, οἱ δοῦκες καὶ οἱ πασσοσταυάριοι, ὅλοι οἱ Μαρκήσιοι καὶ οἱ ἀνάξ. καὶ οἱ ντερβισάδες τῆς φαυλοκρατίας καὶ τῆς ἀνορθώσεως, ὅλοι οἱ Μαρκέζοι καὶ οἱ νούνσιοι, ὅλοι οἱ Πασσάδες καὶ οἱ Μανδαρῖνοι καὶ οἱ ἀρχικαγελάριοι!

Ὦ τοῦ ἐκπάγλου καὶ μεγαλοπρεποῦς θεάματος.

Ἤδη περιβάλλει ἡ δόνα Ἰσαβέλλα—Μαρία—Ἀντωανέττα—Δωροθέα—Ἐλεωνόρα—Ἐλευθερία—Μαριγούλα ἡ Ἀνορθωτικὴ καὶ ἀσπάζεται τὸν μέγαν μονομάχον Ζαβιτσιάνον, δίδουσα εἰς αὐτὸν τιμαλφὲς ἐγκόλπιον φέρον τὴν εἰκόνα τοῦ Κλεάρχου τοῦ θαυματουργοῦ. καὶ τοῦ βουλευτοῦ *Δικαίου* ἵνα ἡ χάρις του τὸν βοηθήσῃ καὶ . . . *φὰε* τὸν ἀντιπαλόν του ἀναπαύων αὐτὸν ἐν σκηναῖς . . . . *δικαίων*.

Περιέχει ἀκόμη τὸ περίαπτον καὶ ὀλίγας τρίχας ἀπὸ τὸ γένειον τοῦ ἐν *κάλπαις* ταῖς Ἀρκαδικαῖς μαρτυρήσαντος, παθόντος καὶ τσφέντος ὑπὸ σωροὺς μαύρων ψήφων, ὁσίου Χηνιάδου τοῦ ὁμολογητοῦ, τεμάχιον ὑφάσματος ἀπὸ τὴν βελάδα τοῦ πανοσίου Βερροίου, ἐπὶ τούτῳ ὑπὸ τοῦ Κατσιμπίρη τοῦ μακαρίου καὶ προσκυνητοῦ προσκομισθέν.—Ἔχει κ' ἄλλα μέσα τὸ ἐγκόλπιον τοῦτο χαϊμαλῆ ὡς π.χ. ἕνα κουμπὶ τοῦ κ. Κοκκέβη, ὀλίγη φοῦντα ἀπὸ τὰ τσαρούχια τοῦ Γρανίτσα, τεμάχιον ἀπὸ τὸ κορδόνιον τῶν ὀμματογυαλιῶν τοῦ Μαλασσίνα, ὀλίγην ἀπὸ τὴν σοβαρότητα τοῦ Ἀλεξανδρῆ, καὶ ξύσματα τινὰ ἀπὸ τὸ λουρῆ τοῦ Χατζηδῆγα.

Ὦ ἐὰν τὸ εἶχεν ὁ Τσάρος τῆς Ρωσσίας αὐτό, δὲν θὰ ἐφοβεῖτο ὅλων τῶν μηδενιστῶν τὰς βόμβας. . . . .

-*-

Τί γίνεται ὅμως εἰς τὸ ἀντίπαλον στρατόπεδον;

Ψάλλει τὰς νεκρικὰς εὐχὰς ὁ πάτερ-Γούναρης ἀσκητής, ὠχρὸς ἐκ τῶν στερήσεων καὶ τῆς ἀσκητικῆς πολιτικῆς ἢν ἀπὸ καιροῦ μετέρχεται. Διακονεῖ ὁ κ. Τσαλδάρης καὶ γονυπετὴς εὐχεται ὡς θύλεμὰς ὁ μέγας αὐθέντης τῆς Ζακύνθου Ρώμας . . . .

-*-

Μεγάλη τῆς μονομαχίας ἡ στιγμή.

Ἀπαγορευθέντων τῶν *σφαιριδίων*, ἀποφασίζεται νὰ γίνῃ διὰ ψηφοδελτίων αὕτη!

Μὲ εὐγένειαν ἰδαλγοῦ Ἰσπανοῦ ἐξάγει ταντελένιον τῆς Ρόπας ὁ δεσπότης, τριχάπτινον μανδύλιον ἀρωματῶδες, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἦτο τυλιγμένη ἡ θανάσιμος κατὰ τοῦ ἀντιπάλου του βολή.

— Εἶσαι ψεύτης!

Μὲ γενναιότητα ἀρχαίου πολεμιστοῦ ἀποδίδει ὁ τῶν Φαιάκων ἄναξ, τὸ κτύπημα.

— Εἶσαι καταχραστὴς τῶν δημοσίων.

Μεγάλη συγκίνησις εἰς τὸν ὑπόλοιπον σύλλογον.

— Μήπως ἔπαθε κανείς;

Ὄχι! Ἦταν ἀφλογησία! Τρίχα κανενὸς δὲν κάηκε, μόνον ὁ μίτος τοῦ κόντε τῆς Ρόπας κοκίνησε ὡς πολεμικὸν τῶν Τούρκων λάβαρον. Ὡς ἐρυθρὸς φανὸς δίδων τὸ σύνθημα κινδύνου.

Πάλιν τοποθετοῦνται οἱ ἀντίπαλοι. Πάλιν τὴν φύσιν κατέχει ἀγωνία. Πάλιν ἄνθρωποι καὶ οὐρανὸς καὶ δένδρα καὶ ξύλα, κούτσουρα καὶ κλαδικὰ ἀκινητοῦν πρὸ τοῦ μεγάλου γεγονότος!

— Ποῦφ!

— Πρίτς!

Τί ἦτο; Τί συνέβη;

Ἡ Δόνα Θηρσία—Ἰσαβέλλα—Ἐλεονώρα—Αὐγουστῖνα—Ἀντωανέττα—Ἐλευθερία—Μαριγοῦλα ἡ ἀνορθωτικὴ καὶ ἡ μεγάλη καὶ ἐρίτιμος κυρία τῆς τιμῆς Κωνσταντῖνος Κουμουνδοῦρος λιποθυμοῦν καὶ πίπτουν ἀπ' ἐδῶ κ' ἀπ' ἐκεῖ!

Τὴν μίαν ἀερίζει ὁ κ. Τσαξίρης, τὴν ἄλλην ὁ Νῶντας Δηλιγιάννης. . . . .

Καὶ ἄλλη ἐκπυροσκρότησις ἀκούεται!

— Ποῦφ!

— Πρίτς! Ὅλοι ἀνατρίχιασαν!

Ποῖον νὰ εὑρῇκε ἡ σφαῖρα καὶ τίνος τὸ κυανοῦν αἷμα ἔρρευσε;

Εὐτυχῶς διὰ τὸ Ἔθνος, διὰ τὴν παγκόσμιον εἰρήνην, τὸν ἀσύματον τηλέγραφον καὶ τὴν ὑπεροπλίαν τοῦ αἰγαίου, τίποτε δὲν ἔγεινεν.

Αἱ ἐκπυροσκροτήσεις δὲν ἦσαν παρὰ ἐντερικὰ τοῦ κ. Βερροίου ξεθυμάσματα . . . .

Κ' ἔτσι ἡ τιμὴ ἐσώθη! . . . .

Ἡ εἰρήνη ἤτλωσε τὰς κυανᾶς της πτέρυγας ἐπὶ πάντων καὶ πασῶν . . . . .

Καὶ οἱ εὐγενεῖς ἐξαναγύρισαν στὰ ἴδια ἱκανοποιημένοι! . . . . .

ΤΟ ΚΕΝΤΡΙ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗ ΜΠΟΡΑ

Θὰ ἦσαν σύννεφα ἢ θὰ ἦσαν τεράστιοι λύκοι ἐκεῖ ἐπάνω....

Ἕνα μεγάλο κοπάδι ἀπὸ λύκους εἰς τὸ ἀπέραντον σκότος, ἕνα μεγάλο κοπάδι, τὸ ὁποῖον οὐρλιαζε ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν. Πολλοὶ λύκοι εἰς τὴν ζούγγλαν τοῦ ἀθόλου οὐρανοῦ. Καὶ ἔξαφνα —κάπου μέσα ἀπὸ τὸ σκότος— ἐρρίφθη ἕνας πυροβολισμὸς, ἤστραψε μία ἀστραπὴ καὶ ἡ πόλις ἐφωτίσθη μὲ τὸ λευκὸν φῶς, ὡς μαρμάρινος ἀπατὴ εἰς Ἀφρικανικὴν σαχάραν.

Ἕνα ὀρθάνοιχτον παράθυρο —ἔχασκε ἀφηρημένον πρὸς τὴν νύχτα— ἕνα ὀρθάνοιχτον παράθυρον, ὡς εἰς μίαν ἐξαφνικὴν μανιακὴν ἔξαψιν, ἔκλεισε μὲ ἕνα ἀγριον κρότον. Καὶ ἔπειτα τὸ κλαψιάρικο γέλοιο τῶν θρυματισθέντων γυαλιῶν ἐπάνω στὸ πάτωμα.

Θὰ ἦσαν σύννεφα ἢ θὰ ἦσαν τεράστιοι λύκοι ἐκεῖ ἐπάνω....

Καὶ ἔπειτα ἀπὸ τὸ πλούσιον σκοτάδι ἐφάνη μίαν στιγμὴν —πόση ἀγωνία καὶ ἐγκαρτέρησις!— διεκρίθη ἐκεῖ εἰς τὴν θολὴν σιωπὴν τοῦ οὐρανίου δάσους τὸ φεγγάρι. Ἕνα ἀργυρὸ θέλεμα πρὸς τὴν γῆν, μία ἀγωνιῶσα ἀκτίς. Καὶ τὸ μανιακὸν κοπάδι ἐπέρασε πάλιν ἐμπρός του ὀρυόμενον.

Μία ὁμοβροντία ἀμέσως. Ἡ μάχη ἤρχισε. Μία ὁμοβροντία καὶ ἀμέσως τὸ γρήγορο βάδισμα, τὸ ἰλιγγιῶδες τῆς μπόρας.

Ἔτσι σὰν πλούσιον αἷμα, αἷμα ἄφθονον, εἰς χειμάρρους, εἰς καταρράκτας. Καὶ μαζὶ ἕνα παρατεταμένον φύσημα ἀνέμου. Παρομοίασ αὐτὴ ἡ ἀναπνοὴ τῆς γῆς εὐφραινομένης εἰς τὴν μανιακὴν αὐτὴν αἱματοχυσίαν, πότιζομένη μὲ τὴν οὐρανικὴν θυσίαν.

Αἱ ὁμοβροντίαι αὐξάνουν. Οἱ ὀρυγμοὶ ἐκωφαντικοί, ἄγριοι, ἀπηλπισμένοι. Ὁ κρότος τῆς ἀστραπῆς, ἡ λάμψις, τόσοι πυροβολισμοί, τόσον αἷμα..... Καὶ ἔπειτα ὁ ἄνεμος μὲ ἀνοικτὰς τὰς πτέρυγας, ὁ ἄνεμος θρηνῶν ἐπάνω ἀπὸ τὴν φρίκην.

Τὸ φῶς ἔσβυσε...

Θὰ ἦσαν σύννεφα ἢ θὰ ἦσαν τεράστιοι λύκοι ἐκεῖ ἐπάνω..... Τὸ πρωὶ ἐγελοῦσε ἐπάνω εἰς τὰ δάκρυα, τ' ἀπηλπισμένα δάκρυα τῶν ξαγρυπνισμένων ἀνθέων.

ΧΑΡΗΣ ΕΠΑΧΤ.

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

Καὶ πάλιν συνέχεια ἀπαραίτητος τῆς στήλης τῶν *ἀθανάτων*.

Πρῶτος μεταξὺ τῶν πρώτων ὁ ὀρειχάλκινος, ὁ φακιρικός, ὁ βυζαντινικός, ὁ ὀλύμπιος, ὁ νευρώδης καὶ ὁ γλυκὺς

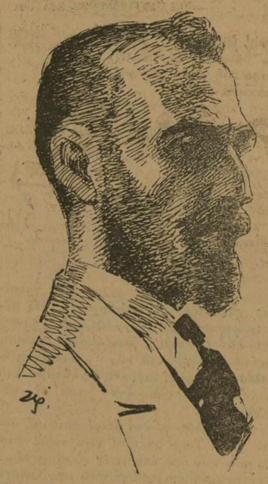

Χαρίλαος Παπαντωνίου, ὁ διευθυντὴς τῆς «Ν. Σκέψεως», μία ἐντελῶς πρωτότυπος δημοσιογραφικὴ μορφή.

Δεύτερος—κᾶτι σὰν τζίφρα καὶ σὰν ἄνθρωπος —ὁ . . . . ὑψηλότατος γελοιογράφος

κ. *Στέφανος Ξενόπουλος*, τῆς μόδα καθὼς βλέπετε, μὲ μονόκλ, μὲ τὰ ὅλα του, αὐτογελοιογραφούμενος.

ΟΧΙ!... ΠΟΤΕ!...

Ἀστροφεγγιὰ ἀπὸ ψηλά.
Γλυκιά, τρεμουλιαστὴ
Φάσμα τοῦ σκότους γῶ φτωχὸς
Ἐδῶ κάτω στὴ γῆ.

Ἡ αὔρα πνέει σιγαλὰ
Τὰ δέντρα τραγουδοῦν
Μὲ τὴ γῆ ἡ τους τὴ φωνὴ
Τὴ φύσι ἐξυμνοῦν.

Καὶ ἡ φύσι σ' ἀνταπόδοση
Στέλνει τὰ λουλουδάκια
Γιὰ νὰ ἀνθίσουν γοήγορα
τῶν δένδρων τὰ κλαράκια.

Μὲ τὰ ὁποῖα αὔριο
Θὰ στολισθοῦν Κοπέλλαις
Μὰ Ἐκείνη Ὄχι! δὲν θ' αἰσθανθῇ
Ποτὲ! Τέτοιες ἡμέραις . . . .

Λάρισσα *Ἀλέκος Κουτσόπολος*

ΑΠΟ ΤΟ "ΠΟΛΥΘΕΑΜΑ"

ΕΙΣ ΒΑΡΟΣ ΤΩΝ ΑΓΑΘΩΝ ΑΣΤΩΝ

Ἀφοῦ ὑπάρχει χαρὰ καὶ ἀφοῦ ὑπάρχει μελάνη καὶ ἀφοῦ καὶ γραφίδες ὑπάρχουν, ἐγὼ, οὐ καὶ ἐκ τῆνος, ὁ πλούσιος καὶ ὁ πτωχός, ὁ Λαζαρος καὶ ὁ βαθύπλουτος τῆς παραβολῆς, ὁ κόσμος ὅλος, ἀπὸ τὰ ἐπάνω πρὸς τὰ κάτω καὶ ἀπὸ τὰ κάτω πρὸς τὰ ἐπάνω γεφόρμεν.

Ὥστε δὲν εἶναι περίεργον τὸ «Πολυθέαμα» τῶν ἡμερῶν οὐ ὧν, οὔτε παρουσιάζει τίποτε τὸ ἐκπληκτικὸν μὲ τὴν «Ἀποστράτευσίν» του.

Δύο ἄγνωστοι κύριοι—ἴσως νὰ εἶναι ἠλεκτρολόγοι, ἴσως νὰ εἶναι καὶ ὑπάλληλοι ζαχαροπλαστείου, ἴσως καὶ νὰ μὴν εἶναι καὶ τίποτε—δύο ἄγνωστοι κύριοι ἠγόρασαν χαρτὶ ἀπὸ τὸν χαρτοπώλην, μελάνην καὶ γραφίδα, ἀπὸ τὸν Ἰδιον, ἐκάθησαν εἰς ἕνα καφενεῖον, ἐκύτταξαν τὸν κόσμον μὲ ὑπερτάφην περιφρόνησιν καὶ κατέστρωσαν μίαν ἀηδίαν καρυκευμένην μὲ γάμπες.

Ἡ γάμπα καὶ ἡ ἀηδία εἶναι δύο φαγητὰ διὰ τὰ ὁποῖα ξετρελλαίνεται ὁ Ῥωμηός. Ὁ ἕνας εἶπε:

—Νὰ ρίξωμεν μέσα εἰς τὸν «εσουεβάν» μας αὐτὸν καὶ ὀλίγους γιμνοὺς βραζίονας καὶ ὠμοπλάτας καὶ λαιμοὺς. Πρέπει νὰ θαμβοσωμεν τὰ πλήθη.

Καὶ ἐγένετο. Ἡ «Ἀποστράτευσις» ἔγινε ἐξοιμη ποικιλοτέχνια μὲ πολλὰ «γλυκύτατα καὶ θαυμασιότατα ἄσματα» κοὶ ἐδόθη «ἰς τὸ Πολυ ἐπιμ.

Τὸ ἔργον ἐ ιβάθηκε ἀμέσω . Θαιβωμένος ὁ πρωταγωνιστὴς, μαγευμένη ἡ πρωταγωνίστρια, καταγοη ευμένη ἡ πλουσία εἰς ἀ αλὸς σόρας Πιπίτσα Ἀκόμη καὶ αὐτὴ ἡ πολλὰ λιπόσαρκος Μαυίκα ἐπεδόσεν ἀπὸ ἐκφράσεισιν.

Μὲ λίγα λόγια λοιτὸν ἀφοῦ τὸ ἔργον ὑπεγήρεσε, ἐπαίχθη κι' ὅλα. Ἐπαίχθη καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ παίζεται. Ἐξακολουθεῖ νὰ παίζεται εἰς βάρος τοῦ κοσμάκι μὲ τὲς χοντροκοπιές του, μὲ τὴν βάναυσον ἀστειολογίαν του. μὲ τὴν ἐμπειρίκην ξεκαρδιστικόσητά του. Ἐξακολουθεῖ νὰ παίζεται χωρὶς τὴν παρομικρὰν ἀστυνομικὴν ἐπίβλεψιν πρὸς αἰσχος ἑνὸς κοινοῦ καὶ μιᾶς ἐποχῆς. Ἐξακολουθεῖ νὰ παίζεται ἀ ασιουργοῦν, γρονθοκοποῦν, τσαλακοτοιόν τὴν καλαισθησίαν καὶ τοῦ ἐσγάτου βασάξου τῆς Ἀγο ἀς.

Εἶναι ντροπὴ νὰ τρέφεται ὁ κόσμος ποῦ πηγαίνει ἐκεῖ ἀτλοϊκός, ἀγαθός, γαλήνιος, μὲ κάθε εἶδος ἀνησυχυτίαν. Ἡ Μέλπω τῶν ὑπαιθρείων Παραδείσων ἀπέθανε. Κάθε χονδροκοπιὰ ἐμπῆκε στὴ θέσι της. Ἂς μὴ μᾶς συγκινήσουν αὐτὴν τὴν φορὰν οἱ γιμνοί, χωδροί, κακόσχημοι, κα ὁγραμμοι, ὀρβιά, κουτσοῦρεριδείς, κακοσσυλ ύτωτοι, ἀγαμῆτοι, φριχῶδεις ἀτοκρουστικοὶ τεφατῶδεις, φριχιαστικοὶ πόδες τῆς πρω αγωνιστία.

Χάρης

ΟΙ ΔΟΥΛΕΥΤΗΣ

Ξένο κρεβλάτι ὁλόλευκο καὶ πούπουλα στρωμένα τὸ στρατιώ τὴ ἐδέχτηκε μὲ τὴ βιγιὰ πληγή του.
Σὰν ἴσκιος μάνας κεῖ ἀδερφῆς μερόνυχτα μα-
[ζί του
τῆς ὑμορφιᾶς τὴ γιατρειὰ σταλάζει μιὰ πορφένα.
Μέσ' 'στὸ βαμβάκι ἀσάλευτα κοιμᾶται πονημένο
τοῦ δουλευτὴ τ' ἀτίμη ο καὶ σ δερένιο χέρι.
Μὰ ξάφνω φεύγει ἀπ' τὸ κορμὶ—κομμάτι σάρ-
[ας ξένο—
τὸ χέρι φεύγει στοῦ γιατροῦ τὸ ἀλύ ητο μαχαῖρι.
Τώρα σκάπη; τραπειτὸ, γυρίζει στὸ χωριό του.
Μέσ' 'στὸ ξ ρὸ χωράφι του τἀλέτρι ἀργὸ προσ-
[μένει.
ν' ἀνοίξῃ αὐλάκια μέσ' στὴ γῆ τὴν ἱδρωτο-
[θρεμμένη.
Κ' ἐνῷ βουβὸς ὁ δουλευτὴς κυτάει τὸ ἔρμι
[βιό του
μ' ἕνα βαθὺ τρεμόκλαμμα καὶ μ' ἕνα καρδιοχύπι
νοιώθει τὸν πόνο τὸ φριχτὸ στὸ χέρι ποῦ τοῦ
[κείπει.

Ζ. Παπαντωνίου

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΝΥΚΤΕΡΙΝΑΙ ΣΚΗΝΑΙ

Μία διαταγὴ ἦλθε τὸ μεσημέρι αἰφνηδίως στὴ Τσοπάνιστα, καθὼς ἐψήναμε κάτι βουλγαρικαῖς «κοκόσκες» ἄνευ «σόλις» καὶ ἄνευ «λεπ» :—«Νὰ τραβήξουμεν κατὰ τῆς Κορυτσᾶς».

Περάσαμε ἀπὸ τὸ Σλίβανι, ἕνα τουρκοβανίτικο χωριό, τὸ ὁποῖον ἤθελαν νὰ κάψουν οἱ Βούλγαροι ἀντάρτες, μὰ οἱ δικοί μας τοὺς ἐμπόδισαν, καὶ ἐνυχτώσαμε εἰς τὴν Ἀγίαν

«κάτι βουλγαρικὲς κοκόσκες.»

Κυριακὴν ἕνα Τουρκοχῶρι τῆς Μακεδονίας. Ἐκεῖ ὅσοι ἐπρόφθασαν ἐτρύπωσαν σὲ σπίτια. ὅσοι δὲν ἐπρόφθασαν ἄρχισαν νὰ στίνουν τ' ἀντίσκηνά των, στρώνοντες ἄχυρα καὶ βάζοντας καλαμποκιὲς καὶ ξερόκλαδα ἐμπρὸς γιὰ τὸν ἀέρα, μὲ μιὰ ἀφέλεια καὶ ἐγκαρτέρησι ὅπου τοὺς ἔδωκεν ἡ πολύμηνος συνήθεια.

Ἐγώ, καὶ σᾶς λέω τὴν ἁμαρτία μου, μόλις φθάναμε σὲ κάνα χωριό, τὸ ἔσκαζα ἀπὸ τὸν λόχο καὶ τρύπωνα κοντὰ σὲ δύο ἀνθυπιάτερους φίλους μου. Καὶ τοῦτο, γιατὶ δὲν εἶχα κουβέρτα καὶ ἀντίσκηνο. Ἡ μοναδική μου κουβέρτα, ἡ ὁποία ἐγνώριζε ὅλες τὴς λάσπες τῆς Μακεδονίας, ἐκάηκε, ὅταν μιὰ βραδειὰ βρεγμένη καθὼς ἦτο ἀπὸ τὸ χιονόνερο, ἠνέλησα νὰ τὴν στεγνόσω.

Πῶς κάηκε. ἐνῷ ἦτο μούσκεμα! Αὐτὸ εἶνε ἐπιστημονικὸν πρόβλημα· τὸ ὁποῖον μετὰ τὸν πόλεμον ἐπιφυλάσσομαι νὰ ἐξετάσω :

-✻-

Οἱ γιατροὶ εἶχαν βρῆ ἕνα σπητάκι τούρκικο, εἰς τὴν εἴσοδο τοῦ χωριοῦ, καὶ ἔχυτοῦσαν τὴν πόρτα γιὰ ν' ἀνοίξῃ.

Οὔτε φωνὴ οὔτε ἄχνα στὴν ἀρχή, τὸ κοτόπιν ὅμως ἀκούσαμε θρήνους καὶ ὄδυρμοὺς καὶ ρεκάσματα ἀπὸ μέσα μεγάλων καὶ μικρῶν.

«Μᾶς ἦρθε μία διαταγὴ νὰ φύγουμε»

Ἔπειτα εἴδομεν ν' ἀνοίγῃ ἕνα παράθυρο καὶ ὠχρὲς καὶ τρομαγμένες μορφὲ. γυναικῶν καὶ παιδιὰ κίτρινα σὰν τὸ θιάφι, νὰ μᾶς λένε τούρκικα, νὰ παρακαλοῦν, νὰ ὑψώνουν τὰ χέρια τους νὰ μαδοῦνε τὰ μαλλιά τους καὶ νὰ φωνάζουνε:

Ἀμάν. Ἀμάν.

Καὶ ἐπειδὴ ἐμεῖς δὲν ἐννοούσαμε καὶ ἐπιμέναμε ν' ἀνοίξουν, ἔξαφνα τὰ συνεπασμένα ἀπὸ τρόμο χέρια ἐπρόβαλαν ἀπὸ τὰ παράθυρα κρατοῦντα κότες, μισὸ ψωμί, πετσέτες, τραχανᾶ. Ἀμάν ἐφέτημ! Ἀμάάαν! Ἀμάν, ἀμάν.

-✻-

Ἕνας στρατιώτης πήδησε, ἄνοιξε τὴν μεγάλην πόρτα ἀπὸ μέσα καὶ ἐμπήκαμε. Ἄμα εἶδαν ὅτι δὲν τοὺς φερθήκαμε κακά, ἀρχίσανε νὰ ἡμερώνουν. Ὁ καλὸς τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον τοὺς μιλούσαμεν, τοὺς ἐξέπληξε καὶ ὅλος ὁ φόβος καὶ ἡ τρομάρα των μετεβλήθη εἰς προθυμίαν νὰ μᾶς περιποιηθοῦν. Τὰ παιδιὰ ποὺ κρυβόνεουσαν πίσω ἀπὸ τὴς μανάδες των, ἐθάρρεψαν, καὶ ἤρθανε κονιά μας. Τοὺς μοιράσαμε ἕνα κομάτι ζάχαρι ποῦ βρέθηκε μεσ' εἰς στὰ σακκίδιά μας.

Τὰ τουρκάκια μέρεψαν

Στὴ κώχη, κοντὰ εἰς τὴ φωτιὰ ποὺ ἔκαιε ὁλόχαρη μὲ γλῶσσες χρυσοκόκινες. ἕνας ἄρρωστος ἐκείτετο. Τὸν ἐκύταξαν οἱ γιατροὶ, τοῦ δώσανε ὅτι συμβουλὰς ἔπρεπε στὴν ἀρρώστειαν του καὶ τὸν παρηγόρηραν. Ἤξερε καὶ λίγα ἑλληνικὰ καὶ ἔβαζε τὰ κίτρινα του χέρια εἰς τὸ στῆθος.

Τεσσεκιοὺρ ἰτνέραμ!

Στὸ τέλος γινήκαμε καὶ φίλοι. Ἡ γυναῖκες χωρὶς καλύτερες πηγαινοήρχοντο κεῖ μέσα. Μία κόρη μάλιστα ἰ6—17 ἐτῶν ξανθὴ μὲ μαλλιὰ σὰν τὸ λινάρι, ἕνα ψυχρὸ ἀχρωμάτιστο κορίτσι ἀνέλαβε νὰ μᾶς μαγειρεύσῃ ἔναν γηραλέον κόκκορα, ποῦ ἐκουβαλήσαμε ἀπὸ τὴν Τρομπάτιτσαν τυλιγμένον μέσα σὲ μιὰ σημαία Τούρκικη.

Ἐγὼ ἔπιασα φιλίες μ' ἕνα μικρὸ παιδάκι, ποῦ τὸ ἔλεγαν Ἀλῆ. Τόσο μάλιστα εἶχε πάρει θάρρος μαζύ μου, ποῦ μοῦ ἐπρότεινε νὰ πᾶμε νὰ.... κλέψουμεν τὰ μελίσσια τοῦ γειτονά του Χουσεῖν ποῦ τοὺς χώριζε ἕνας τοῖχος.

Ὁ Χουσεῖν τόσο εἶχε τρομάξει ἅμα εἶδεν ἑλληνικὸ στρατό, ποῦ ἐκουβάλησε τὴν γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιά του—ἕνα σωρὸ κουτσούβελα—στὸ σπίτι ὅπου μέναμεν καὶ ἄνοιξε μιὰ τρύπα εἰς τὸν τοῖχο γιὰ νὰ βλέπῃ τί γίνεται καὶ στὸ δικό του σπιτικό.

Ἄμα μᾶς εἶδε νὰ πταίνουμεν, ἐτρύπωσε οἰκογενειακῶς εἰς τὸ ταβάνι, καὶ μόλις ἐβεβαιώθη ὅτι δὲν εἴμεθα κακοί, κατέβαινε ἀπὸ πάνω ἕνας ἕνας σὰν ἀράχνες.

-✻-

Ὅλοι ἦσαν βέβαιοι πῶς θὰ 'χουμαι μάχη τὴν ἑπομένη καὶ ὅμως κανεὶς στρατιώτης δὲν κομήθηκε. Τὴν νύκτα γύριζαν σὲ μερικὰ σπίτια τούρκικα ποῦ οἱ κάτοικοι τοὺς τ'ἀφῆκαν ἔρημα καὶ φύγανε, ψαχουλεύοντας γι' ἀλεῦρι καὶ γιὰ τραχανᾶ. Ἐζύμωναν κ' ἔψηναν ψωμί, μὰ ἦτταν τόσο τόσον νόστιμο, γιατὶ εἴχαμε δύο ἡμέρες νὰ τὸ δοῦμε!... Ὅσοι εὐρήκανε σκαφίδια, ἐζύμωναν ἐκεῖ· καὶ ὅσοι δὲν εὑρῆκαν ἁπλώσανε τ' ἀντίσκηνα καὶ ἐζυμώνανε ἐπάνω· ἄλλοι ποῦ βρῆκαν πρόβατα, πειὸ τυχεροί, τὰ ψήνανε, τρώγανε τὰ μεζέδια καὶ τραγουδούσανε ὡς τὸ πρωί.

Ὁ Χουσεὶν ξεθάρρεψε.

—Βρέ, δὲν κομᾶστε νὰ ἀναπαυθῆτε, τοὺς φώναζαν οἱ ἀξιωματικοί, ἔχουμαι μάχη αὔριον!

—Πολεμᾶμε ἄψυπνοι, μὰ νηστικοὶ δὲν πολεμᾶμε!

-✻-

Ἦταν μιὰ καθαρὴ καὶ ἥσυχη βραδειὰ μ' ἕνα ἀσημένιο φεγγάρι π' ἀρμένιζε στὸν οὐρανό. Ἔκανε λίγη ψυχρίτσα κι' ἀπὸ τὰ πέρατα τοῦ χωριοῦ ἄρχισαν νὰ αἰωροῦνται πέπλοι ὁμίχλης. Τρεῖς Κεφαλλῆνες θελήσαντες νὰ σφάξουν ἕνα ἀρνὶ καὶ μὴ γνωρίζοντες πῶς νὰ τὸ γδάρουν. ἐπάλεσαν τὸν εὔζωνα χουχουλιᾶν.

—Θὰ μ' δώστε τὴ πατσιά, τὸ κεφαλάκι, τὰ μέσα καὶ τῆς πλαταριές, νὰ σᾶς τὸ γδάρω τοὺς εἶπε.

—Καὶ σὲ μᾶς τί θὰ μείνῃ; ἠρώτησαν οἱ Κεφαλλῆνες ἔκπληκτοι;

—Σὲ σᾶς θὰ μείνῃ ἡ Τέχνη, τοὺς ἀπήντησε. ποῦ θὰ σᾶς μάθω νὰ γδέρνετε!

-✻-

Ἡ ἐγκατάλειψις τῆς οἰκίας τοῦ Χουσεὶν ἔκαμε τοὺς στρατιώτας νὰ νομίσουν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ σπιτιοῦ τούρκου ἀντάρτου ποὺ φυγε καὶ εἰσέβαλον τὴν νύχτα. Ὁ Χουσεὶν τοὺς εἶδε ἀπὸ τὴν τρύπα καὶ ἔστειλε τὸν Ἀλῆ νὰ μὲ παρακαλέσῃ νὰ τοὺς διώξω.

Τοὺς εὑρῆκα καθ' ἣν στιγμὴν ἐπιτυχόντες μιὰ στάμνα κλωτσοτύρι βουτούσανε τὰ χέρια τους μὲ μιὰ ἀντάρα μέσα. Τοὺς ἀποπῆρα μὲ φωνὰς καὶ φύγανε γλύφοντας τὰ δάκτυλά τους. Κατὰ τὰ μεσάνυχτα πάλι μ' ἐξυπνάει ὁ Ἀλῆς.

—Ἐφέντημ...Ἀσκιέρ...Τοὸκ ἀσκὲρ μπουρντά!

Συκώθηκα καὶ πάλι θυμωμένος. Τυλίχτικα εἰς τὸν μαντίνα μου ἐπέρασα ἀπὸ τὴν τρύπα καὶ βρέθηκα σὰν φάντασμα μπροστάτους.

«Μᾶς μάδησε ἕνα γηραλέον κόκορο».

—Βρέ, .τί κάνετε ἐδῶ;

Ἦταν ἕνας δεκανέας καὶ δύο-τρεῖς στρατιῶτες, ποῦ ἔπερναν ἀλεῦρι. Εἶχαν γεμίσει τὰ μαντήλια τὰ καπέλλα τους;πασπαλισμένοι σὰν μυλωνᾶδες.

—Δὲν τρέπεστε, μωρὲ σεῖς, νὰ κλέβετε τὸ ξένο ἀλεῦρι.

—Ἔρημο εἶναι.

—Σκασμός... Κτῆνος!

Αὐτοὶ ἐνόμισαν πῶς κάποιος ἀνώτερος θὰ εἶμαι καὶ ἤρχισαν νὰ μὲ παρακαλοῦν.

—Κύρ Λοχία, λίγο ἀλεῦρι πήραμε. Ἔχουμε 'μέρες νὰ ἰδοῦμε λίγο ψωμί οἱ μαῦροι!

—Περίδρομος νὰ σᾶς κόψῃ, κτήνη, μασκαρᾶδες!...

«Ὅλη τὴ νύχτα γύριζαν τὰ σπίτια ψάχνοντα γι' ἀλεῦρι.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι μέσα μου ὄχι μόνον τοὺς συγχωρῶ ὅσα, ὄχι μόνον ἐν νοοῦσα τὸ μεγαλοῦ ἰκητοτους, γαλὶ ψαμὶ καιρὸ εἴχαμε νὰ δοῦμι μὲ καὶ μοῦ ἤρχετο νὰ τοὺς εἰπῶ.

— Βρὲ παιδιὰ πηγαίνετε ψ'ἡπετο καὶ.. φέρατε μου καὶ μένα κάνα κομάτι μεζέ!

Μὰ ἔλα πάλι ποῦ μὲ κάναμε λοχία καὶ ὡς λοχίας ἔπρεπε νὰ θυμώσω καὶ νὰ φωνάξω δυνατά;

— Ὅπως θέλετε, κὺρ ἐπιλοχία, μοῦ εἶπε καὶ ὁ δεκανεύς.

Ὁ ραγδαῖος αὐτὸς προβιβασμός μου μὲ κολάκεψε καὶ ἐμαλάκωσα λιγάκι.

— Πάρτε το καὶ τσακισθῆτε ἀπὸ δῶ, νὰ μὴ σᾶς βλέπω, εἶπα.

Καὶ μόλις ἐκεῖνοι κινήθηκαν γιὰ νὰ φύγουν, νά! τοὺς ξαναεῖπα, ἐκεῖ σὲ κείνη τὴ γωνιά, ἔχει καὶ μιὰ λαΐνα μ' ἄλλάτι.

Τοῦτο ὅμως ἦτανε καὶ ἡ ἀρχὴ νέου γιὰ μένα μαρτυρίου.

Αὐτοὶ διέδωσαν ἔξω, ὅτι «τὸ ἔρημο σπίτι εἶνε γεμᾶτο ἀλεῦρι καὶ ὅτι ἕνας «ἐπιλοχίας» ἐκεῖ φωνάζει λίγο, ἀλλὰ ἀφίνει καὶ τὸ πέρνουνε».

Ἔτρεξαν λοιπὸν ὁμάδες στρατιωτῶν καὶ ὁ Ἀλῆς δὲν ἐπρόφθαανε νὰ ἔρχεται νὰ μὲ ξυπνάῃ.

— Κὺρ ἐπιλοχία, λίγο'! Μιὰ χουφτοῦλα!

— "Ὄξω γρήγορα!

Ἄρχισα πειὰ νὰ βλασφημῶ τὴν καλωσύνη μου, γιατὶ δὲν θὰ κοιμώμουνα ὅλην τὴν νύχτα. Κατὰ τὴν δευτέραν προϊνὴν ἦλθε καὶ πάλιν ὁ Ἀλῆς νὰ μὲ ξυπνήσῃ.

— Ἐφέντημ! Ἐφέντημ! Γκέλ! Γκέλ!

Κυτάζω ἀπὸ τὴν τρύπα· ἕνας . . . ἐπιλοχίας τόρα ὁλόκληρος καὶ μουσταχαλῆς, ἕνας λοχίας καὶ δύο-τρεῖς στρατιῶται ἔψαχναν γιὰ ἀλεῦρι σὰν τοὺς ποντικούς.

«Ὁ...Ἀλῆς ἦρθε τρεχάτος...»

ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΚΕΝΤΗΜΑ

Πάλιν σήμερον τὸ κέντημα, τὸ ὁποῖον δὲν ἔγινε βέβαια, ἀγαπηταὶ ἀναγνώστριαι, κοιραστικὸν, τὸ κέντημα, τὸ ὁποῖον ἀντιπροσωπεῦον τὸ ἀρχαῖον «καλὸν» δὲν κάμνει τίποτε ἄλλο ἀπὸ τοῦ νὰ μᾶς ἐμπνέῃ, νὰ μᾶς λεπτύνῃ τὴν αἴσθησιν.

Ἡ εἰκὼν ποῦ σᾶς παραθέτομεν δείχνει τί ἠμπορεῖτε νὰ κεντήσετε ἐπάνω εἰς ἕνα κοιμῶν, ὡραῖον μαξιλαράκι τοῦ καναπέ σας.

Κεντᾶτε τὰ ἔμορφα αὐτὰ πουλιὰ εἰς τὸ ὕφασμα τοῦ μαξιλαριοῦ, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ εἶνε ἀπὸ ἀτλάζι. Τὸ κέντημα πρέπει νὰ γίνῃ μὲ μεταξωτὲς κλωστὲς χρωματιστές.

Ἀκόμη ἡ καλλιτεχνικὴ αὐτὴ εἰκὼν τῶν πουλιῶν, φιλοτεχνηθεῖσα Κύριος οἶδε ἀπὸ ποῖον ἀρχαῖον ἀφανῆ καλλιτέχνην, μπορεῖ νὰ σᾶς δώσῃ ἕνα ἀκόμη ἔμορφο κέντημα τοῦ τοίχου. Ἕνα πολὺ-πολὺ ὡραῖον τετράγωνον στόλισμα τοῦ τοίχου. Ἀρκεῖ νὰ κεντηθῇ ἐπάνω εἰς μαῦρον ἀτλάζι. Τὰ πουλιὰ πρέπει νὰ κεντηθοῦν μὲ ἄσπρες μεταξωτὲς κλωστές. Ἂν τὸ κέντημα αὐτὸ πρόκειται νὰ τὸ μεταχειρισθῆτε διὰ τὸν καναπέν σας, πρέπει νὰ κεντήσετε δύο προσκεφαλάκια ἀπὸ κόκκινον ἀτλάζι.

Ὅταν κεντήσετε τὰ δύο προσκεφαλάκια, δένετε εἰς ταὶς τέσσαρες γωνίες των μικροὺς φιόγκους κορδέλλας, χρώματος ἁρμονιζομένου μὲ τὸ χρῶμα ποῦ ἔχει τὸ μετάξι τῶν κεντηθέντων πουλιῶν.

Ἀκόμη ἡ τέχνη τοῦ παλαιοῦ αὐτοῦ καλλιτεχνήματος δὲν σᾶς φυλακίζει εἰς μόνον τὸ

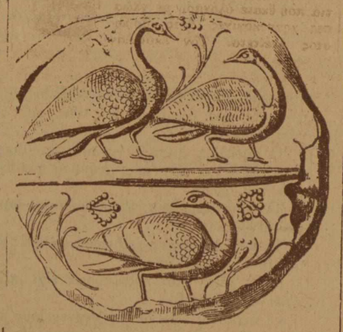

κέντημα. Ἠμπορεῖτε ν' ἀποδώσετε ὅ,τι ὡραῖον ὑπάρχει εἰς τὸ μικρὸν αὐτὸ τεμάχιον τοῦ ἀρχαίου ἀγγείου καὶ διὰ τῆς ζωγραφικῆς. Ἐξηγοῦμαι, ἀγαπηταὶ ἀναγνώστριαι...

Ἀντὶ ἐπάνω εἰς τὸ ἀτλάζι τοῦ μικροῦ μαξιλαριοῦ τοῦ καναπέ σας νὰ κεντήσετε μὲ μεταξωτὲς κλωστὲς, μπορεῖτε νὰ ζωγραφίσετε μὲ ἀκουαρέλλες.

Ὅλη ἡ παράστασις τοῦ καλλιτεχνήματος αὐτοῦ τότε γίνεται πλέον φυσική.

Φυσικὴ εἰς χρώματα, εἰς ὅλα.

Ἀσχοληθῆτε μὲ τὴν τέχνην αὐτὴν, ἡ ὁποία λάμπει ὡς μία ἀρχαία ἀνοιξις. Κεντῶσαι ἢ ζωγραφίζουσαι πλουτίζετε τὸ σπίτι σας μὲ καλλιτεχνήματα, τὰ ὁποῖα εἶχον χαθῆ ὁλοκλήρους αἰῶνας διὰ νὰ φανερωθοῦν σήμερον καὶ νὰ μᾶς σκορπίσουν ὅλον τὸ γλυκὺ καὶ τὸ λεπτὸν ἄρωμα τῆς τέχνης.

Κεντᾶτε καὶ ζωγραφίζετε !...

Παρουσιάσατε τὴν ψυχήν σας ἐπάνω εἰς μίαν τόσον θαυμασίαν ὡραιότητα, τὴν ψυχήν σας ἀδελφομένην μὲ τὴν ἀρχαίαν ψυχὴν, τὴν ψυχήν σας ἐννοοῦσαν ἐκείνην, τὴν ψυχήν σας ποτιζομένην ἀπὸ ἐκείνην, τὴν ψυχήν σας δροσιζομένην καὶ ἀναζῶσαν ἀπὸ ἐκείνην, τὴν ψυχήν σας ψυχὴν καὶ ἀδελφὴν ἐκείνης.

Εἰς τὸ ἄλλο φύλλον. Ἡ «ἀνδρικὴ μόδα τῆς ἐποχῆς». Μία συνέντευξις μὲ τὸν γνωστὸν καλλιτέχνην ἐμπορορράπτην κ. Σουλόπουλον. Τὰ σακάκια, τὰ πανταλόνια, τὰ φράκα.

Ἡ Δ/νὶς Μιράντα

Τί νὰ κάμω!

Νὰ φωνάξω σὲ ἀνώτερο; θὰ τιμωρούμην! Νὰ κάνω τὸν ἐπιλοχία καὶ ἐγώ; Καὶ ἂν μὲ πιάναν! ...Κατεβαίνω κάτω ποῦ ροχάλιζαν οἱ γιατροί, φορῶ τὸ πηλίκιο τοῦ ἑνός, τυλίγομαι μὲ τὸν μανδύα καὶ ἀνεβαίνω ἐπάνω.

— Δὲν ντρέπεσαι, ἐπιλοχία!..,

Ὁ ἐπιλοχίας τἄχασε.

— Κύριε ἀνθυπολοχαγέ, μοῦ λέει τρομαγμένος!

— Ντροπή, ἐπιλοχία. Τὸ ὄνομά σου γρήγορα ...Ὀρρρρίστε!

Ὀρρρρρίστε βαθμοφόρος ... Ὀρρρρρίστε ὑπαξιωματικόόόόός! Τότε τί θὰ εἰποῦν καὶ οἱ ἁπλοῖ στρατιῶτες!

Ὁ ἐπιλοχίας δὲν εἶδε τὴ σκάλα γιὰ νὰ κατέβῃ.

Τὸ παιχνίδι μοῦ ἄρεσε καὶ μὲ τὸ πηλίκιον τοῦ ἀξιωματικοῦ ὡς ἀνθυπολοχαγός, ὄχι μόνον ἔκανα τοὺς στρατιώτας νὰ τσακίζωνται, ἀλλὰ καὶ.,, τοὺς ἔψαχνα τὴς τσέπες.

Οὔτως εἶχον τὰ πράγματα, ὅταν εἰς τὰς τρισήμισυ ξανάρχεται ὁ Ἀλῆς νὰ μὲ ξυπνήσῃ. Τρέχω καὶ βλέπω ἕνα ἠλικιωμένον, μισοντυμένον σὰν κι' ἐμένα, χωρὶς πηλίκιον, μὲ ἕναν φαντάρο δίπλα του, νὰ ψάχνουν μέσα στὴς κάμαρες τῆς ἔρημης οἰκίας.

— Στρατιώτη, τοῦ λέγω, δὲν ντρέπεσαι σύ, γέρος ἄνθρωπος, νὰ τρέχῃς ὅλη νύχτα γιὰ ἀλεῦρι;

Ἐγύρισε καὶ μ' ἐκύτταξε μὲ ἔκπληξι :

— Τί θέλεις, ἀνθυπολοχαγέ ;

Τὸ ἰταμόν του ὕφος μὲ ἐθύμωσε.

— Εἶμαι κύριος ἀνθυπολοχαγός, τοῦ εἶπα.

— Τί θέλω, κτῆνννος! τοῦ ἐφώναξα. Τώρα θὰ ἰδῆς, ζωντόβολο, τί θέλω! Δὲν τρέπεσαι μωρέ, γέρος ἄνθρωπος, νὰ κλέβῃς ἀλεῦρι ὅλη τὴ νύχτα ;

— Πρόσεξε, ἀνθυπολοχαγέ, μοῦ λέγει θυμωμένος. εἶμαι ἀνώτερός σου.

Ἡ ἀπάντησις αὐτὴ μὲ ἐκρύωσε. Πῶς θὰ τὸν διέκρινα πῶς ἦτανε ἀνώτερός μου! Στολὴ δὲν φοροῦσε, πηλίκιον δὲν εἶχε. Κυτάζω καὶ τὴς μπότες του, εἶχανε σπιρούνια. Χωρὶς ἄλλο ἦταν ἀξιωματικός! Καὶ τώρα τί νὰ κάμω ; Νὰ ὑποχωρήσω. Θὰ μὲ ἔπιανε!... Ἄλλος δρόμος δὲν ὑπῆρχε, παρὰ νὰ ἐξακολουθήσω τὴν τακτικὴ ποῦ ἄρχισα.

Ἀγριεύω, τρίζω τὰ δόντια μου· τὰ χάνει ὁ στρατιώτης.

— Βρὲ τέρας, ἀντιποιεῖσαι τὸν ἱερρρὸν βαθμὸν τοῦ ἀξιωματικοῦ! Τώρα νὰ σοῦ δείξω ἐγώ, αὐθάδη!

— Πρόσεξε, ἀνθυπολοχαγέ· εἶμαι λοχαγός!

— Σιωπή, εἶπα! μὴ διατάξω καὶ σὲ δέσουν. Ὁ λοχαγὸς τὰ ἐχρειάστηκε. Τότε ἐσκεύτηκα ὅτι ἦταν καιρὸς κατάλληλος νὰ πλέξω ἕνα ἐγκώμιον τοῦ ἑαυτοῦ μου καὶ τῶν ... λοχαγῶν.

Τοὺς εἶδα τρέμοντας ἀπὸ τὴν τρύπα.

— Νὰ κάθωμαι ὅλη νύχτα νὰ σᾶς φυλάω, ποῦ τρέχετε νὰ κλέψετε ἀλεῦρι, γιὰ νὰ σώσω τὴν ἀξιοπρέπειαν τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ...Δὲν λυπεῖσθε τοὺς ἀξιωματικούς σας, ποῦ τόσα ὑπέφεραν καὶ τόσην ἀνδρρρρρείαν ἔδειξαν εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν ; Δὲν λυπᾶσθε τοὺς ἀνθυπολοχαγούς, τοὺς ἀνθυπασπιστάς, τοὺς λοχαγούς σας, ποῦ κοντεύουν νὰ χτικιάσουν οἱ ἄνθρωποι μὲ σᾶς ; Βρέ, ἄθλιοι! Βρέ, οὔτε ντροπή, οὔτε συνείδησις, βρέ ; Βρέ, εἶμαι νηστικὸς δυὸ ἡμέρες, δὲν κοιμήθηκα ὅλη νύχτα χάριν τοῦ γενναίου ἑλληνικοῦ στρατοῦ. Γιατὶ βρέ, πικραίνετε τοὺς λοχαγούς σας, ποῦ εἶνε ἕνα κομμάτι μάλαμα! Τώρα νὰ σὲ δέσω γιὰ νὰ βάλῃς γνῶσι ἄλλη φορά!..

— Ὁ λοχαγὸς μαλάκωσε λίγο, μὰ τὸ φυσοῦσε καὶ δὲν κρύωνε ἀτὸ τὴ προσβολή του ἔτρεπε νὰ λάβουμε μέτρα δυνατά'

— Γιὰ κύτταξε τὸν πλιατσικαντζῆ, ἀκόμα μὲ κυττάει. Βρὲ, φεῦγε, γιὰ νὰ μὴ σὲ λάω δεμένο στὸ συνταγματάρχη. Εἶδε πῶς ἔτρεπε νὰ ὑποχωρήσῃ, γιατὶ οὔτε στολὴ εἶχε, οὔτε πηλήκιο. Ἔτσι μποροῦσε νὰ παρεξηγηθῇ ἐκεῖ μέσα . ·.

Ἔφυγε . . . ,

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὄχι πειὰ ὡ; δεκανεὺς ποῦ εἶμαι, μὰ οὔτε ὡ; στρατιώτης δὲν σηκώθηκα νὰ διώξω τοὺς ἀλευροφάγους.

Ὁ Ἀλῆς μὲ καινοῦσε, μοῦ ἐφώναζε. Μὰ γὼ δὲν ἄνοιγα τὰ μάτια μου.

Τὴν ἑπομένην ἔμαθα πῶς ὁ λοχαγὸς εἶχε ἔλθει στὸ σπίτι γιὰ νὰ συλλάβῃ μερικοὺς στρατιώτας ἀπ' τὸν λόχο του, ποῦ τόσκασαν ἀπ' τὸ κατάλυμα καὶ γύριζαν γιὰ ἀλεῦρι

Εἶχε φρυάξει γιὰ τὴ διαγωγὴ τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ κοὶ ζητοῦσε ζητοῦσε ταχύσιην τιμωρίαν καὶ αὐστηροτάτην.

— Αἱματηρὰν, ἐφώναξε αἱματηράν.

— Ἐμάθετε τὸ ὄνομά του ἐρώ ησε ὁ Διοικητὴ;

— Καὶ μήτως μοῦ τὸ εἴπτ,

— Τότε δὲν ἔχετε πορὸ νὶ κυτοξετε ὅλους τοὺς ἀνθυπολοχαγοὺς τοῦ Σιν τάγματός μας.

Τ ὺς κύτυξε μὰ πουθε νὰ δὲν βρῆκε τὸν θρασὸ ἤρωα τῆς νυκτερινῆς σκηνῆς.

Ὀλίγο ἔλειψε νὰ σκάσῃ Κι' τώρα ἀκόμη ἅμα βλέπει ἀνθυπολοχαγό, τὸν ἀλησιάζει καὶ τὸν κυτάζει μήπως καὶ εὕρῃ τὸν ἀσβῆ . . .

«...τὸν πέρασαν γιὰ ἐθνοφρουρὸ ..»

Μ' ἀκόμη δὲν τὸν βρῆκε.

Τὸ λάθος του εἶναι, ὅτι περιωρίσθη νὰ κυτάζῃ μόνο τοὺς ἀνθυπλοχαγοὺς; καὶ δὲν κύτταξε κα τοὺς . . δεκανεῖς.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Ο ΜΠΑ"ΡΑΧΤΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ

Ἔφθασε δὲ ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν ὅπου τὸν πρᾶγμα περιεπλέκετο ἀκόμη περισσότερον.

Τῇ ἐπεμβάσει τοῦ Ἕλληνος προξένου δεύτερα κατηγορία ἀπηγγέλλετο κατὰ τῆς δυστυχοῦς καὶ ἀθῴας Ραχήλ.

Ἡ κατηγορία τοῦ φόνου τοῦ Παύλου Νούση!

Ποία τρομακτικὴ τραγῳδία! Καὶ πῶς ἠδύνατο νὰ ἀποδειχθῇ τὸ ἐναντίον;

Ἡ μαρτυρία τῆς ὑπηρετρίας δὲν ἦτο ἀρκετή. Ἡ Ραχὴλ οὐδὲν ἐγνώριζε περὶ τῆς τύχης τοῦ Παύλου ἢ τοῦ Μπαϊραχτάρη, ὁ ὁποῖος ἐθεωρεῖτο χαμένος πλέον καὶ αὐτός.

Ὅταν ἡ δευτέρα αὕτη κατηγορία ἀπηγγέλθη εἰς τὸ δικαστήριον κατὰ τῆς Ραχήλ, ἡ γεραὰ Ἑβραιοπούλα ἔπεσε λιπόθυμος κατὰ γῆς.

Δὲν ἠδύνατο πλέον ν' ἀνθέξῃ. Ἔξαφνα μία φωνὴ ἠκούσθη.

— Ζῇ, ζῇ ὁ Παῦλος!

Ἦτο ἡ φωνὴ τοῦ Μπαϊραχτάρη ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ ἀκροατήριον.

Ὁ Παῦλος δὲν ἠδύνατο νὰ ὁμιλήσῃ ὁ ἴδιος.

Σιωπὴ βαθεῖα ἐπηκολούθησε τὴν ἀναφώνησιν ταύτην.

Ὁ Μπαϊραχτάρης προσῆλθεν ἀμέσως ἐνώπιον τῶν δικαστῶν, παρασύρων καὶ τὸν αἰλον του ἡμιλιπόθυμον ἐκ τῆς συγκινήσεως.

Καὶ δικασταὶ καὶ ἀροατήριον ἔμειναν κατάπληκτοι.

Ὁ Μπαϊραχτάρης ἤρχισε νὰ ἐξηγῇ τὸ τῆς ὑποθέσεως. Ὀφθαλμὸς ἀδάκρυτος δὲν εἶχε μείνει.

Μετ' ὀλίγον καὶ ἡ Ραχὴλ συνήρχετο. Μόλις τὸ βλέμμα της συνήντησε τὸν Παῦλον, ὁ δεύτερος οὗτος δὲν ἠδυνήθη πλέον νὰ κρατηθῇ.

Σπρώχνων τοὺς φύλακάς του δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ ἀψηφῶν τὸ περιβάλλον, ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς νέας καὶ τὴν κατησπάζετο.

Ὁ πρόεδρος διέταξε νὰ τοὺς ἀπομακρύνουν εἰς ἄλλας αἰθούσας, χωριστὰ τὸν ἕναν ἀπὸ τὸν ἄλλον.

Ὁ Μπαϊραχτάρης ἐξηκολούθησε μόνος τὴν ἀγόρευσιν.

Ἡ ἀλήθεια ἔλαμψεν ἀμέσως. Κανεὶς δὲν ἀμφέβαλλε περὶ αὐτῆς.

Μετὰ μίαν ὁλόκληρον ὥραν εἶχε πλέον εἴπει ὅ,τι ἔπρεπε.

Οἱ δικασταὶ ἐξῆλθον νὰ συσκεφθοῦν κατ' ἰδίαν, εἶπον δὲ εἰς αὐτὸν νὰ παραλάβῃ τὸν φίλον του καὶ ν' ἀπέλθῃ ἐπὶ τοῦ παρόντος.

Ἡ Ραχὴλ δεσμία καὶ πάλιν ὡδηγήθη εἰς τὴν φυλακήν.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας οἱ δύο ἐρασταὶ ἦσαν πλέον ἐλεύθεροι ὁ εἷς εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἄλλου καὶ ὁ Μπαϊραχτάρης εὐτυχὴς ἐπέστρεψεν εἰς Πειραιᾶ, συναποκομίζων τὴν φήμην ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος εἶνε εὐγενὴς καὶ ὀξυδερκὴς ὅσον ὀλίγοι.

ΤΕΛΟΣ

Ε. Κ. Μ...

Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον, τὸ συγκινητικώτερον, τὸ σπαρακτικώτερον τῶν μυθιστορημάτων «ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΗΣ ΙΟΥΔΠΘΛΗ». Μυθιστόρημα γεμάτο ἐγκλήματα, κλοπὰς, δολοφονίας, μυστήρια.

Τὰ κατορθώματα τῆς μεγάλης Ἀγγλίδος Ἀστυνόμου θὰ σᾶς ξετρελλάνουν, θὰ σᾶς κάμουν νὰ μείνετε νηστικοὶ διὰ νὰ τὰ παρακολουθεῖτε. Ἡ Ἰουδὴθ Λῆ θὰ σᾶς τρομάξῃ, θὰ σᾶς κάμῃ νὰ τὴν ἐρωτευθεῖτε μὲ τὰ κατορθώματά της. Κυνηγῷ κακούργους, συμπλέκεται εἰς ὑπόγεια μὲ δολοφόνους, πυροβολεῖται, μαχαιρόνεται καὶ ὅμως πάντοτε γλυτώνει καὶ πάντοτε προχωρεῖ πρὸς τὸ ἔργον της.

Η ΧΡΥΣΟΥΛΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Μυστήριο σκοτεινὸ καὶ ἀνεξήγητο μοῦ φαινότουσαν ὅλα αὐτὰ στὴν ἀρχή. Μὰ ὕστερα σιγὰ-σιγὰ ἄρχισα νὰ τὰ συνταιριάζω καὶ νὰ βγάζω συμπέρασμα: Μιὰ ἀρχή, μιὰ αἰτία, ἕνα λόγο εἶχαν ἡ ἀφηρημαδα τῆς Χρυσούλας καὶ τοῦ Ἀλέξαντρου ἡ θλίψη. Δὲν τῆς τὸ ἔκρυψα. Τῆς τὰ εἶπα ὅλα, τοὺς φόβους ποῦ συντάραξαν τὸ λογικό μου, τῆς ἀμφιβολίες ποῦ μὲ παιδεύανε. Γέλασε.

— Ὄχι, ὄχι! Γελέσαι! Ἐγὼ σένα ἀγαπῶ καὶ πάντα σένα! Ἠσύχασε καὶ μιὰ μέρα θὰ τὰ μάθῃς ὅλα...

* * *

Ἕνα βράδυ ἔτσι παραδαρμένος ἀπὰ τὸ πάθος μου, καταζαλισμένος ἀπὸ τὴ ζοῦλια, βρέθηκα, χωρὶς νὰ τὸ θέλω, κάτω ἀπὸ τὸ σπίτι της. Ἤτανε νύχτα ἥσυχη καὶ σκοτεινή, χωρὶς φεγγάρι καὶ τὰ ἄστρα φεγγοβολούσανε στὸν οὐρανὸ σὰ μύριες ἀναλκωμένες σταλαγματιὲς ἀσημιοῦ. Γύρω ἡ πλάση βυθισμένη στὴ βουθαμάρα.

Εἶχε φῶς στὰ παράθυρά της. Θὰ καθώτανε ἀκόμα, θὰ κεντοῦσε ἢ θὰ διάβαζε... ἢ θὰ μιλοῦσε μὲ τὴν κυρὰ Σοφιὰ καὶ τὸ γυιό της. Κρῦος σὰν πάγος ὁ βορηᾶς τῆς ὀργῆς φύσηξε πάλι στὴν καρδιά μου. Ἤμουν ἕτοιμος νὰ ὁρμήσω ἀπάνου, νὰ μπῶ μέσα νὰ πιάσω τὴ γρηᾶ ἀπ' τὰ μαλλιά, τὸν Ἀλέξαντρο ἀπ' τὸ λαιμὸ καὶ κάτου νὰ τοὺς γκρεμοτσακίσω. Θὰ τὤκανα, ἂν ὁμιλίες ποῦ σβυσμένες ἤρχοντο ἀπ' τὸ ἰσόγειο κάτου τῆς κυρὰ Σοφιᾶς τὸ σπίτι, δὲν ἔφταναν ξαφνικὰ σὰ αὐτιά μου. Δὲν ἤταν λοιπὸν ἡ κυρὰ Σοφιὰ πάνου; ἢ μήπως ἡ Χρυσοῦλα εἶχε κατεβῆ κάτου νὰ τοὺς κάμῃ συντροφιά; Ἔπρεπε νὰ βεβαιωθῶ καὶ πλησίασα ἀκουμπῶντας τ' αὐτί μου στὸ κλειστὸ παράθυρο μὲ διγατὸ χτυποκάρδι.

Ἡ κυρὰ Σοφία μιλοῦσε στὸ γιό της:

— Πάρτο ἀπόφασι σοῦ λέω. Ἡ Χρυσοῦλα δὲν εἶνε γιὰ σένα, καὶ δὲν θὰ τὴν πάρῃς. Δὲν θὰ τὴν πάρῃς γιατὶ δὲν κάνει. Καὶ δὲν κάνει γιὰ πολλοὺς καὶ γιὰ πολλοὺς λόγους, ποῦ δὲν πρέπει νὰ τοὺς ξέρῃς.

Βέβαια σωστό! ποῦ νὰ μοῦ ζήσῃς κυρὰ Σοφιὰ, Σοφίτσα μου, Σοφοῦλα μου, σκεφτόμουνα γώ, λυωμένος ἀπὸ χαρὰ καὶ ἀπὸ ἐλπίδα. Βλέπεις; ἡ κυρὰ Σοφιὰ συναιστάνεται τὴ θέσι της! Καταλαβαίνει πῶς ἄλλη ἡ θέση ἡ δική της καὶ ἄλλη τῶν ἀφεντικῶν της. Νοιώθη πῶς οὔτε νὰ σκεφτῇ κὰν δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ποτὲς ἡ Χρυσοῦλα νύφη της!... Κι' ἀφτὸς ὁ μάγκλαρος ποῦ ἔμαθε δυὸ γράμματα, αὐτὰ ἀντὶς νὰ τοῦ δείξουνε τὸν ὀρθὸ λόγο καὶ τὴν ἀληθινὴ θέσι του ἀντίκρυ στὸ σπῆτι τῶν ἀφεντικῶν του, τῶν εὐεργετῶν του, τόσο περισσότερο τόνε στραβώσανε!... Μὲ κρίσι γυναίκα, παιδί μου, ἡ κυρὰ Σοφιά, ἂν καὶ ἀγράμματη, ἔλεγα μέσα μου, κι' ἔταζα νὰ τὴ γεμίζω μιὰ μέρα μὲ ἄπειρα δῶρα.

— Μ' αὐτὴ μοῦ τῶχε πεῖ φανερὰ πῶς μ' ἀγαπάει.

— Ἄϊντε νὰ χαθῇς βρέ. Σ' ἀγαπάει βέβαια, πάντα σ' ἀγάπησε σὰν ἀδερφό της τὸ κορίτσι, γιατὶ πάντα ἀπὸ μικροὶ μαζῆ εἴστε, μαζῆ μεγαλώσατε, σὲ μιὰ αὐλὴ παίζατε!... Θαρρεῖς πῶς εἶνε περήφανη ἡ Κυρά; ἔχει τόση καλωσύνη στὴ καρδιά της!...

Ἕνα τρίξιμο παραθυριοῦ ἢ πόρτας, ἀπὸ πάνου, ἀπὸ πλάγια, ἀπὸ πέρα καὶ γὼ δὲν ξέρω ἀπὸ ποῦ, μ' ἔκανε νὰ τραβηχτῶ ἀπὸ κεῖ γρήγορα-γρήγορα μὲ τῆς ἰδέες ἀνακατωμένες, μὲ τὸ μυαλὸ θολωμένο.

Καὶ ξημέρωσε ἡ τρομερὴ μέρα ποῦ ὅλα μοῦ τὰ παρουσίασε φανερὰ, ποῦ μοῦδειξε τὴν ἀλήθεια, λαμπρὴ σὰν τὸν ἥλιο της.

Ἤτανε κοντὰ μεσημέρι καὶ καθόμουνα στὸν ἴσκιο τοῦ λιακωτοῦ μας, μὲ γυρμένο τὸ κεφάλι στὸ χέρι, γυρεύοντας νὰ ἀναδέψω στοὺς ἴσκιους τοῦ λογισμοῦ μου. Ὁ ἥλιος περίλαμπρος ἔχυνε τῆς χρυσές του ἀχτίδες καὶ τὰ πουλιὰ πετοῦσαν τρελλὰ στὸν ἀέρα, χαρωπὰ κελαδῶντας. Κι' ἡ θάλασσα γιαλὶ ὡς πέρα. Ξάφνου στὸ δρόμο πέρα, ποῦ περνᾷ ἀπ' τὸ σπῆτι της καὶ κατεβαίνει στὸ ἀπόκρημνο ἀχρογιάλι, πέρνει τὸ μάτι μου τὴ Χρυσοῦλα. Σιγὰ-σιγὰ καὶ, σὰν πάντα, συλλογισμένη ἔφθασε στὴ ἄκρη τοῦ κρεμνοῦ. ἐκεῖ ἔχει ἕνα μικρὸ μονοπάτι ποῦ φτάνει κάτου στὴν ἄμμο. Βάζει τὸ πόδι της ἐκεῖ καὶ σὲ λίγο χάνεται πίσω ἀπὸ τὸ γκρεμνό. Τί θέλει τέτια ὥρα ἐκεῖ;...

Σηκώνομαι νὰ τρέξω νὰ τὴν ἀνταμώσω, ὅταν κυλιέμαι κάτω σὰ νὰ μὲ δάκωσε φεῖδι. Στὸν ἴδιο δρόμο καὶ στὸ ἴδιο μονοπάτι, ἀκλουθόντας πιστὰ τὰ βήματά της, τηγαίνει κι' ὁ Ἀλέξαντρος. Νὰ κι' αὐτὸς ποῦ χάνεται πίσω ἀπὸ τὴν ἴδια θέσι!.... Φούχτα. Ἕνα χέρι ἔσφιξε τὴν καρδιά μου μὲ τέτιο σφίξιμο ποῦ θάρρεψα πῶς ἐράγισε καὶ ἀπὸ τῆς ρουγάδες ἄφθονο ὥρμησε τὸ αἷμα ὄξω θέλοντας νὰ μὲ πνίξῃ.... Α! Νὰ ἐκεῖ, λοιπὸν, ἔχουνε δώσει συνάντησι! Κάτω στὴν ψιλὴ ἄμμο ποῦ προστατεύεται καὶ ἀπὸ τοὺς ψηλοὺς βράχους, ποῦ εἶνε θέσι παράμερη καὶ μακρυὰ ἀπὸ κάθε ἀδιάκριτο μάτι... Τόχουν διαλέξει τὸ μέρος τὸ κρυφὸ καὶ τὴν ὥρα τὴν ἔχουν διαλέξει.... Ὅλα μελετημένα τὰ κάνουν. Μὰ γὼ δὲ γελέμαι καὶ θὰ τοὺς πιάσω!

Τρέχω καὶ κεῖ κάτω πίσω ἀπὸ ἕνα βράχο, ποῦ ὁ μισὸς βρέχεται ἀπὸ τὴ θάλασσα, κρύβουμαι.

Βλέπω.

Καθησμένη κείνη καὶ γονατισμένος αὐτὸς μπρὸς της! Τῆς εἶχε στὸ χέρι τὸ δικό της καὶ τὴν ἄκουε ποῦ μιλοῦσε. Δὲν μποροῦσα νὰ ξεδιαχρίνω μιὰ λέξι. Ἤταν ἀρκετὴ ἡ ἀπόστασις. Καὶ ἕνα δῆμα νὰ ἔκανα πιὸ ἐμπρὸς θὰ μὲ νιώθανε! Μὰ τί σημαίνει! Ὅλα τὰ καταλαβαίνω ἀπὸ τὰ χείλια ποῦ παίζουν.

ΒΟΥΔΔΙΣΤΙΚΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

ΣΟΥΜΠΑ—ΣΟΥΤΤΑ

Ὅτε ὁ Κύριος ἡμῶν (Γκαουταμᾶ Βούδδας) κατῴκει ἐν Γεταβανᾶ Βιχάρα, εἰς τὴν πόλιν Στράβαστιν, ἐπῆγε ἕνας νέος Βραχμᾶνος καὶ ἀφοῦ τοῦ προσέφερε τὰ σέβη του, ἐκάθησε κοντά του καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ εἰς τὰ ἑπόμενα ἐρωτήματα·

1. Κύριε! Ἐκ τῶν ὄντων ἐκείνων, τὰ ὁποῖα γεννῶνται ὡς ἄνθρωποι, δύο τάξεις ὑπάρχουσιν, ἐκεῖνοι ποῦ πεθαίνουν προώρως κι' ἐκεῖνοι ποῦ φτάνουν σὲ βαθὺ γήρας.

2. Ἐκεῖνοι ποῦ πέφτουν σὲ πολλὲς ἀρρώστειες κι' ἐκεῖνοι ποῦ εἶνε γεροὶ καὶ ὑγειεῖς.

3. Ἐκεῖνοι ποῦ εἶνε ἄρτιοι καὶ καλοὶ κι' ἐκεῖνοι ποῦ εἶνε ἀνάπηροι καὶ ἄσχημοι.

4. Ἄλλοι γίνονται διάσημοι καὶ ἄλλοι μένουν ἄσημοι.

5. Οἱ μὲν πλούσιοι, οἱ δὲ πωχοί.

6. Μερικοὶ ταπεινῆς καταγωγῆς, ἐνῷ ἄλλοι εἰς ὑψηλοὺς γεννῶνται οἴκους.

7 Μερικοὶ εἶνε ἀκατανόητοι καὶ μωροὶ καὶ ἄλλοι σοφοὶ καὶ συνετοί.

— Ποία εἶνε, ὦ Κύριε, ἡ αἰτία ὅλων αὐτῶν τῶν ἀντιθέσεων;

Ὁ Βούδδας ἀπήντησεν·

— Ἡ Χάρμα (ἡ θεία δικαιοσύνη) καὶ τίποτε ἄλλο. Ὅτι ἕνας ἄνθρωπος ἔσπειρε αὐτὸ καὶ θὰ θερίσῃ. Τὸ σύνολον τῶν καλῶν ἢ τῶν κακῶν πράξεων παρέχει εἰς αὐτὸν ὑψηλὴν ἢ ταπεινὴν θέσιν εἰς τὸν κόσμον αὐτόν.

Τότε ὁ Σούμπα ξανερώτησε.

— Κύριε! Γενικὴν ἔδωσας εἰς τὰ ἐρωτήματά μου ἀπάντησιν. Παρακαλῶ σε, ἀπάντησέ μου τώρα καὶ στὸ καθ' ἕνα χωριστά.

Καὶ ἀμέσως ὁ Θαταγάτα (ὁ Βούδδας) ἀπήντησεν ὡς ἑξῆς εἰς ἕνα ἕκαστον τῶν ἐρωτημάτων.

1. Ἐὰν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ δολοφονῇ τις ἢ πρὸς τὰ ζῷα σκληρὰ φέρεται, δὲν τὰ καλομεταχειρίζεται οὐδὲ τὰ εὐσπλαγχνίζεται, αὐτός, ὅταν πεθάνῃ, πηγαίνει εἰς τὴν Κόλασι (Ἀβιτσί). Μὰ καὶ δῶ στὸν κόσμο νὰ τύχῃ νὰ ξαναγεννηθῇ, προώρως θνήσκει.

2. Ὁ ταλαιπωρῶν τὰ ζῷα γεννᾶται εἰς Κατωτέρους Κόσμους (εἰς Καμᾶ—Λοκᾶ) ἢ ἐὰν γεννηθῇ εἰς τοῦτον, ὑπὸ οὐδεμιᾶς βαρείας νόσου προσβάλλεται.

3. Ὁ μοχθηρὸς ἢ ὁ φθονερὸς ἢ ὁ μὲ τίποτε ὀργιζόμενος ἢ ὁ ἀναμιγνυόμενος εἰς ἀλλοτρίους ὑποθέσεις, τὰς μὴ ἐνδιαφερούσας αὐτόν, ἐὰν γεννηθῇ εἰς τοῦτον τὸν κόσμον, γεννᾶται δυσειδής.

4. Ὁ φθονῶν τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἄλλου, ἢ ὁ ἐπαινούμενος διὰ τὸν βαθμόν του ἢ διὰ τὸ γένος του ἐὰν εἰς τοῦτον τὸν κόσμον ἐκ νέου γεννηθῇ, διατελεῖ ἄσημος καὶ ἄγνωστος.

Ὁ τὰ ἀντίθετα ἀποκαλύπτων προσόντα, οὗτος τιμᾶται καὶ ἀποβαίνει διάσημος.

5. Ὁ φιλάργυρος καὶ ὁ φιλόξενος γεννᾶται πτωχὸς ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ.

6. Ὁ πρὸς τὰ διδάγματα τῶν σοφῶν ἀδιαφορῶν καὶ μὴ σπεύδων νὰ μάθῃ τί τὸ καλὸν καὶ τί τὸ κακόν, οὗτος εἰς ὑποδεέστερον κόσμον βλέπει τὸ φῶς, ἐὰν δὲ εἰς τοῦτον τὸν κόσμον ἔλθῃ, ἔρχεται παράφρων ἢ μωρός. Ἀλλ' ὁ ποθῶν νὰ πορισθῇ σοφίαν, οὗτος γεννᾶται εὐφυὴς καὶ νοήμων... Ἔπειτα ἀπὸ τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Σουμπὰ ηὐφράνθη ἐπὶ τῇ ἀπαντήσει τοῦ Φωτεινοῦ. Ηὐχαρίστησε τὸν Βούδδαν ἐπὶ τῇ ἐξηγήσει τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ νόμου τῆς Χαρμᾶ καὶ ἐγένετο μαθητὴς αὐτοῦ.

(Μετάφρασις Ἑλένης Κ...)

ΣΑΙΞΠΗΡ

Ο ΠΕΡΙΠΑΘΗΣ ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΗΣ

Ἀγράμματο εἶν' τὸ μυαλὸ ὅπου δὲν σὲ (θαυμάζει
Κυττῶντας σὲ, ποῦ ἡ λατρεία μου καὶ (μόνη μὲ δοξάζει:
Ἀστροπελέκι τοῦ Διὸς τὸ ὅλον σου, ἢ (ζωὴ σου
Εἶν' ἡ βροντή του ἡ τρομερὴ, μὰ καὶ τὰ (δυὸ ἐξ ἴσου
Ἀκίνδυνα, γλυκειὰ φωτιὰ καὶ μουσικὴ (οὐράνια
Νὰ ψάλλω ἐγκώμια τ' οὐρανοῦ με τέτοια (ἐπίγεια γλῶσσα.

IV

Τὸ δροσοστάλαχτο πρωὶ εἶχε στεγνσώει ὁ (ἥλιος
Καὶ ροβολήσανε τ' ἀρνιὰ στοὺς φραχτες (γιὰ ἰσκιάδα
Π' ἀπελπισμν' ἡ Κυθέρεια ἀπ' ἔρωτα (κυωμένη
Στὸ πόθο, γιὰ τὸν Ἄδωνι κρυφοπαρα- (μονεύει
Πίσ' ἀπὸ μία λυγαριὰ στοῦ ποταμοῦ τὴν (ὄχθη,
Ὅπου ὁ νέος ταχτικὰδρόσιζε τὸ κορμί (του.
Ἡ ἡμέρα ἦταν φλογερὴ, πειὸ φλογερὴ (ὁμως Κείνη
Ποῦ μὲ λαχτάρα πρόσμενε νὰ δῇ τὸν (ἐρχομό του.
Ἄξαφνα νάτος ἔρχεται, τὰ ροῦχα του (πετάει
Καὶ στέκεται ὁλόγυμνος στὰ πράσινα τὰ (χείλια
τῆς λυγαριᾶς. Ὁ ἥλιος τὸν κόσμο κάτω (βλέπει
Μὲ φλογισμένο κ' ἄπλειστο τὸ μάτι μὰ (ὄχι τόσο
τόσο ἀχόρταγο ποῦ αὐτὸ ρίχνει στὸ νειὸ (ἡ Κυθέρεια.
Ξάφνου τὴ βλέπει, καὶ μ' ὁρμῆς βυθίζε- (ται. Γιατὶ
Ποτάμι νὰ μὴν ἤμουνα ὦ Ζεῦ; Αὐτὴ (φωνάζει.

ΤΕΛΟΣ

ΧΑΜΕΝΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ

Κάποια ψυχὴ, ἡ ὀρφανὴ ψυχή μου
Ζητᾷ, τὰ βαθιὰ της νὰ δείξῃ.
Κάποια καρδιὰ ζητᾷ ἡ καρδιά μου
Τ' ἀνοιχτὰ φύλλα της ν' ἀνοίξῃ.

Μέσ' τὰ πελάγη τῆς ζωῆς ὁριγμένος
Βλέπω τὸ χρόνο νὰ περνᾷ
Γοργός, σαν ποταμὸς θολαφρισμένος
Ποῦ γύρω πτώματα ξερνᾷ.

Μὲ σέρνει πίσω του ὁ χρόνος
Ποῦ δροσερὲς καρδιὲς μαραίνει
Μὲ δολωδέρνει μαῦρος πόνος
Καὶ κάθε γέλοιο μοῦ πικραίνει.

Βλέπω πῶς ἡ χαρὲς γοργοπερνοῦνε
Σὰν ἀστραπές, καὶ χάνουντε μπροστά μου
Καὶ μοναχὰ ἡ λύπες καρτερροῦνε
Σκουλήκια ἀχόρταγα, στὰ σωτικά μου.

Κάθ' εὐμορφιὰ ποῦ κλώθει ἡ φύσις
Στὸ ἄπειρο, στὴ γῆ, στὸ πνεῦμα,
Βρίσκει τὸ νοῦ μου στέρφα βρῦσι,
Καὶ τὴν καρδιά μου ἄδειο μνῆμα.

Ἄμα τῆς νειότης ἡ καρδιὰ εἶν' ἄδεια
Τότε τοῦ νοῦ, ὁ λύχνος τρεμοσβύνει
Χάνει ἡ σκέψι τὰ πετράδια
Ποῦ κάθε χτῦπος τῆς καρδιᾶς τῆς δίνει

Γερνᾷ ἡ ψυχὴ πρὶν ἀπ' τὸ σῶμα
Ξερένεται σὰν τὸ χορτάρι,
Ποῦ μένει ἀπότιστο στο σκληρὸ χῶμα
Κι' ἄχυρο γίνεται ἀπὸ βλασταρι.

Κάποια καρδιὰ ζητᾷ ἡ καρδιά μου
Τ' ἀνοιχτὰ φύλλα της ν' ἀνοίξῃ
Κάποια ψυχὴ, ἡ ὀρφανὴ ψυχή μου
Ζητᾷ τὰ βαθιὰ της νὰ δείξῃ.

Θεσσαλονίκη *Ἄγγελος Γραμπιώτης*

ΑΡΚΑΔΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Ο ΚΟΤΣΥΦΑΣ

Νιὰ βολά, πᾶνε τώρα 50 χρόνια, εἴχαμε πάει κάτω στὴ Μεσσένια γιὰ δουλειὰ κανιὰ δεκαριά· ἐγὼ ὁ Δούκας, ὁ Χιώτης, ὁ Κατσιαβός, ὁ Τσιμπλῆς, ὁ Τσιακαλάκης, ὁ Βοῦζος, ὁ Ἀντρίκος, ὁ Πρεβενᾶς κι' ὁ Μουσταλευριᾶς.

Ρογιασήκαμε σ' ἕνα ἀφεντικὸ καὶ πιάσαμε νὰ βγάλωμε κᾶτι γράνιες. Δουλεύαμε μὲ ὁ μεροδοῦλι χωρὶς φαΐ, καὶ ἔτσι τὸ φαΐ τὸ φκειάναμε σπίτι, ἄλλοτε χυλὸ μὲ λάδι καὶ ἄλλοτε λάχανα.

Ἄς εἶνε, καλὰ πέρναε ὁ καιρὸς καὶ θὰ γυρίζαμε μὲ κᾶνα κατοστάρικο ὁ καθένας, ἂν δὲν ἔβαινε τὴ νουρά του στὴ μέση αὐτὸς ὁ ἄτιμος ὁ κόσσυβας.

Νιὰ ἡμέρα κεῖ ποῦ δουλεύαμε ὁ Κατσοβὸς σκότωσε νὰν κόσσυβα καὶ τὸν ἀκούμησε ἀπάνου σὲ νιὰ ἐλῆά γιὰ νὰ κάνουμε τὸ βράδυ μεζέ. Ἅμα κόντευε νὰ γίῃ τὸ κουλοῦρι καὶ τὰ λάχανα θυμηθήκαμε τὸν κόσσυβα καὶ λέμε τοῦ Βούζου καὶ τοῦ Πρεβενᾶ νὰ πᾶνε νὰν τὸν φέρουνε. Πῆραν τὸ φανάρι καὶ πᾶνε, δὲν ἤτανε καὶ λίγο, μισὴ ὥρα δρόμος. Ὅσο νἄρθουνε γύραμε λιγάκι ἕνας ἀπάνου στὸν ἄλλονε ἀπὸ τὴν ἀποστασίλα.

Πήγανε κεῖνοι, τηράνε ἀπάνου στὴν ἐλῆά, δὲ βρίσκουν τίποτα καὶ γυρίζουν πίσω.

Ἅμα γύρισαν τοὺς ρωτάει ὁ Δούκας, τὸν ἔφεραν; Ὄχι, λένε κεῖνοι· δὲν τὸν βρήκαμε. Χά, λέει, θὰ τὸν φάγανε φτοῦνοι ποῦ κοιμῶνται. Φέρτε νὰ φᾶμε τὸ φαΐ καὶ μεῖς. Κάτσανε οἱ τρεῖς τους μὲ τὸν Τσιμπλῆ καὶ τὸ Μουσταλευριᾶ ποῦ ξύπνησε καὶ κάνανε φλοῦδα τὰ λάχανα καὶ τὸ χυλό.

Καμιὰ βολὰ ξυπνάει ὁ Κατσαβὸς, τηράει γιὰ λάχανα, τίποτε· τηράει γιὰ τὸ χυλό, κρυμμένο καὶ τὸ μπουκάλι μὲ τὸ λάδι.

— Ρέ, ποῦν τὸ φαΐ; τοὺς λέει. Κεῖνοι κουκουλιάστηκαν χάμου καὶ κάνανε τὸ ξερό. Μοῦ σκούζει μένανε ρέ, ρὲ Νικήτα;— Τί; τοῦ ἁπλοϊέμε.—Ἔφαες;—Δὲν ξέρω, τοῦ λέω. Πετεύουνται κι' οἱ ἄλλοι ἀπάνου. —Φάγατε; τοὺς ἤλεμε.— Ὄχι, μᾶς λένε. Ψάχουμε, οὔλα τὰ εἴχανε κρυμμένα.

Ἀπὸ τὸ ἰνάτι μας σηκωνόμαστε καὶ τ' ἀρχινάμε στὸ χορό, κι' οὔλο ἀπάνου τους πηδάγαμε.—Γιέ, ὄχ, κάνανε. Ὄξι τους, ἐκάναμε μεῖς. Πολεμάγαμε νὰ ντοὺς βγάλωμε τὰ λάχανα ἀπὸ τὴ μύτη.

Θὰ ντοὺς τελειώναμε ἀπὸ τὸ ξύλο, ἀλλὰ δὲ θυμόμαστουν ἂν ἐφάγαμε ἢ ὄχι.

Κοιμηθήκαμε νηστικοὶ καὶ ἀποφασίσαμε νὰ ντοὺς ἐκδικηθοῦμε.

Τὴν ἄλλη μέρα βρήκαμε τὸν κόσσυβα ποῦ τὸν εἶχε πάρει ὁ ἀέρας πάρ' ἐκεῖδε.

Νιὰ ἄλλη βραδυὰ εἴχ' ἀποκοιμηθῆ ὁ Δούκας. Κάτσετε νὰ φᾶμε, τοὺς λέει ὁ Κάτσαβὸς καὶ νὰ μὴ μιλήσῃ κανένας.

Ἀρχίσαμε νὰ τρῶμε, μὰ ὁ Τσιμπλῆς ἀρχίνησε: —Γιώργη, Γιώργη.— Σκασμός, τοῦ λέει ὁ Κατσαβός. Κεῖνος πάλι:— Γιώργη, Γιώργη. Δὲν βαστιέται ὁ Κατσαβός. Σηκώνετε ἀπάνου καὶ τοῦ δίνει μία μὲ τὸ γόνα στὴν κοιλιά, ποῦ πῆγαν νὰ βροῦν τ' ἀντερά του. Ἀπὸ τῆς φωνές του πετάχτηκε ἀπάνου ὁ Δούκας καὶ ἔφαε.

Τοὺς ἐκδικηθήκαμε ὅμως οὔλους μὲ τὴν ἀράδα, ποῦ καλύτερα νὰ ντοὺς γινόντουσαν ξύδι τὰ λάχανα καὶ ὁ χυλός.

Τὰ πράμματα σκληρήνανε καὶ γιὰ νὰ μὴ σκοτωθοῦμε, χωρήσαμε καὶ δὲν μιλιόμασταν πλειά.

Τὰ φκιάσαμε πάλε ἀνήμερα τὴ Λαμπρὴ στὸ ἀντίπασκο, στὴν ἀγάπη, κεῖ ποῦ φιληθήκαμε.

Ο ΚΙΜΕΚΒΟΥΡ

Ἀπὸ τὴν ἡρωϊκὴν Χειμαρραν

Χειμαριώτισσες ἕτοιμες νὰ πεθάνουν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας των.

Ἀπὸ τὸ Ἀργυροκάστρον

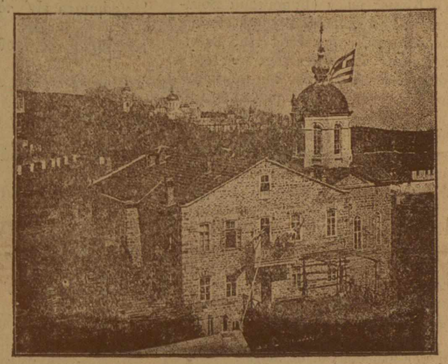

Ἡ Μητρόπολις Ἀργυροκάστρου ἐπὶ τῆς ὁποίας κυματίζει ἡ σημαία τῆς Ἀθανασίας.

Ἡ Καθολικὴ συνοικία τῆς Χίου.

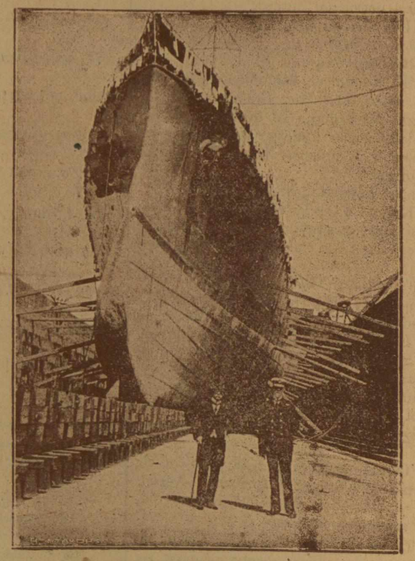

Τὸ εἰς τὰ Ναυπηγεῖα Βουλκὰν κατασκευαζόμενον ὑποβρύχιον μας.

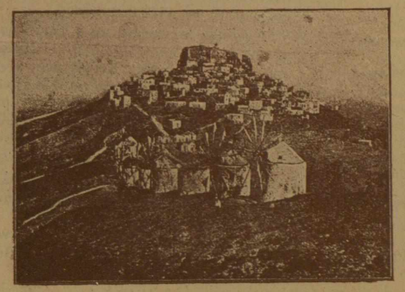

Τὸ φρούριον Τεπελένου κατειλημμένον ἀπὸ τοὺς Ἐπαναστάτας

Νικόλαος Δεληγιάννης Κρὴς φονευθεὶς κατὰ τὴν τελευταίαν μάχην τῆς Τζουμαγιᾶς

Οἱ μαθηταὶ τῆς Ριζαρείου Σχολῆς

Ἀπὸ τὰ Μνημόσυνα

Ἰωάννης Π. Παππαδάκης Ἐξ Ἀλεξανδρείας.

Ἀπὸ τὸν ἐορτὸν ἐν Κρήτῃ

Φοιτηταὶ καὶ Φοιτήτριαι εἰς τὸν τάφον τοῦ Βασιλέως μας ἐν Τατοΐῳ κατὰ τὴν ἐπέτειον.

Ἡ κυρία Α. Καντζουράκη μετὰ τῆς Δος Ἑλένης Φούμη

Ὁ Ματσούκας εἰς τὸ Οἰκοτροφεῖον Νούκα ἐν Θεσσαλονίκῃ

Ἀπὸ τὰ Δωδεκάνησα

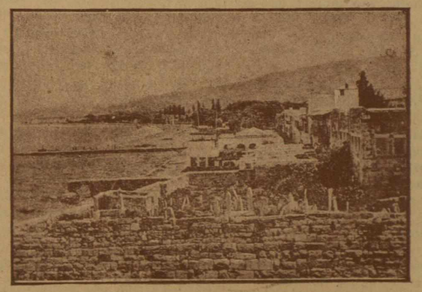

Ἄψις τῆς Κῶ

ΕΝΑ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΣΚΑΝΔΑΛΟΝ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΠΟΥ ΚΛΑΙΕΙ

ΜΙΑ ΕΙΚΩΝ ΓΕΜΑΤΗ ΑΙΜΑΤΑ

Ἔκοψε ἔπειτα ἕνα κομματάκι βαμπάκι καὶ μᾶς ἄλοιψε εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ προσώπου μας μὲ λάδι. Λάδι ἄφθονον. Μᾶς εἶχε μεταβάλει εἰζλαδωμένους ποντικούς.

Ὁ παππᾶς ἀκουμπισμένος εἰς μίαν γωνίαν παρηκολούθη βουβὰ καὶ ἀφῃρημένα τὰ γενόμενα.

— Θὰ γίνομεν καλὰ τώρα, κυρία Εὐτυχία, τὴν ρωτήσαμε.

— Θὰ γίνεται ; Ἀμέσως. Ἡ Παναγία ὅλους τοὺς κάμνει καλά. Εἶνε μεγάλη ἡ Χάρι της.

Μᾶς εἶχε γεμίσει τὰ αὐτιὰ μὲ λάδι καὶ μᾶς τὰ ἐβούλωσε κατόπιν μὲ βαμπάκι. Ἐκοντεύαμε νὰ κουφαθοῦμαι τελεως.

— Κυρία Εὐτυχία, ἐτολμήσαμε νὰ ρωτήσουμε, πότε θὰ τὸ βγάλουμε αὐτὸ τὸ βαμπάκι ;

— Τὸ βαμπάκι ;

— Μάλιστα.

— Ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες. Καὶ ἅμα τὸ βγάλετε νὰ τὸ κάψετε στὴν φωτιά.

Ἐπήραμε κατόπιν μερικὰ ψυχοκέρια, τὰ ἀνάψαμε ἐμπρὸς εἰς τὸ εἰκόνισμα τῆς Θεοτόκου καὶ ἐφύγαμε. Ἡ Φωτιάδου μᾶς συνώδευσε ἕως τὴν πόρτα, μὲ μίαν θεϊκὴν εὐχαριστησιν ἐζωγραφισμένην εἰς τὸ πρόσωπόν της.

— Στὸ καλό, παιδιά μου, στὸ καλό, ἐφώναζε. Νὰ δῆτε πῶς ἡ Παναγία μου θὰ σᾶς κάμῃ ἀμέσως καλά.

Ἔτσι μᾶς ἄφησεν ἡ Φωτιάδου νὰ φύγομεν μὲ τὴν πίστιν πλέον, ὅτι ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν θὰ εἴμεθα ἐντελῶς καλά.

Αὐτὴ εἶνε ἡ φοβερὰ καϊτρομερὰ Φωτιάδου, ἡ Φωτιάδου, ἡ ἀναστήσασα ὁλόκληρον τὴν συνοικίαν ἐκεῖ κάτω, ὁλόκληρον τὴν προτεύουσαν καὶ πολλὰς ἐπαρχίας. Εἶνε ἡ γυναῖκα τῆς ἐποχῆς, τὸ ζήτημα τῆς ἐποχῆς. Θὰ σᾶς διηγηθῶμεν προχωροῦντες πράγματα ἀπίστευτα, ἱστορίας παραδόξους, αἱ ὁποῖαι θὰ εἶνε ἀπίστευτες. Σπίτια ἀριστικρατικά, κύριοι μὲ τίτλους καὶ παρατίτλους ἔτρεξαν νὰ ζητήσουν τὴν βοήθειάν της. Ἀνώτατος ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ ἐκάλεσε τὴν Φωτιάδου εἰς τὴν οἰκίαν του, διὰ νὰ σώσῃ τὴν ψυχορραγοῦσαν κόρην του ἀπὸ τὸν θάνατον.

Ἀρχίζομεν μὲ τὴν ἱστορίαν ἑνὸς ἐρωτευμένου νέου. Ἱστορίαν περίεργον, πολύπλοκον, φοβερόν.

Μαζὺ μὲ τοὺς πολλοὺς ἄλλους ποῦ ἐπέρασαν ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς Εὐτυχίας, μαζὺ μὲ τὸν τόσον κόσμον, ὁ ὁποῖος ἔτρεξε ἀπὸ τὰ ἄκρα τῆς πόλεως καὶ τὰ βάθη τῶν ἐπαρχιῶν, μαζὺ μὲ τὸν κόσμον καὶ τὸν κοσμάκην, ὁ ὁποῖος ἐνεπιστεύθη τὴν ὕπαρξίν του εἰς τὴν μαγείαν τῆς Φωτιάδου, ἦτο καὶ ἕνας πτωχὸς θνητός, πάσχων ψυχικῶς, ὑποφέρων ἀπὸ ἔρωτα, ἔρωτα φλογερόν, μεγάλον, ὀγκώδη, ἔρωτα καὶ ἔρωτα.

Ἦτο ἕνας πτωχὸς νέος μαγευμένος ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς, κύριος οἶδε ποίας Ἀτθίδος. Ἕνας νέος χλωμὸς, ἄρρωστος, πολὺ ἄρρωστος ἀπὸ τὸν ἔρωτα. Ἀνέβηκε στενάζοντας καὶ ἐστάθηκε μπροστὰ στὴν εἴσοδον τοῦ σαλονιοῦ τῆς Φωτιάδου. Μόλις ἐφάνηκε αὐτὴ ἔτρεξε ὁ δυστυχὴς καὶ ἐρρίφθη εἰς τοὺς πόδας της.

— Ἀμάν, κυρία μου, σῶσέ με.

Ἡ Φωτιάδου ἔλαβεν ὕφος σπουδαῖον.

— Τί!; Πῶς ; Νὰ καταλάβω.

— Κυρία μου σῶσε με, θ' αὐτοκτονήσω, θὰ τινάξω τὰ μυαλά μου εἰς τὸν ἀγέρα. Θὰ γίνῃς καλά.

πεθάνω φθισικός. Ἐχτίκιασα. Νὰ ποῦ φτάνω καὶ εἶμαι.

Ἡ κυρία Εὐτυχία ἤρχισε νὰ τὸν ποτῇ.

— Σώπα, γυιέ μου, δὲν ἔχεις τίποτε. Θὰ

— Ἀλήθεια, μοῦ λὲς ἀλήθεια ; ρώτησεν αὐτὸς τρομαγμένος.

— Ναί, παιδάκι μου, ἀλήθεια. Θὰ σὲ κάνῃ ἡ Χάρι της —καὶ ἔδειξε τὴν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου— θὰ σὲ κάνῃ ἡ Χάρι της καλά.

Ὀλίγον ἀκόμη καὶ ὁ ἐρωτευμένος νέος ἔπνιγε τὴν Φωτιάδου, καθὼς τὴν ἐνηγκαλίσθη, ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμόν του. Ἐπήγαινε νὰ πετάξῃ ἀπὸ τὴν χαράν του.

— Ὥστε θὰ γίνῃ αὐτό ;

— Ναί.

— Εἶνε ἄπονη. Μὰ ἐντελῶς ἄπονη. Ἔχω πεθάνει. Τῆς ἔγραψα, τῆς ξανάγραψα, ἔχυσα δάκρυα, ἀναστεναγμοὺς, ἀρρώστησα, ἔγινα μισὸς ἀπ' ὅ,τι ἤμουν, μὰ ἐστάθη ἀδύνατον νὰ μὲ συμπονέσῃ. Μοῦ ὑπόσχεσθε τώρα πῶς ἡ Θεοτόκος θὰ τὸ κάμῃ αὐτὸ τὸ καλό ;

Ἡ Φωτιάδου τεντωθεῖσα ἀπήντησεν.

— Ἡ Παναγία μου ποῦ ἀγαπᾷ ὅλον τὸν κόσμο, ὅλους τοὺς πάσχοντας, ὅλους τοὺς πονεμένους, θὰ σοῦ δώσῃ τὴν εὐτυχία σου. Μὴ φοβᾶσαι καθόλου.

Ὁ νέος ἔφυγε διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ τὴν ἐπομένην καταγοητευμένος. Ἐπετοῦσε ἀπὸ τὴν χαράν του. Ἡ καρδιά του ἐχτυποῦσε δυνατά.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟΝ

Μία περίεργος πομπή.— Ἡ εἰκὼν τῆς Παναγίας εἰς τὸ σπίτι ἑνὸς δ ι ω μ α τικοῦ τοῦ ναυτικοῦ. Ἡ ὡραία δεσποινὶς ποῦ ἐψυχορραγοῦσε.

ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Ἡ ὡραία ἀμαζὼν ἐκίνησε. Τί ὑπερήφανος καὶ τί μεγαλοπρεπής! Δὲν χορταίνω νὰ τὴν κυτάζω. Τὸ σφύριγμά της μὲ μεθύσκει, ὁ κρότος ἐη; εἶνε δι' ἐμὲ μουσεῖον. εἰκόνες, ἰνδάλματα...

Ἡ φαντασία μου μόνον δι' αὐτοῦ ἱκανοποιεῖται. Πλάττνι δ,τι θέλει. Εἰς τὴν στροβιλίδα ἐκείνην καπνοσφέλην τὰ πάντα φαντάζεται καὶ νομίζει ὅτι διακρίνει.

Τί πραγματικότης ἡ ὄναρ! Τί καπνὸς ἢ ἀληθὴς ὑπόστασις τί φρεναπάτη ἢ ἀντικειμένη ὀνιότης! Ὅλα εἶνε τὰ ἴδια. Μία ἰδέα ὅτιζῶμεν, μία ἰδέα ὅτι σκεπτόμεθα, ὅτι μεγαλουργοῦμεν, ὅτι ἀποθνήσκομεν· ἀπὸ μίαν σκέψιν ἑνὸς Cogito ὁ μέγας Καρτέσιος συνεπέρανεν ὅτι ζῇ... Φαντασθῆτε πόσον ὀλίγον βεβαία καὶ ἀσφαλὴς εἶνε ἡ ἰδέα καὶ ἡ πίστις τῆς ζωῆς μας. Ἐὰν ὑποθέσετε ὅτι δὲν σκέπτεσθε, ὅτι δὲν νοεῖτε. ὅτι δὲν ὁρᾷ τὸ ἐγώ σας, εἶνε πρόβλημα, αἴνιγμα ἐντελῶς ἀπίθανον τὸ ζῆν, ἡ ζωή, ἡ ὕπαρξίς σας!

Φιλοσοφία ὅση θέλετε· τὸ τοξεῖδι εἶνε γεμάτο φιλοσοφία. Σᾶς δίδει καιρὸν μὲ τὴν χοῦφτα μὲ τὴν δρᾶκα, μὲ τὸν σάκκον διὰ νὰ σκέπτησθε, νὰ συγκρίνητ, νὰ ρεμβάζητε, νὰ φιλοσοφῆτε, νὰ ψυχολογῆτε. Τὸ τοξεῖδι εἶνε μία ἐξ ὕψους θεωρία τῆς ἀνθρωπότητος. Τὴν β ἐ ε τ ε σχεδὸν ὑτὸ τοὺς πόδας σας. Τὴν βλέπετε ἀπὸ ὕψους Ἰμαλαΐων, Ἄλπεων, Ὀλύμπου, καθὼς ὁ Ἑρμῆς μὲ τὸν Χάρωνα τοῦ Λουκιανοῦ... Ἡ πτωχὴ ταλαίπωρος, ἱδρωτοκοποῦσα ἀνθρωπότης, οἱ ἀνθρωπάκοι, οἱ μικροὶ καὶ οἱ μεγάλοι, οἱ νᾶνοι καὶ οἱ γίγαντες εἶνε ὅλοι ψηφίδες, τρίψαλα, παιπάλη, σκόνη, ἄμμος ὑπὸ τοὺς πόδας σας. Παρελαύνει ὡς ἀθηναϊκὸς κονιορτὸς καὶ ρέει, ρέει, ρέει ὡς χείμαρρος πρὸ τῶν ὀμμάτων σας εἰς ἓν τσαφτσοῦφ! τῆς ἀτμομηχανῆς, ἥτις διασχίζει τὴν γῆν μὲ ψυχαιμίαν, μὲ ἀπάθειαν, μὲ ἀναλγησίαν ἀπεριόριστον καὶ ἀμέτρητον.

Τί πρὸς αὐτὴν οἱ γεωργοὶ οἱ σπείροντες; Τί πρὸς αὐτὴν οἱ καλλιεργοῦννες, οἱ ὀρύττοντες, οἱ ἀμπελοφυτοῦντες, οἱ ἀροῦντες καὶ γεωργοῦννες!

Παρέρχεται πρὸ αὐτῶν, διαπερᾷ τοὺς ἀγρούς των, κόπτει εἰς δύο τὰ πλέθρα τῶν κτημάτων των μὲ ἓν μειδίαμα εἰρωνείας .... Σεῖς δὲ ἀπὸ τοῦ μικροσκοπικοῦ θυριδίου τῆς ἀμάξης βλέπετε, βλέπετε, βλέπετε διηνεκῶς ρέουσαν τὴν ἐργασίαν, τὸν κματον, τὸν ἀμητὸν, τὴν ἀρτοποιΐαν, τὴν σιτοβολίαν. Βλέπετε τὴς ἀρχὴν καὶ τὸ τέλος τῆς διατροφῆς τοῦ ἀνθρώπου, πᾶσαν τὴν ἐξέλιξιν τῶν φυτικῶν προϊόντων, πῶς ζῇ, πῶς διατρέφεται, πῶς προάγεται καὶ πῶς παλαίει κατὰ τῆς αἰωνίως περιστοιχιζούσης τὴν ἀνθρωπότητα φθορᾶς καὶ συντελείας! Τὰ βλέπετε ὅλα αὐτὰ συγκεχυμένα, ἀνάμικτα εἰς γραμμὰς ἀπεράντους καὶ μυριογράμμους, εἰς σειρὰς, εἰς νήματα μὲ ὅλας τῆς ἰριδος τὰς μυρίας ὑποχρώσεις, καθὼς σᾶς τὰ παρουσιάζει ἡ δαιμονία ἀτμοκινησία τοῦ εἰρμοῦ, τὰ βλέπετε καὶ δὲν πιστεύεται ἐὰν εἶνε ὄνειρον ἢ ἀλήθειο, πραγματικότης ἢ ὀπτασία ,,.

Ὁ Μέγας Πίνδαρος εἶπε σ κ ι ᾶ ς ὄ ν α ρ ἄ ν θ ρ ω π ο ς. Ἡ σιδηροδρομικὴ παρέλασις ἢ ἀστραπιαία αὐτὴ ἀτμοπορεία μᾶς πείθει ὅτι ὁλόκληρος ὁ κόσμος σ κ ι ᾶ ς ὄ ν α ρ εἶνε!

Ὅταν εἰσήλθομεν εἰς Ἐλβετίαν ἦτο πρωὶ πρωί. Πῶς σᾶς φοίνονται οἱ ἐλβετοὶ μετὰ τοὺς γάλλους! Σπόγγοι στιμμένοι, σφουγγάρια βουτημένα εἰς ζῦθον καὶ εἰς ἀποστραγγισθέντα. Πεχουλοί, λαχουλοί, ἀφράτοι, ζωώδεις, ἀγαθώτατοι.

Καλοί, ἀγαθοὶ οἱ κοῦμένοι οἱ Ἐλβετοί!

Αὐτῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Εἶνε λαὸς φιλήσυχος, εἰρηνικὸς, ἐργατικὸς χρηστός, τίμιος, φιλότιμος, εὐπειθής, προοδευτικὸς, πολιτισμένος, πλούσιος, ἐνάρετος, φιλόπατρις, ἡρωϊκός ... Καὶ τί δὲν εἶνε! Ὅλα τὰ καλὰ τὰ ἔχει.

Καὶ ἐν τούτοις—σᾶς τὸ ἐξομολογοῦμαι καὶ εἴπετε με δ,τι θέλετε—Δὲν μοῦ ἀρέσκει!

Νὲ γκούστιμπους δὲ νὸν ἔστ ντισπουντάντουμ

Τοὺς τὰ χαρίζω ὅλα. Ἂς χαίρωνται τὰ καλά των, ἂς χαίρωνται τὰς ἀρετάς των. Ὅ,τι ἔχω ὀλίγον πνεῦμα, μίαν δρᾶκα ἅλατος. δὲν ἔχω δεκαπέντε ἑκατομμύρια ἀγελάδαις καὶ ἄλλα τόσα ἀνθρωπινὰ θρεπτάρια... Μόνον τὸ ἅλας εἶνε τὸ καθιστῶν τὴν ζωὴν τερτνὴν θαυμασιήν. εὐάρεστον. Ἄνευ αὐτοῦ καὶ τὸ καλλίτερον φαγητὸν δὲν τρώγεται ...

(Ἕπεται τὸ τέλος)

Α. Φιλαδελφεὺς

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ — JEAN DE LA VAUDERE

Ο ΕΡΩΣ ΕΝΟΣ ΠΑΡΑΦΡΟΝΟΣ

Ἡ Φιαμὲς Σιλλὺ, ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα κορίτσια τοῦ Ἀτελιὲ τοῦ Πασκάλ, τοῦ ζωγράφου τῶν λεπτῶν χαρίτων, τῶν ὡραίων δύσεων καὶ τῶν μελιχρῶν ἀνατολῶν τῆς Σελήνης, παρευρίσκετο εἰς τὴν ἑσπερίδα ἐκείνην τοῦ ζωγράφου, τὴν ἑσπέραν τῆς τελευταίας Ἀποκρέω. Ἔβλεπε κανεὶς ἐκ γενικῶς εὐχάριστον συναναστροφὴν, ἀλλ' αἱ προσκλήσεις, πολὺ σπάνιαι καὶ πολὺ διαλεχταί, αἱ ὁποῖαι ἐστέλλοντο μόνον εἰς τοὺς μαθητάς, φίλους καὶ μέλλοντας δ ι α σ ή μ ο ι υ ς, δὲν ἐπέτρεπον τὴν εἴσοδον, παρὰ ἐπὶ τῇ ἐπιδείξει ἑνὸς χαρτιοῦ τριανταφυλλὶ καὶ ποδὸς λευκοῦ, ἀπαράλλακτα ὅπως εἰς μερικοὺς αἰσθηματικοὺς γάμους. Ἐδῶ μόνον δὲν ὑπῆρχε φόβος ὀχλαγωγίας, οἱ νέοι θηκες τοῦ ναοῦ καὶ οἱ διάδρομοι ποσέμενον ἐρημοι εἰς τρόπον, ὥστε αἱ πιστοὶ ἔφραι μερικαὶ τῶν ὁποίων δὲν ἐστόλιζον τὴν ὡς κρίνον γυμνότητά των, παρὰ μὲ ἕνα ἁπλοῦν μανδύαν ἀπὸ δέρμα λευκὸν, ἠδύνατο νὰ εἰσέλθουν κρυφὰ, χωρὶς νὰ προσελκύσουν τὰ βλέμματα καὶ νὰ προσβάλλουν τὴν αἰδώ.

Ὅταν ἡ Φιαμὲς Σιλλὺ ἄφισε νωχελῶς νὰ πέσῃ ἀπὸ τοὺς ὤμους της ὁ θαυμάσιος ἀπὸ σαμούριον μανδύας της, ὁ ὁποῖος περιέβαλλε τὴν ξανθὴν καλλονήν της, ἐπηκολούθησε μία γενικὴ κραυγὴ θαυμασμοῦ.

Εἰς τὸ μαρμαρῶδες σῶμα της, εἰς ἐκεῖνο τῆς ἐκ τῶν κυμάτων γεννωμένης Ἀφροδίτης, ἐσπιθοβόλα ἡ φρίσσουσα δρόσος ἑνὸς λεπτοῦ περιδεραίου ἐξ ἀδαμάντων, τὸ ὁποῖον αἱ ἀναπλάσεις τῶν λευκῶν στηθῶν της ἔκαμνε νὰ σελαγίζῃ.

Τὸ βέβαιον, ὅτι ἡ Φιαμὲς δὲν κατεῖχε ἀπολύτως τίποτε ἄλλο, ἐκτὸς τοῦ περιδεραίου αὐτοῦ καὶ τὸν ἀέρα τῶν δέκα ὀκτὼ αὐτῆς Ἀπριλίων καὶ τὴν εὐδιαθεσίαν τῶν πρόσχαρων ἐκείνων πλασμάτων, τὰ ὁποῖα μὴ ἔχοντα πλέον τίποτε νὰ χάσουσι, ἔχουν ἀπ' ἐναντ ας πολλὰ νὰ κερδίσουν.

Ὁ χορὸς ἐζωήρευεν εἰς τὸ μεγάλο ἀτελιὲ διανθισμένον μὲ μίαν δαψίλειαν ἀπὸ ρόδα, ἀνεμώνας καὶ μιμόζας. Αἱ Ἰαπωνέζικαι προσωπίδες, μὲ μάτια καὶ δόντια χρυσᾶ, ἐμόρφαζονάνάμεσα εἰς τὰς ἐλεφαντίνας καὶ μεταξωτὰς χρωματιστὰς ἀμφιέσεις τῶν Μικάδων. Αἱ σπουδαὶ τοῦ γ υ μ ν ο ῦ, ὀφειλόμεναι εἰς τὰ θαυμάσια μοδέλα, τὰ ὁποῖα συνηθροίζοντο πέριξ τοῦ Διδασκάλου, ἐφαίνοντο ἐξ ἐναντίας τώρα ἄχαρα καὶ θαμπὰ ἀπέναντι τῶν ζωντανῶν ἀριστουργημάτων τῆς ἑσπερίδος ἐκείνης, φλεγομενων ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ χοροῦ καὶ τῶν φιλημάτων.

— Ἐγὼ, λέγει ἡ Νινὸς, μία ὡραία κόρη, ἡ ὁποία ἐρητόρευεν εἰς ἕνα ὅμιλον μαθητῶν, μὲ τοὺς ὤμους κατασκίπτους ἀπὸ τὰ λαμαργα χείλη, φρονῶ ἐξ ἀρχῆς, ὅτι πουθενὰ κανεὶς δὲν διασκεδάζει τόσον ὡραία, παρὰ εἰς τὸν ζωγράφον.

— Νομίζεις ;

— Διάβολε ! Διαλέγει τὰ ὡραιότερα μοδέλα.

— Πολὺ τὸν ἐπαινεῖς.

— Ὅπως ὅλες ποῦ ἐδημιουργήθησαν ἀπὸ αὐτόν!! ἀπήντησεν ἰταμῶς ἡ Νινός, ἐγείρουσα τὸ τριανταφυλλὶ τούλι της.

Οἱ προσκεκλημένοι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἐσταυολόγουν ἓν φίλημα, ἐδοκίμαζον μίαν ἐπψαυσιν, ἕνα δυνατὸ πιάσιμο ἢ μίαν θωπείαν. Ἄλλοι, περισσότερον διαστικοὶ, ἐξελιπάρουν ἕνα ραντεβοῦ καὶ προσεπάθουν νὰ παρασύρουν τὰ ὡραῖα κορίτσια ποῦ ξεκαρδίζοντο στὰ γέλια.

Ἡ Τιγραίνη, ἡ ὁποία ὤφειλε νὰ πλάσῃ τὸν κυριώτερον ρόλον εἰς ἕνα μπαλέτο τοῦ Ζὰκ Κοζὲλ, εἶχεν ἐλκύσει πλησίον της τὸν Πασκὰλ καὶ ἕνα γνωστὸν τραπεζίτην.

— Ξεύρεις, ἔλεγεν εἰς τὸν καλλιτέχνην, θέλω νὰ μοῦ κάμῃς τὴν εἰκόνα μου. Με ἐνοεῖς, γνωρίζεις τὴν ἄπειρον τερψιφρότητα ποῦ ὑπάρχει εἰς τὴν ψυχήν μου, τὰς ἐυγενεῖς ὁρμὰς μαζὶ μὲ τὰς χυδαίας πραγματικότητας, τὰ συναισθήματα καὶ τὰς ἐπιθυμίας ἑνὸς ἰδεώδους ἀπομακρυσμένου ;.....

Καὶ ἐνῷ ὁ Πασκὰλ, μὲ ναρκωμένα μάτια παρετήρει τὰ σαράντα δύο δακτυλίδια ποῦ φεγγοβολοῦσαν εἰς ὅλας τὰς φάλαγγας τῶν χεῖρῶν της, ἡ Τιγραίνη ἐξηκολούθησεν.

— Εἶμαι ἡ Σφὶγξ ἐγὼ, εἶμαι ἡ Μέδουσα

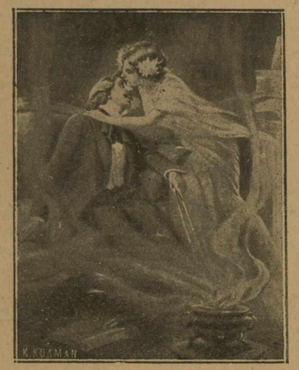

— Ὦ φίλησέ με ! Φίλησέ με . . . . ἀγαπημένη μου ! . . . . .

καὶ ὡς τοιαύτην θέλω νὰ μὲ παραστήσῃς εἰς τὴν εἰκόνα.

— Εἶνε λοιπὸν σήμερα μέρα γιὰ ποζάρισμα!;

— Ὄχι ! ἄλλα σ' ἀγαπῶ. Ἔχεις κἄτι τι ποῦ, δὲν ξέρω, ἀρέσεις στῆς γυναῖκες, κάτι ποῦ τῆς σπρώχνει νὰ κάμουν τρέλλαις.... Ἐπιθυμῶ λοιπὸν νὰ μοῦ ζωγραφίσῃς τὴν κεφαλὴν ὡς ἀράχνην ! Ἐννοεῖς ; Νήματα λεπτὰ-λεπτὰ, συμπλεκόμενα, ἀναδενόμενα ἐπάνω εἰς ἕνα φόντο μυστηριῶδες. Νὰ σχηματίζεται μία πυκνὴ κρύπτη ἀράχνης εἰς τὸ μέσον τῆς ὁποίας ἐγὼ θὰ σελαγίζω ὡς λαμπερὸν ἄστρον. Θὰ μὲ παραστήσῃς ὡς ἕνα τέρας καὶ συγχρόνως ὡς ἕνα τέλειον πλᾶσμα. Μίαν τερατώδη ὀπτασίαν, θεῖαν συγχρόνως καὶ φρικιαστικήν....

— Καλὰ, καλὰ, ἀργότερα μιλοῦμε.

— Ὄχι, ὄχι. Τώρα ! Θέλω τὴν ἀράχνη μου !

Καὶ ὁ Πασκὰλ μὲ γλυκὺ μειδίαμα.

— Καλὰ, θὰ τὴν ἔχῃς, παιδί μου.

Παρέκει ἡ Φιαμὲτ ἐπλησίασε μίαν φίλην της, πυρόθριχα καὶ μὲ δέρμα κατάλευκον, μὲ μακρουλὰ μαῦρα καὶ χαῦνα μάτια, μὲ πρόσωπον λυπημένον καὶ τριγυρισμένον μὲ μποῦκλες.

— Δὲν εἶδες τὸν Ἀνδρέα!;.... Μὲ ἄφησε ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς ἑσπερίδος.

Ἡ φίλη μὲ τὰ χαῦνα μάτια ἐμειδίασεν αἰνιγματωδῶς.

— Τὸν Ἀνδρέα ; Μὰ ναί, μιλᾷ μὲ τὸν Κοζέλ.

— Ἄ ! ποῦ εἶνε λοιπὸν, Νόρα ;

— Ἐκεῖ πέρα, στὸ διβάνι.

Ἡ Φιαμὲς ἀνεζήτησε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν μεταξὺ τῶν ὁμίλων.

— Δὲν εἶνε ; Φαίνεται θὰ βγῆκαν ἔξω.

— Μήπως ζηλεύεις ;...

— Νὰ ζηλεύω ! Γιατί ;

— Διάβολε ! ὁ Ζὰκ Κοζὲλ εἶνε πολὺ κακὴ συναναστροφὴ γιὰ τὸν Ἀνδρέα.

Ἡ Φιαμὲς ἐσήκωσε τοὺς ὤμους μὲ περιφρόνησιν.

— Γιατὶ νὰ φοβοῦμαι ; ὁ ἔρως μου ἐθριάμβευσεν ἤδη ἐναντίον ὅλων τῶν προσκομμάτων καὶ θὰ θριαμβεύσῃ ἀκόμη.

— Ἂν ἤμουν στὴ θέση σου, θὰ τὸν ἔφινα... Ὁ Ἀνδρέας δὲν εἶνε παρὰ πρόσκομμα εἰς τὸ μέλλον σου.

— Τὸν ἀγαπῶ.

— Δὲν ἔχει περιουσίαν, κατάστασιν, φίλους ἐπιβάλλοντας.

— Τὸν ἀγαπῶ.

— Δὲν ἔχει ἀκόμη οὔτε ἐκεῖνο ποῦ κατακτᾷ τὰς γυναῖκας τοῦ κόσμου.... εἶνε δειλὸς, συμμαζευμένος... ὡραῖα κεφαλὴ, ἀλλὰ χωρὶς σίκ, χωρὶς μπρίο... ἕνας ἐρωμένος θαυμαστοῦ χρωματισμοῦ, πῶς !

— Τὸν ἀγαπῶ.

— Κάμε καλά !... Ἐκεῖνο ποῦ σοῦ λέγω, τὸ λέγω γιὰ τὸ καλό σου καὶ γιὰ τὴν ἀγάπη τῆς Τέχνης. Θαρρῶ εἶνε κρῖμα νὰ λυώνῃ τόση νειότη καὶ τέτοια καλλονὴ γιὰ τὸ χατῆρι ἑνὸς παιδιοῦ τόσο μικρᾶς ἀξίας...

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην οἱ μαθηταὶ τοῦΠασκὰλ διεχώρησαν τὰς δύο φίλας καὶ ἡ Νόρα ἀνεγερθεῖσα ὑπὸ βραχιόνων ἀνυπομόνων εὑρέθη ἀνακεκλιμένη ἐπὶ μιᾶς ὑψηλῆς τραπέζης καὶ προσεκλήθη νὰ χορεύσῃ τὸν χορὸν τοῦ ο ὐ ρ ὶ, ὅπως ἔκαμνε ἐπὶ ἓξ μῆνας εἰς τὸ θέατρον τῆς Αἰγυπτιακῆς ἐκθέσεως.

Πρόθυμος ἡ νέα γυνὴ ἐχόρευσε τότε τὸ ἐξωτικὸν ἐκείνον χορόνμὲ τὰς σπασμωδικὰς κινήσεις τῆς κοιλίας καὶ τῶν ἰσχύων, ἐνῷ οἱ θεαταὶ συνόδευον τὸν ρυθμὸν μὲ σφυρίγματα. Ἦτον ἀμίμητος ἡ Νόρα εἰς αὐτὸν τὸν χορόν. Ὅλο τὸ Παρίσι τὴν ἐχειροκρότει φρενησωδῶς μὲ φρίσσουσαν τὴν σάρκα καὶ μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς λάγνους. Καὶ ἡ Νόρα ἐκέρδισεν οὔτω περιουσίαν μεγάλην καὶ μίαν φθίσιν πνευμονικὴν, ἡ ὁποία σιγὰ, σιγὰ τὴν ἔλυωνε.

Ἕνα μεθῦσι ἐξαφνικὸ ἄναψε μέσα στὸ ἀτελιὲ τοῦ Πασκάλ. Εἰς τὴν αἴθουσαν, φῶς ὀξὺ διέτρεξεν ὅλων τὰ σώματα καὶ αἱ χρυσοῦφανται ζῶναι καὶ τὰ κοσμήματα ἔλαμποκόπουν καθὼς ὑψώνοντο καὶ ἐχαμήλωναν ἀπὸ τὰς διαίας ἀναπνοὰς πλήρεις ἡμέρου.

Ἡ Νόρα περιεστρέφετο ὡς λέων, ὕστερον ἐσήκωσεν εἰς τὸν ἀέρα τὴν λεπτὴν κνήμην της, ὡς πύραυλον, καὶ τὰ ἄκρα τῶν μικρῶν της ὑποδημάτων ἔψαυον τὰς κεφαλὰς, ὕστερον κρατοῦσα τὸ τακοῦνι, περιέστρεφε ἐλαφρὰ, ὕστερον ἐκλελυμένη εἰς μίαν ἔκλισιν φαντασικὴν κατέπιπτεν κάτω ὡς κάλυξ ἀποκεκομμένος, μὲ τὸν ἕνα πόδα ἐδῶ, τὸν ἄλλον ἐκεῖ.

— Μπράβο, Νόρα. Νόρα ὁ κομήτης.

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ

Διὰ νὰ ἔχετε ὡραῖον πρόσωπον.

Σπογγίζετε τὸ πρόσωπον ἀταλώτατα μὲ ὕφασμα πολὺ μαλακὸν καὶ λεπτὸν ἄνευ τῆς ἐλαχίστης τραχύτητος. Τραχεῖαι ἀνατρίψεις διὰ χονδροειδοῦς προσοψίου χονδρύνουσι βαθμηδὸν τὸ δέρμα. Μὴ λησμονῆτε ὅτι τὸ πρόσωπον ἀπαιτεῖ περιποιήσεις ἐξ ἴσου λεπτοφυεῖς καὶ προσεκτικάς, εἴας καὶ ἐν ὡραῖον ἐκλεκτὸν τεχνούργημα· καὶ αἱ τοιαῦται.

Μὴ νιπτεσθε ποτὲ μὲ ἄφθονα νερὰ μήτε βυθίζετε τὸ πρόσωπον εἰς τὸ ὕδωρ τῆς λεκάνης. Αἱ συχναὶ πλύσεις κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας φαίνεται ὅτι βλάπτουσι μᾶλλον τὸ πρόσωπον.

Μία ὀσμὴ ἀλλοιοῖ μετεχειρίζετο μόνην τὴν βρεγμένη χεῖρα τῆς πρὸς καθαρισμὸν τοῦ προσώπου. Ἀπομασσομένη ἔπειτα δι' ἀταλῶν ἀτῆς φλαμέλας.

Τὸ πλύσιμον τῶν ρούχων.

Μοσχεύεις τὰ λευκόρρουχα ἐπί τινα χρόνον ἐντὸς ὑεμοῦ ὕδατος διὰ νὰ μαλακώσουν οἱ λιπαραὶ οὐσίαι καὶ νὰ ἀπορροφηθοῦν κατόπιν εὐκολώτερον ὑπὸ τῆς μαζης τῶν πιτύρων· ἔπειτα βράζεις 300 δράμ. πίτυρα εἰς 4 1/2 ὀκάδας νεροῦ καὶ σχηματίζεις μὲ αὐτὰ εἶδος ζύμης, μὲ τὴν ὁποίαν τρίβεις τὰ ροῦχα. Κατ' οὐσὸν τὸν τρόπον συνήθως πλύονται τὰ φουλαρ καὶ τὰ ἐκ βατίστας ρινόμακτρα τὰ φέροντα χρωματιστὸν γύρον.

Διὰ τὰ μαῦρα ροῦχα.

Θέλετε τὰ μαῦρα σας ροῦχα, τὰ ὁποῖα δυστυχῶς ἤοχισαν νὰ γιαλίζουν καὶ νὰ πέρνουν ἕνα ἔλαφρὸν πράσινον χρῶμα, νὰ γίνουν σχεδὸν καινούργια. Τρίψατέ τα μὲ τὸ ζυμὶ βρασταῦ καφέ.

Τὸ πλύσιμον καὶ ἡ πατάτες

Μερικαὶ πλύντριαι ἐν Εὐρώπῃ μεταχειρίζονται τώρα ἀντὶ πάσης ἄλλης οὐσίας πατάτας ἑβρασμένας μὲ τὰς ὁποίας τρίβουν τὰ ροῦχα. Ἡ μέθοδος αὕτη εἶνε ἐξαίρετος. Τὸ πλέον λερωμένον βαμβακρὸν ἢ λινὸν ὕφασμα γίνεται ἀκόμη λευκότερον παρὰ μὲ τὴν πλύσιν δι' ἀμμωνίας καὶ τερεβινθελαίου.

Διὰ νὰ μοσχοβολᾶ τὸ στόμα σας.

Πρόχειρα εὐωδιαστικὰ τοῦ στόματος εἶνε τὰ ἑξῆς:

Ἡ ρίζα τῆς Φλωρεντινῆς ἴριδος μασσωμένη εὐωδιάζει τὴν ἐξ ἐφθαρμένων ὀδόντων κακοσμίαν. Ἡ κανέλλα καὶ τὰ ἄνθη τῆς κανέλλας μασσώμενα καὶ τὴν πνοὴν εὐωδιάζουν καὶ ἀντισηπτικὰ καλὰ τοῦ στόματος εἶνε. Ἡ μαστίχη εἶνε ἐτίσην σύνηθες εὔσμον διαμάσημα ὡφελοῦν καὶ εἰς τὰ πλεσδαρὰ εὐ α. Οἱ τροχίσκοι τοῦ χλωρικοῦ καλίου καὶ τὰ γνωστὰ ἀρωματικὰ σφαιρίδια εἶνε ἐπίσης λίαν εὔχρηστα πρὸς εὐωδιασμὸν τοῦ σ ὁματος καὶ ἀντισηψίαν αὐτοῦ. Μίγμα βίμματος καφουτζᾶς καὶ βάμματος μύρρας σταζόμενον κατ' ὀλίγας σταγόνας ἐν ποτηρίῳ ὕδατος καθιστᾷ εὔσμον τὴν πνοήν.

Διὰ τὸ κατάρρωμα τῶν μαλλιῶν.

Διὰ νὰ γίνονται πάντοτε τὰ μαλλιά σας κατσσρὰ δοκιμάσατε τὸ ἑξῆς ὑγρόν: [Ἀποσταγματος δαφνοκεράσου 25 γρ., alcolé de Fioravanti 6 γρ.. Κόμεως ἀραβικοῦ καθαροῦ 2 γρ. 50] Διὰ τοῦ ὑγροῦ τούτου βρεχόμενα τὰ μαλλια μετατρέπονται ἀφ' ἑαυτῶν εὐχερῶς εἰς κατσαρά. Ἀποφεύγετε δὲ τοιουτοτρόπως τὸν θερμὸν σίδηρον καὶ τὰ ἄλλα πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐπιβλοβῆ μέσα.

Τὸ Διαγωνισματτάκι σας

Ἔγινε προχθὲς ἡ κλήρωσις διὰ τὸ διαγωνισμιτάκι τοῦ περασμένου φύλλου τῆς «Χαρᾶς». Ἐκέρδισαν τρεῖς ἀπὸ ἕνα ἑνατανιανέ. Πρῶτος ὁ κ. Γεώριος Ἀθανασιάδης εἰς τὸ Μεσολόγγιον. Δεύτερος ὁ κ. Ὀδυσσεὺς Τραγούδας εἰς τὴν Ναύπακτον. Καὶ τρίτη ἡ δεσποινὶς Μορία Δούβαρη εἰς τὴν Καλλιθέαν. Τώρα νέον διαγωνισματάκι.

«Πῶς ἠμπορεῖ κανεὶς μὲ δύο μόνον ψηφία τοῦ ἀλφαβήτου νὰ παραστήσῃ ἕνα ὅρος;»

Ἑκάστη λύσις διὰ νὰ λαμβάνεται ὑτ' ὄψιν πρέπει νὰ συνωδεύεται καὶ ἀπὸ ἕνα δεκάλεπτον γραμματόσημον.

Τρεῖς ἐκ τῶν λυτῶν θὰ κερδίσουν διὰ κληρώσεως ἀπὸ τρεῖς φιάλας τῶν πλέον μοντέρνων μυρωδινῶν.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΗΘΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟ ΜΟΥΤΖ-ΥΡΩΜΑ

Ὅταν ὁ δικαστικὸς ἀντιπρόσωπος κατέβηκε στὴ στᾶσι, δὲν βρῆκε κανένα. Ὁ σταστιάρχης εἶχε τρέξει στὸ φρουγκόνι γιὰ νὰ πάρῃ τὴν ἀλληλογραφίαν, ἐνῷ τὰ πυκνὰ σύρματα ποῦ ἦσαν στὰ παράθυρα τῆς οἰκοδομῆς —γιὰ τὰ κουνούπια— ἀπέκρυβαν ἀπ' αὐτὸν τὴν κυρὰ Κατίγκω, τὴ στασιάρχαινα ποῦ βαστοῦσε ἕνα μωρὸ στὴν ἀγκαλιά της.

Μόλις ὅμως ξεκίνησε τὸ τραῖνο, ἕνα χωριατόπουλο ξεσκούφωτο, μὲ πουκαμισούλα, ἔτρεξε σ' αὐτὸν κρατῶντας στὰ χέργια ἕνα μπλόκο ἀπὸ ἐφημερίδες.

—Δὲν μοῦ λές, παιδί μου, ποῦ εἶνε τὸ χωργιό; ἠρώτησεν ὁ δικαστικὸς ἀντιπρόσωπος, κρατῶντας στὰ χέργια ἕνα «σακβουγιάζ».

—Ἐκεῖ, σὰ πάνον! ἀπήντησεν ὁ μικρός, δείχνοντας μερικὰ λευκὰ στιγματα ἀο ἐμπρὸς στὴ στᾶσι....

Καὶ ὕστερ' ἀπὸ μικρὰ διακοπή.

—Θὰ πᾶμε μαζή.... Γιατὶ ἔστειλε ὁ δασκαλος νὰ σὲ πάρω...

Καὶ τὸ χωργιατόπουλο μαζὴ μὲ τὸν ἀντιπρόσωπο τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς ἐτράβηξαν στὸ βουνὸ ποῦ ἀπλώνετο σὰν ἀνοικτὸ πετο· ἀπὸ τὸ μονοπάτι μέσα στὰ χωράφια καὶ ἐκεῖθε στὴ δημοσία.

Μόλις ἔφθασαν ἐκεῖ, τὸ παιδάκι ἐκύτταξε προσεκτικὰ καὶ περίεργα τὸν ταξειδιώτην καὶ ὕστερα τὸν ρώτησε ξαφνικά.

—Δὲν εἶσαι... κουτσός;

—Ὄχι!

—Κρίμας! Ὁ δάσκαλος μοῦ εἶπε πῶς θὰ κατεβῇ ἀπὸ τὸ τραῖνο ἕνας ξένος κουτσός.

Προσεπάθησε τότε νὰ πείσῃ τὸ παιδί, ὅτι ὁ ξένος ποῦ ἀνέμενεν ὁ δάσκαλος, ἦτο «τοῦ λόγου του» καὶ μολονότι ἐπῆγε καὶ στοὺς δύο πολέμους, δὲν εἶχε τιμηθῆ ἀπὸ σφαίρα καὶ δὲν εἶχε κουτσαθῆ, ἀλλὰ τὰ λόγια του ἐπῆγαν χαμένα.

—Ὁ δδσκαλος, ἀπήντησε ξηρὰ-ξηρὰ τὸ παιδάκι, δὲν κάνει λάθη...

διοῦ, τὸ ὁποῖον ἐπίστευεν, ὅτι στὸν κόσμο Θὰ ἦταν ματαιοπονία στὸν ξένο ταξειδιώτη νὰ γυρίσῃ τὸ μικρὸ κεφάλι τοῦ παιμόνον ὁ δάσκαλός του ἦτο ὁ «ἀλάνθαστος» καὶ ἀπὸ τὸν Πάπα ἀκόμη! Γι' αὐτὸ ἐτράβηξαν στὸ δρόμο καὶ οἱ δύο σιωπηλοί, πατῶντες ἔλαφρὰ στὰ βελουδένια χορτάρια, ποῦ εἶχαν φυτρώσει στοὺς ὄχθους τῆς δημοσιᾶς.

Ἔπειτα ξανάστριψαν στὸ μονοπάτι καὶ πέρασαν ἀπὸ ἄλλα χωράφια ποῦ τὰ ὤργωναν μερικοὶ χωρικοί. Ἦσαν δύο γυναῖκες, δύο ἄνδρες καὶ δύο ἄλογα. Ἡ γυναῖκες εἶχαν καθίσει σὲ μιὰ μάζα, ἐνῷ ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἄνδρας ὤργωνε καὶ ὁ ἄλλος μὲ κόκκινη φανέλα πλεκτὴ καὶ μὲ παπούτσια «ντρήντωτ» —σημεῖα ὅτι ἦταν Ἀμερικάνος— προσπαθοῦσε νὰ καθαρίσῃ μὲ τὸ κλαδευτῆρι κάποια ἀγριελιά.

Σὰν εἶδαν τὸν ξένον μὲ τὸ παιδάκι νὰ τραβοῦν στὸ χωργιό, ἀφήσανε κὰ ὄργωμα καὶ κλάδεμα καὶ ἐβγῆκαν ἔξω στὴν ἄκρη τοῦ χωργιοῦ πρὸς τὸ μονοπάτι.

—Ὥρα καλή, πατριώτη...

—Ὥρα σας καλή...

—Γιὰ τὴν ἐκλογή, βέβαια....

—Μάλιστα....

—Θὰ εἶσαι «μέλον» τῆς ἐπιτροπῆς! εἶπεν ὁ Ἀμερικανὸς, ὁ ὁποῖος ἔκαμε τὸν πολύξερο!

—Ὄχι! ἀπήντησεν ὁ ἀντιπρόσωπος.

—Τότες θὰ εἶσαι ὁ κύριος πρόεδρος!

—Οὔτε.

—Τότε τοῦ λόγου σου θὰ εἶσαι ὁ ἀνακριτής!

—Κάτι τέτοιο! ἀπήντησεν ἐκεῖνος, σκαρφαλώνων ταὐτοχρόνως στὸν ἀνηφορίτη, ποῦ ὡδηγοῦσε ἀπ' ἐκεῖ κατ' εὐθεῖαν στὸ χωργιό.

Ὁ ξένος —νέο παιδάριο δικηγόρος στὴ γειτονικὴ πολιτεία— ἀνέβαινε γοργὰ στὸ μονοπάτι, ἐνῷ τὸ παιδὶ κρατῶντας καὶ τὸ «σακ-βουαγιάζ» στὰ χέργια, ἐλαχάνιαζε ἀνεβαίνοντας.

(Ἀκολουθεῖ)

Κρούπ.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗ — ΣΜΥΡΝΑΙΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ

Τὸ σπίτι τῆς κυρίας Στὰν εἶχε ἕνα μικρὸ κηπᾶκο, καθὼς τὰ περισσότερα σπίτια τῆς Σμύρνης, καὶ σ' αὐτὸν τὸν κηπᾶκο, ἀρκετὰ περιορισμένο, μὲ βραγιὲς γεμάτες βανίλιες, τριανταφυλλιὲς καὶ γεράνια, εὑρισκότανε ἕνα μεγάλο γιασεμί, δέντρο σχεδὸν, ποῦ ἔπειανε μὲ τὰ κλαδιά του τὸ περισσότερο μέρος τοῦ τοίχου, κάτω ἀπὸ τὸ δῶμα τῆς κυρίας Μαρέντακας. Τὸ γιασεμὶ αὐτὸ κάθε ἀπόγευμα, μόλις ἔδυεν ὁ ἥλιος, ἄνοιγε τὰ νέα του μπουμπούκια, χιλιάδες ἄσπρα ἀστράκια, τὰ ὁποῖα στὴν ἀρχὴν ἔμοιαζαν μὲ κουκουνάρια, ἔπειτα ἐσχηματίζοντο εἰς χωνιὰ μικρούτσικα καὶ μὲ τὴν δροσιὰ τῆς βραδυᾶς, ἐτέντωναν τὸ ἀκτινωτὸ τους περιδέραιο, ἀφίνοντας νὰ χυθῇ μέσα ἀπὸ τὰ ἀμίαντα κρυστήρια τους τὸ βαθὺ ἐκεῖνο καὶ ὑπνωτιστικὸ των ἄρωμα. Κάθε βράδυ, ὅταν δὲν εὑρισκότανε ἔξω ἡ Ἄννα, συνήθιζε νὰ πάρῃ ἕνα μεγάλο βάζο ἀπὸ ἄσπρο φαφφοῦρι καὶ σκαρφαλώνοντας ἐπάνω σὲ μιὰ σκάλα, στηλωμένη στὸν τοίχο, νὰ ἀποσπᾷ μὲ τὴν ἄκρη τῶν δακτύλων της τὰ γιασεμιὰ ἀπὸ τὰ χρυσοῦτα πράσινα κοτσάνια των. Ἄλλα ἀπὸ αὐτὰ ἔρριχνε στὴν ποῦδρα της, ἄλλα ἐσκόρπιζε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ἀσπορόρρουχά της καὶ τὸ μπαοῦλο της ἐμοσχοβολοῦσε χειμῶνα καλοκαῖρι, ἄλλα τὰ ἔφτιανε μπουκετάκια γιὰ τὰ μαλλιά της καὶ ὅσα ἐπερίσευαν τὰ ἔστελνε στὴς Καρπούζενες, ποῦ ἰδιαίτερα τῆς εὐνοοῦσε, γιατὶ μόνον αὐτὲς εἶχε στὴ γειτονιά, γιὰ νὰ τῆς κάνουν πλάτες στὰ κόρτε της. Ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα, μιὰ ἑβδομάδα ἔπειτα ἀπὸ τὴν τιμωρίαν της, εἶχε πάρει πάλι τὸ φαρφουρένιο βάζο καὶ ἀνέβηκε στὴ σκάλα νὰ μαζώξῃ τὰ γιασεμιά. Ὅλες αὐτὲς τῆς μέρες τῆς εἶχε ἀπαγορευθῆ νὰ ντυθῇ, νὰ κτενισθῇ, εἴτε νὰ κυττάξῃ ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο, καὶ ἡ Ἄννα ποῦ ἤξευρε πόσον ἡ μητέρα της θὰ ἐγυρεύεν αἰτία νὰ ξεθυμάνῃ, ἔπειτα ἀπὸ ἐκεῖνο ποῦ τῆς ἔκαμε, ἐπροφυλαγότανε νὰ μὴ δώσῃ καιριὰ ἀφορμὴ, ἀφοῦ ἄλλως τε σὲ λίγες μέρες θὰ ξανάφευγε πάλιν ὁ πατέρας της γιὰ τὴν Κρήτη. Ὁ ἀγοθὸς ἄνθρωπος!! Ἀπὸ τὴν δευτέραν ἡμέραν δὲν ἐβάσταξε. Τῆς ἔφερε σοκαλατάκια ἀπὸ τὸν ζαχαραπλαστεῖο, τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του, μιὰ στιγμὴ ποῦ ἡ μητέρα της εὑρισκότανε στὴν κουζίνα, γιατὶ τῆς εἶχε μυρίσει πῶς τῆς Πελαγίας τῆς ἄρπαξαν οἱ χοιρινὲς μπριζόλες στὴ σκάρα, τὴν φίλησε σὰν τρελλὸς ἀπὸ ἀγάπη καὶ τῆς εἶπε γιὰ συμβουλή: Νὰ καθίσῃς φρόνημα, παληοκόριτσο, κ' ἐγὼ σᾶχω στὴ Σοῦδα ἕνα γαμπρό, ποῦ θὰ γλύφῃ ζκαὶ τὰ δάκτυλά σου ὅτου δῆς. Εἶνε ἀξιωματικὸς καὶ ἔχει ἑκατομμύρια. Ὁ πατέρας του εἶνε λόρδος.» Ἡ μητέρα της ὅμως ἤτανε ἀκόμη θηρίο ἀνήμερο. Οὔτε ἐγύριζε νὰ τὴν κυττάξῃ, λέξι δὲν τῆς εἶπε καὶ ἡ Ἄννα ἐκαταλάβαινε πῶς τὸ κακὸ θὰ ξεσποῦσε μόλις ὁ πατέρας της ἔκλειγε τὴν ἐξώπορτα καὶ ἔφευγε μὲ τὸ ἁμάξι γιὰ νὰ μπαρκαρισθῇ. Ἐκεῖνο ποῦ ἔκανε τὴν κυρὰ Στὰν νὰ σκάζῃ, εἶνε ὅτι, μολονότι ἐνόμιζε πῶς αὐτὴ εἶνε τύπος καὶ ὑπογραμμὸς μητέρας. πῶς εἰς τὴν κόρην της ἔδωκε παραδειγματικὴν ἀνατροφὴν —ἐγγλέζικη— αὐτὴ ἐβγῆκε κακοκέφαλη, ποῦ δὲν εἶχε περιορισμὸ, καὶ ὅτι ἀπὸ ὥρα σὲ ὥρα τὴν ἀπειλεῖ ὁ κινδυνος νὰ τὴν βρῇ στεφανωμένη μὲ κανένα ἀπὸ αὐτοὺς λιμοκοντόρους ποῦ τὴν τριγυρνοῦνε, ὅταν αὐτὴ τὰ εἶπε πιὰ μὲ τὸν Κωστῆ. Οἱ δύο σύζυγοι εἶχαν συμφωνήσει νὰ τὴν προτείνουν εἰς τὸν ἐγγλέζον ἀξιωματικὸν τῆς Σούδας, ποῦ τῆς ἐρχότανε νὰ τρελλαθῇ τῆς κυρίας Στὰν, ὅταν ἐσυλλογιζότανε καὶ μόνον, ὅτι κουμπάρος, σύμφωνα μὲ τὴν συνήθεια, θὰ παραστεκότανε στὸ στεφάνωμα ὁ ἴδιος ὁ Ἄγγλος πρόξενος τῆς Σμύρνης. Αἴ, μὰ τότε πιὰ θὰ ἔσκαζαν ὅλοι της οἱ ἐχθροί. Ἡ κόρη της νὰ γίνῃ Λαίδυ μὲ κανένα ἀρχαῖον ὄνομα ποῦ νὰ τελειώνῃ σὲ ἅιρ. Πῶς ἀκόμη δὲν τῆς ἔστριψε ἀπορεῖ καὶ ἡ ἴδια. Αὐτοῦ ἔτρεχεν ὁ νοῦς της καὶ ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὅταν ἔξω ἐσκοτεύνιαζε ἤτουνε μοναχή. Τὰ παιδιὰ εἴχανε φύγει, ἡ Ρεὰ μὲ τὴ θεία Κλάρα στὸ χωριὸ καὶ ὁ Μιχαλάκης στὸ Κολλέγιο. Ἡ Πελαγία μιλοῦσε μὲ τὸν Νικολῆ στὴν ἐξώπορτα, γιατὶ εἶχε ὀγάλει γλῶσσα πιά, ὅπως τὴν εἶχε ἀρμηνέψει ἡ κυρία Αμαλία, καὶ ἔτσι ἐπῆρε τὴν ἄδεια ἀπὸ τὴν κυρία της νὰ τοῦ μιλᾷ ἐλεύθερα. Μέσα στὸ σπίτι, ὁ κηπᾶκος εὑρισκότανε βουτηγμένος σ' ἕνα κυανόθαμπο φῶς, ὅπου ἀνέβαιναν ἀλλόκοτες ὀσμὲς, μύρα φυτικὰ καὶ μύρα δρυκτὰ, ἀπὸ φύλλα, ἀπὸ λουλούδια καὶ ἀπὸ βρεγμένη γῆ. Ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ κλαδιὰ τῆς γιασεμιᾶς, ὅμοια μὲ φείδια λεπτὰ, ἁπλωνόμενα σὰν πλόκαμια ἀναρίθμητα πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις τοῦ τοίχου, ἐφτερούγιζαν ἢ μᾶλλον ἐχόρευαν κᾶτι περίεργα ἔντομα μὲ πράσινο κορμὶ μακρουλὸ, καὶ φτερὰ μεγάλα, ποῦ ἔμοιαζαν σὰν ἀπὸ γυαλὶ καὶ τὰ ἐκινοῦσαν τόσο γρήγορα, ὥστε ἐφαίνοντο σὰν νὰ ἐγύριζαν. Ἡ Ἄννα ἐφοροῦσε ἕνα λευκὸ φόρεμα τοῦ σπιτιοῦ ἀπὸ μπατίστα, ἴσαμε τὰ πόδια μακρὺ, πιασμένο κάτω ἀπὸ τὸ στῆθος. Ἀνεβασμένη μέσα εἰς τὸν καταρράκτην αὐτῶν λευκῶν λουλουδιῶν, ποῦ τῆς ἔπλεκαν γύρω ἕνα γαλαξίαν ἀπὸ ἀστράκια, πολλὰ τῶν ὁποίων» —ἐκεῖνα ποῦ δὲν εἶχαν τὴν ἀντοχὴν νὰ ζήσουν ἀκόμη μιᾶς νυκτὸς τὴν χαράν— ἔπεφταν μὲ ἀνακούφισιν εἰς τὴν γῆν, σὰν μεγάλες σταλαγματιὲς βροχῆς, βουβῆς, ἀπὸ γάλα. Ἔστρεφεν ἐκείνη δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ μὲ προσοχὴν διὰ νὰ μὴ χάσῃ τὴν ἰσορροπίαν, καὶ εἰς κάθε τράβηγμα κλώνου διὰ νὰ τοῦ ἀφαιρέσῃ τὸ ξάφρισμα τοῦ σφρίγους του, ὁλόκληρον τὸ δίκτυον τῶν κλαδιῶν καὶ ὁ κορμὸς ὁ στριμμένος, ἐφρύαττον τυναζόμενα ἐπάνω εἰς τὸν τοίχον, σὰν νὰ ἐπονοῦσαν διὰ κᾶτι τι ποῦ τοὺς ἀφαιροῦσαν χωρὶς νὰ προφθάσουν νὰ τὸ χαροῦν. Ἡ Ἄννα, αὐτὴν τὴν σκέψιν δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ την κάμῃ καὶ κρατῶντας τὸ φαρφουρένιο βάζο στὴν λευκὴν ἀγκαλιά της, γεμάτο ἀπὸ τὰ ἄσπιλα ἀστράκια τῶν γιασεμιῶν, ἐσήκωνε λιγάκι τὴν ἄκρη τοῦ φορέματός της, ζυγιζομένη νὰ κατεβῇ μὲ προσοχὴν, ὅταν τὸ προσωπόν της συνεστάλη ἀπὸ ἕνα ὀδυνηρὸν σπασμὸν ἀπογνώσεως, καὶ ἔγινε καὶ αὐτὸ λευκὸν καθὼς ἤτανε τὰ λουλουδάκια, ὅσα ἀμάξευτα εἶχαν ἀπομείνει ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἐπάνω εἰς τὰ κλαδιὰ ποῦ ξέφευγαν πρὸς τὸ κενὸν καὶ σιγότρεμαν. Ἡ φύσις τῆς εἶχε μιλήσει ἐκείνην τὴν ὥραν μέσα στὰ σπλάγχνα της, καὶ ἡ φωνή της ἡ θεϊκὴ, τῆς ἔκαμε νὰ τρίζουν τὰ δόντια ἀπὸ τὴν συγκίνησιν—γεμάτην ἔχθραν γιὰ τὸν ἑαυτό της καὶ ἀγάπην γιὰ κᾶτι ἀσχεδίαστον ἀκόμη εἰς τὸν κόσμον τοῦ συναισθήματός της—. Καὶ τὰ γόνατά της ἐκυρτώθησαν καὶ τὰ χέρια της τὰ κέρινα παρελυσαν τόσον, ὥστε γιὰ νὰ μὴ σωριασθῇ κατάχαμα, ἀρπάχθηκεν ἀπὸ τὴ σκάλα καὶ ἐκρεμάσθη ἀπὸ ἐκεῖ —ράκος ὑπάξεως— ὅταν τὸ φαρφουρένιο βάζο ἐσποῦσε μὲ κρότον ἀγκομαχητοῦ ἐπάνω στὴν γῆ, τινάζοντας εἰς ὅλας τὰς διευθύνσεις τὰ παρθενικὰ ἀστράκια, σύμβολα ἀγνὰ ἑνὸς οὐρανοῦ εὐτυχίας, ποῦ ἐρραγίσθη καὶ κατέπιπτε εἰς συντρίμματα....

ΤΕΛΟΣ

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Τὴν νύκτα δὲ ὁ Βὸ66 καὶ ἐγὼ εἴχομεν ἀπόφασιν ν' ἀγρυπνήσωμεν ἐκ περιτροπῆς διὰ νὰ μὴ διακόψωμεν τὴν συνεχῆ ἐπιτήρησιν, τὴν ὁποίαν ἐσκοπεύομεν νὰ ἐξασκήσωμεν εἰς τὰς αἰθούσας, εἰς τὰς ὁποίας ἐσυνήθιζε νὰ περιφέρεται τὴν νύκτα ὁ κρυπτόμενος εἰς Μάκλεσφιλδ ἄγνωστος ἐπισκέπτης.

Ὅταν ἐξήλθομεν, δὲν ἠδυνήθην νὰ κρατηθῶ καὶ ἠρώτησα τὸν Βὸ66:

—Λοιπόν; εὕρηκες τίποτε;

—Ναὶ, ἀπήντησε. Τὸ πρᾶγμα εἶνε, ὅπως ὑπέθεσα. Μοῦ χρειάζεται μία τελευταία ἀπόδειξις καὶ ἐλπίζω νὰ τὴν ἔχω τάχιστα. Ἐν τοσούτῳ κάμε μου μίαν χάριν. Ἀπόψε εἰς τὸ γεῦμα, περὶ τὰ τέλη, νὰ στρέψῃς τὴν συνομιλίαν εἰς τὸ θέμα τῆς χειρομαντείας καὶ νὰ φανῇς ὅτι εἶσαι ἐνήμερος εἰς αὐτὸ, νὰ προτείνῃς εἰς ἕνα ἕκαστον τῶν συνδαιτυμόνων νὰ σοῦ δείξουν τὸ χέρι διὰ νὰ τὸ ἐξετάσῃς καὶ νὰ προείπῃς τὸ μέλλον των. Πρόσεξε ὅμως! ζήτει νὰ σοῦ δείξουν τὴν παλάμην τῆς δεξιᾶς χειρός.

—Καλὰ, θὰ κάμω ὅ,τι θέλεις, ἀπήντησα, μολονότι γνωρίζω τόσην χειρομαντείαν, ὅσην καὶ σὺ γεωλογίαν.

—Ὄχι δά, φίλε μου! Μέσα εἰς τὸν σιδηρόδρομον ἐδιάβασε ἕνα ἀπὸ τὰ νεώτερα βιβλία περὶ γεωλογίας καὶ ἔμαθα ὅσα μοῦ χρειάζονται διὰ νὰ μὴ κάμω κακὴν ἐντυπωσιν εἰς τὸν δόκτωρα Κέρσω. Θὰ ἰδῇς ἀπόψε....

Τῷ ὄντι κατὰ τὸ γεῦμα ὁ Βὸ66 ἀπήντησεν εὐστόχως εἰς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ ἰατροῦ περὶ τῶν προϊστορικῶν γεωλογικῶν στρωμάτων τοῦ Μάκλεσφιλδ. Ἔπειτα ἡ συνομιλία, τῆς ὁποίας συμμετεῖχε καὶ ἡ μὶς Σάρα, ἔθιξε διάφορα ἄλλα θέματα, ἕως οὗ ἐπαρουσιάσθη ἡ κατάλληλος εὐκαιρία, ὅπως θιχθῇ καὶ τὸ θέμα τῆς χειρομαντείας. Ὁ Βὸ66 ἔσπευσε νὰ ἐξάρῃ τὰς εἰδικὰς ἐπ' αὐτοῦ γνώσεις μου, ἡ δὲ μὶς Οὔλσον, παρακινουμένη ἐκ τῆς γυναικείας περιεργείας, μὲ παρεκάλεσε νὰ ἐξηγήσω τὰ σημεῖα τῆς χειρός της. Προσεποιήθην, ὅτι ἤθελα ν' ἀποφύγω, ἀλλὰ κατόπιν ἤοχισα νὰ ἐξετάζω τὴν χεῖρα τῆς Σάρας καὶ ἔπειτα τὴν σαρκώδη καὶ εὐρεῖαν παλάμην τοῦ Κέρσω. Ὁ Βὸ66 ἠγέρθη καὶ ἐπλησίασε κύπτων ὀπισθέν μου μετὰ περιεργείας.

Παρετήρησεν, ὅτι ὁ ἀντίχειρ τῆς χειρὸς τοῦ δόκτωρος ἔφερεν ὁριζοντίως βαθεῖαν οὐλὴν τραύματος.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΣΑΛΟΝΙ ΣΑΣ

Ἡ σιήλη αὕτη καθιερώθη διὰ τοὺς φίλους τῆς «Χαρᾶς». Μὲ τρία λεπτὰ τὴν λέξιν ἠμπορεῖν ὅλοι νὰ δημοσιεύουν ὅ,τι θελήσουν, ἀκόμη καὶ ποιήματα καὶ διηγήματα.

Τὸ σαλόνι εἶνε ἀνοικτὸν δι' ὅλους.

Εἰς τὸ σαλόνι γίνεται ἔγκρισις ψευδωνύμων ἀντὶ πεντήκοντα λεπτῶν δι' ἕκαστον. Ὡσαύτως διὰ τοῦ σαλονιοῦ προχηρύσσονται διαγωνισμοὶ ψευδωνύμων ὑπὸ τῶν κατὰ τόπους συλλόγων ὑπὲρ τῆς «Χαρᾶς», μὲ τρία λεπτὰ τὴν λέξιν.

Ποίημα ἢ διήγημα συνοδευόμενον ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου του προτιμᾶται καὶ δημοσιεύεται ἀμέσως.

Σύλλογος ἡ «*Νέα Γενεὰ*»
Ἐν Βόλῳ
Δ'. μικρὸς διαγωνισμὸς
1ον Ἐρώτησις:
Ποῖος ἀρχαῖος ἀθλητὴς τρώγεται;
2ον Γρῖφος:
Ὠὰ ρὶς τότε λύσει τ Σ φίλος ὥ φῶς,
Ὅροι.

Ἑκάστη λύσις δέον νὰ συνοδεύηται μὲ 10λεπτον ἀσφράγιστον γραμματόσημον.— Τὰ μέλη δωρεάν. — Λύτης λογίζεται καὶ ὁ λύων ἐν μόνον ἐκ τῶν ἀνωτέρω ζητημάτων —Λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 8ης Ἀπριλίου.

Βραβεῖα.

Γενομένης κληρώσεως θὰ κερδίσωσι:
Ὁ 1ος δραχμὰς 5.
Ὁ 2ος ἐτησίαν συνδρομὴν εἰς τὴν «Ἐθνικὴν Χαράν».
Ὁ 3ος ἕνα τόμον ἐκ τῶν τοῦ Ἰουλίου Βέρν
Ὁ 4ος μέχρι τοῦ 5 ἀνὰ ἑξάμηνον συνδρομὴν εἰς τὸν Σύλλογον.
Ὁ 7ος μέχρι τοῦ 12ου ἀνὰ ἓν λαχεῖον τοῦ Συλλόγου.

Ἀποτελέσματα 2ου μικροῦ διαγωνισμοῦ.

Κωνστ. Πετρουλάκης ἐκ Σύρου δρχ. 5. Χαρίδημος Θράβαλος ἐκ Βέσσης Χίου ἐτησίαν συνδρομὴν εἰς τὴν «Χαράν». Παν. Δημητρόπουλος ἐκ Δράμας 3 μονόδραχμα λαχεῖα τοῦ Στόλου.

Γεώργιος Κατσούλης ἐκ Μεσσήνης, Ἰωάν. Σπυρόπουλος ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Μιχαὴλ Πάσχος ἐκ Λαρίσης ἀνὰ ἑξάμηνον συνδρομὴν εἰς τὸν Σύλλογον

Στυλιανὸς Χριστοδούλου ἐκ Βόλου, Ἰωάννης Τζαννῆς ἐκ Ζακύνθου, Γ. Ἀνεμογιάννης ἐξ Ἀθηνῶν, Νικόλαος Γραμματόπουλος ἐξ Ἀϊδινίου, Μᾶρκος Ναζῶν ἐκ Κερκύρας καὶ Θάνος Παπαδόπουλος ἐκ Ναυπλίου ἀνὰ ἓν λαχεῖον τοῦ Συλλόγου.

Παρακαλοῦνται οἱ κερδίσαντες, ὅπως μᾶς ἀποστείλωσι τὰς διευθύνσεις των, ἵνα τοῖς ἀποστείλωμεν τὰ κερδησθέντα.

Δήλωσις.

Συνδρομὴ δίμηνος τοῦ Συλλόγου λεπτὰ 50, ἑξάμηνσς 1,25 καὶ ἐτησία δρχ. 2.

Ζητοῦνται δραστήριοι ἀντιπρόσωποι δι' ὅλας τὰς πόλεις.

Διεύθυνσις
Κον Βασίλειον Ἀθηναῖον
Διὰ «Νέαν Γενεάν»
Βόλον

Ἐπιθυμῶ ἀνταλλαγὴν κάρτ-ποστὰλ, τὰ ὁποῖα νὰ μοι στέλλωνται εἰς Ἔδεσσαν μὲ τὰ κάτωθι ψευδώνυμα: Ὀνειροπόλος Αὔρα, Μυστηριώδης ἄνθρωπος, Σελαγίζον ἄστρον, Ὑποκόμης Μερούς, Μαρμαρυγίζων Βαρδάρης, Βρεγλανίτης, Τρεχαντήρι, Ὑψηπέτης Ἀετός, Πονεμένος Τραγουδιστής, Ὁρμητικὸς χαρακτὴρ, Σπῖνος, Dubois, Leon Martel, Γελῶν ὄνειρον.

Τὸ Φανταράκι (Γεώργ. Λογοθέτης, λοχίας, Ἐπιτελεῖον Δ' Μεραρχίας, Ναύπλιον) ζητεῖ ἀνταλλαγὴν Μαργαριτῶν).

Ἡ διεύθυνσις τοῦ ἐν Πειραιεῖ Συλλόγου «Μεγάλη Ἑλλὰς» εἶνε «Σύλλογος Μεγάλη Ἑλλὰς Ρ. Ρ. Πειραιᾶ».

Μιράντα ἢ ὀνειροπόλος ζητεῖ ἀνταλλαγὴν Μαργαριτῶν.

Ἡ Περιχαρὴς Ἀθηναία ζητεῖ ἀνταλλαγὴν καρτ-ποστὰλ poste restante Ἀθήνας. Προτιμᾷ τοπία καὶ καλλονές.

Ραζιὲ ἡ χανοὺμ ζητεῖ ἀνταλλαγὴν Μαργαριτῶν.

Ὁ Παράξενος ζητεῖ ἀνταλλαγὴν Μαργαριτῶν

Ὁ Ἱππότης τῆς Ὀμίχλης, ὁ Καφηρεύς. τὸ Ροδόσταγμα ζητοῦσιν ἀνταλλαγὴν Μαργαριτῶν μ' ὁποιονδήποτε θέλει.

Ἡ Ροδίζουσα Αὐγὴ ζητεῖ ν' ἀνταλλάξῃ μαργαρίτας μὲ δεσποινίδας καὶ νέους τοῦ ἐξωτερικοῦ,

Τὴν 2αν Μαρτίου ὁ κ. Μοσχόπουλος ἐδάπτισεν εἰς Μπάλτζαν τὸ τέκνον τοῦ κ. Ἀθ. Σταυρούδη, ὁπλαρχηγοῦ, ὀνομάσας αὐτὸ Κωνσταντῖνον. Εἰς τὴν βάπτισιν παρέστη ἡ κ. Μεταξᾶ συντγματάρχου καὶ ἡ κ. Οἰκονομοπούλου ἀντισυνταγματάρχου.

Πειραϊκὸς σύλλογος «ΔΟΞΑ» Διαγωνισμὸς Βος 1ης διμηνίας. 3ον Ἐρώτησις ποία πόλις μᾶς λέγει ὅτι εἶνε καλά; 4ον Γρῖφος λι λι λι λι, λι κ ὧν. Λύσεις δεκταὶ μέχρι 1ης Μαΐου μετὰ δεκαλέπτου γραμματοσήμου. Ὅροι (ἴδε προηγούμενον φύλλον). Βραβεῖα 1ον φωτογραφικὴν μηχανὴν (ἐν σαντανέ). 2ον δραχμὰς 5, 3ον-5ον δίδραχμον λαχεῖον τοῦ στόλου, 6ον-10ον ἑξάμηνον συνδρομὴν εἰς τὸν σύλλογον. Διεύθυνσις «Δόξαν» poste restante Πειραιᾶ.

«Συνίσταται ἐν Πειραιεῖ σύλλογος ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν *Θρίαμβος* σκοπῶν τὴν ὑποστήριξιν τῆς «Χαρᾶς». Ζητοῦνται δραστήριοι ἀντιπρόσωποι. — Κτασταπικὸν δωρεὰν — Δικαίωμα ἐγγραφῆς λεπτὰ 20 μηνιαίως,

Διαγωνισμὸς «Θριάμβου»

1. Η $\frac{N}{T}$ ς
2. Θρ - - μβ - ς

Λύσεις δεκταὶ μὲ ἓν 10λεπτον γραμματόσημον μέχρι 1 Ἀπριλίου.

Βραβεῖα.

1) Ὡρολόγιον χειρός.
2) Ἑξάμηνος συνδρομὴ «Χαρᾶς».
3-5) Ἀνὰ ἓν τεῦχος πολεμικῶν διηγημάτων.
6) Μονόδραχμον λαχεῖον στόλου.
7 καὶ 8) Ἀμερικάνικον κονδυλοφόρον.

Δ]σις. Κωνστ. Ροζάκην διὰ
Σύνδεσμον «Θριάμβον»
Γύθειον

Διοικητικὸν Συμβούλιον:
Κ. Ροζάκης, Ν. Μαρτάκος, Π. Ξιδαρᾶς

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐθνικὸν Δάνειον 5 ο)ο 1914.

Δρχ. Χρ. 250.000.000 = £ stgs 9.925.000
= Φρ. 250.000.000

Δημοσία ἐγγραφὴ 35.000 ὁμολογιῶν 5 ο)ο εἰς χρυσὰν ἐκ δρ. χρ. 500=£ stgs 19-17-0=φρ. 500
ὀνομαστικοῦ κεφαλαίου ἐν συνόλῳ
Δρ. Χρ. 17.500.000=£ stgs 694.750
= Φρ. 17,500.000

Τὸ δάνειον ἀσφαλίζεται διὰ προσόδων, ὧν τὸ σύνολον ἀνέρχεται εἰς δρ. 50,000,000, ἐνῷ ἡ ὑπηρεσία τοῦ συνάλου τοῦ Δανείου ἀνέρχεται μόνον εἰς δρ. 27,388,350.

Τιμὴ ἐκδόσεως πρὸς 92 ο)ο—δρ. χρ. 460,—καθ' ὁμολογίαν καταβλητέαι εἰς χρυσὸν ἢ διὰ τραπεζικῶν ἐπιταγῶν ὄψεως ἐπὶ Παρισίων.

20 ο)ο ἤτοι Φρ. 100.—κατὰ τὴν ἔγγραφὴν ἀπὸ 18—20 Μαρτίου 1914 π. ἡ.
72 ο)ο ἤτοι Φρ. 360—κατὰ τὴν κατανομὴν τῇ 29 Μαρτίου 1914 π. ἡ.
92 ο)ο — Φρ. 460

Εἰς τὴν τιμὴν ταύτην αἱ ὁμολογίαι ἀποφέρουσι τόκον 5 43 1)2 τοῖς ἑκατὸν ἀνεξαρτήτως τῆς ἐν περιπτώσει εἰσπραχθησομένης παρὰ τῶν ὁμολογιούχων ἐπὶ πλέον διαφορᾶς δρ. 40 καθ' ὁμολογίαν.

Αἰτήσεις ἐγγραφῶν γίνονται δεκταὶ ἀπὸ 18 μέχρι 10 Μαρτίου 1914 π.

Παρὰ τῇ Ἐθνικῇ Τραπέζῃ τῆς Ἑλλάδος, παρὰ τῇ Τραπέζῃ τῆς Ἀνατολῆς, παρὰ τῇ Ἰονικῇ Τραπέζῃ Limited, παρὰ τῇ Λαϊκῇ Τραπέζῃ, παρὰ τῇ Τραπέζῃ Κρήτης, παρὰ τῇ Ἐμπορικῇ Τραπέζῃ, παρὰ τῇ Τραπέζῃ Ἀθηνῶν.

Καὶ τοῖς Ὑποκαταστήμασιν αὐτῶν ἐν Ἑλλάδι καὶ Ἀνατολῇ παρὰ τῷ Comptoir National à Escompte de Paris, Ἀλεξανδρείας καὶ Πόρτο - Σαΐδ.

ΟΙ "ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΙ,,

Ἡ «Χαρὰ» ἤρχισε νὰ προσφέρῃ εἰς τοὺς ἀναγνώστας της ὅ,τι ὡραῖον καὶ διασκεδαστικὸν τοὺς ὑπεσχέθη.

Καὶ νὰ ὅπου ἤρχισεν ἡ ἀνταλλαγὴ τῶν «Μαργαριτῶν». Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον σᾶς ἐγράψαμε ἐν ἐκτάσει πῶς θὰ γίνεται ἡ ἀνταλλαγή. Σᾶς δίδομεν σήμερον μερικὰς πληροφορίας ἀκόμη.

Οἱ «Μαργαρίται» εἶνε μικρὰ ἔμορφα, καλοτυπωμένα, καλλιτεχνικὰ τετράδια, τὰ ὁποῖα εἶνε γεμάτα ὡραίας εἰκόνας καὶ ἐρωτήσεις.

Τώρα ὅποιος θέλει ν' ἀνταλλάξῃ «Μαργαρίτας» στέλνει εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Χαρᾶς» τὸ ἀντίτιμον ἑκάστου τετραδίου —μίαν δρχ. δηλαδὴ— [illegible] δι' ἔγκρισιν ἑνὸς ψευδωνύμου καὶ λαμβάνει ἕνα τετράδιον, τὸ ὁποῖον ἀνταλλάσσει μὲ μίαν δεσποινίδα, μὲ ἕνα κύριον. Παρόμοιον τετράδιον προμηθεύεται καὶ ἡ δεσποινὶς καὶ ὁ κύριος. Καὶ ἡ ἀνταλλαγὴ ἀρχίζει πλέον στὰ γερά. Ἀπαντᾷ ὁ ἕνας εἰς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ τετραδίου τοῦ ἄλλου, ἡ μία εἰς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ τετραδίου τῆς ἄλλης καὶ διδάσκονται ὅλα καὶ διασκεδάζουν, καὶ ἀκονίζουν τὸ πνεῦμά τους.

Δὲν εἶνε κἄτι θαυμάσιον αὐτὸ, τὸ ὁποῖον σᾶς προσφέρῃ ἡ «Χαρά»; Ἐμπρὸς λοιπὸν ὅλοι εἰς τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν «Μαργαριτῶν». Εἰς τὰ μικρὰ μυστικὰ τῆς «Χαρᾶ» καὶ τῶν φίλων της.

ΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΜΑΣ

Εἰς τὸν σημερινόν μας διαγωνισμὸν θὰ προτοτυπήσωμεν.

Θὰ σᾶς δόσωμεν μίαν ἐρώτησιν καὶ θὰ δοκιμάσωμεν τὴν τέχνην σας.

Λοιπὸν προσοχή!!!....

«Τί εἶναι ἀσπασμός;»

Αἱ ἀπαντήσεις πρέπει νὰ εἶναι σύντομες, μὲ δύο λόγια, ἔμμετρες ἢ πεζές.

Ἑκάστη ἀπάντησις διὰ νὰ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν πρέπει νὰ συνοδεύεται ἀπὸ ἕνα δεκάλεπτον γραμματόσημον.

Τρεῖς τῶν ἐξυπνοτέρων ἀπαντήσεων θὰ βραβευθοῦν. Θὰ δοθοῦν ὡς βραβεῖα τρεῖς μικραὶ γύψιναι προτομαί, τοῦ Δάντη, τοῦ Τουρκουάτου Τάσσου καὶ τοῦ Πετράρχη. Αἱ τρεῖς αὗται ἐξυπνες ἀπαντήσεις, θὰ δημοσιευθοῦν ἐπὶ πλέον εἰς τὴν «Χαράν» εἰς τὴν πρώτην, πρώτην στήλην.

Λοιπὸν ἐμπρὸς μάρς.

Διαγωνισμὸς δεύτερος.

Ἀκόμη ἕνα διαγωνισματάκι.

Ποῖον εἶνε ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον, ἐφ' ὅσον μὲν ἀφαιρεῖται, γίνεται μεγαλείτερον, ἐφ' ὅσον δὲ προσθέτει, σμικρύνεται;

Ἑκάστη λύσις πρέπει νὰ συνοδεύεται ἀπὸ ἕνα δεκάλεπτον γραμματόσημον.

Θὰ βραβευθοῦν ἐκ τῶν λυτῶν δύο καὶ θὰ λάβουν ὡς δῶρα δύο τόμους ἀπὸ τὴν σειρὰν τῶν μυθιστορημάτων τοῦ Ἰουλίου Βέρν.

ΓΙΑΤΙ ΠΟΝΩ;

Σὲ μιὰ σβυμένη ποιητικὴ ἐπαρ/ξίας ἀφιερωμένο

«Κι' ὄντας τὰ χείλη σου ἄνοιγες
σὲ μουσικὴ ἀπολλώνια
ξανθὴ πῶς μὲ μεθοῦσες.

Τὰ πλέο γλυκόλαλα πουλιὰ
Τοῦ Πλάστη μας τ' ἀηδόνια
κι' ἐκεῖνα τα περνοῦσες.»

«Μὰ μίαν Αὐγὴ ποῦ ἀρρώστησα
σοῦ ζήτησα γιὰ χάρι
νὰ τραγουδήσης λίγο.

Καὶ σὺ μοῦ εἶπες μ' ἀπονιὰ
—«φωχὸ μου παληκάρι,
βιάζομαι γιὰ νὰ φύγω.»

«Τί κρῖμα! ἀπὸ τότενες
ξανθὴ δὲ σὲ ξανάιδα,
ἐπέταξες μακρυά μου

Καὶ μ' ἄφησες ἀγιάτρευτο
Πανέμορφη νεράϊδα
τὸν πόνο στὴν καρδιά μου.»

Σέρραι *Σωτήρης Σγούπης*

Ο ΞΕΝΗΤΕΥΜΕΝΟΣ

—Κῦμα δειλό, μικροῦλι μου ποῦ τῶρ' ἀνατρικιάζεις
Στὴν ἀγγαλιὰ τῆς θάλασσας καὶ στὸ γιαλὸ ἀράζεις.
Ἄχ! πέρνου 'πὸ ποῦθ' ἔρχεσαι, 'πὸ ποιὰ γαλάζια [μέρη;

—Ἡ ζαφειρένια μάνα σου 'πὸ ποῦθε σ' ἔχει φέρει.
Μὴν ἔρχεσ' ἀπ' τὴ λατρευτὴ τὴ ὑήγησα τοῦ κόσμου
Ἀπὸ τὴ γαλανόλευκη πατρίδα μου, γιὰ πέρνου
Πέρ' μου, ὦ κῦμα μου ἀγνό, μιὰ "πάντησι ἀχ! δόσμου
Μὴν εἶδες τὴ μητέρα μου ἢ καὶ τὲς ἀδελφαῖς μου;

—Τί βλέπω τὴν ἀπάντησι εἰς τὸ μουρμούρισμά σου,
Ἀπ' τὰ γαλάζια μέρη μας ἔρχονται τὰ νοῦά σου.»
Λέει τὸ ἄμοιρο παιδί, γαὶ τὸ ξενιτευμένο
Καὶ φεύγει φεύγει μακρυὰ τὸ κῦμα μυρωμένο.

Μὲ δύο δάκρυα θολά, δάκρυα πικραμένα
Π' ἀπὸ τὰ φυλλοκάρδια του εἶν' καὶ τὰ δυὸ βγαλμένα.
Φεύγει τὸ κῦμα χαρωπὰ σὲ μακρυνὸ σεφέρι
Στὴ δύστυχη τὴ μάνα του παρηγοριὰ νὰ φέρῃ.

Ἐμμανουὴλ Μανσόλας

Ἀθαν. Τσιόλην. Δὲν ἔχεται δίκαιον, τ' ἀποστελόμενα γραμματόσημα διατίθενται γιὰ τὰ βρεφεῖα. Χρῆστον Θεοδωρόπουλον. Τὸ ἴδιο κάνει, θὰ τὰ ἐμβάσῃ. Κωνσταντῖνον Τσάκωναν μαθητήν. Γ. Κατσούλην. Ἄγγελον. Εὐσ. Σταμαθακόπουλον. Παν. Γεωρ. Χαλκίδην. Α. Μαρκόπουλον. Ἀνδρεῖον Θεσσαλον. Τοῦλαν Ν. Καμπύλη. Φι-Δει-Πίδην. Πάτραν Τζαντάκη. Γεωρ. Ἠλ. Λίβαν. Πολικὸν Ἀστέρα. Τηλέμαχον καὶ Ἄνναν Σηλυβρίδου. Δημήτριον Τγιαντζῆν. Εὐάγγελον Θ. Ρ.ζόπολλον. Αὐγερινὸν Δ. Πολυζωγόπουλον. Φώτιον Α. Σταυρούδην. Γεωργ. Χαλκίδην, ἐλήφθησαν.

Ἐπαμ. Βρεττόν. Νώλην Κερκιώτην, Γεωργ. Δ. Χριστοδούλου Θεσσαλονίκην. Πέτρον Σ. Φασούλαν, ἐλήφθησαν.

Ν. Παρασκευόπουλον, Φιλ. Καραμανίδην Θεσσαλονίκην. Ἰωάν. Βικελίδην Θεσσαλονίκην. Χ. Καραγκούνην, ἐλήφθησαν.

Κωνσταν. Ἀστρακανάκην. Βενεράτον Κρήτης. Μολονότι, καθὼς μᾶς γράφει, δὲν εἶσαι πρωτευουσάνος, ἐν τούτοις καὶ ὥμορφα γράφεις καὶ εἰς τὴν λύσιν ἐπέτυχες.

Θεμιστ. Παπανικολάου Ἀνδραβίδα. Γεώργιον Ἀλεξόπουλον Κυπαρισσίαν, ἐλήφθησαν.

Ν. Π. Ἐνταῦθα. Γράψατέ μας ὁλόκληρον τὸ ὄνομά σας, νὰ τὸ γνωρίζῃ τοὐλάχιστον ἡ διεύθυνσις διὰ τὴν περίπτωσιν τῆς εὐτυχίας τῆς τυφλῆς θεᾶς.

Φίλιππον Β. Μελισσαρόπουλον, Γεώργ. Τσούλην, Λεωνίδαν Χοηστόπουλον, Περικλῆν Πλατυκέφαλον, Κων. Σέριγγαν, Κων. Ι. Κουκοσέλην, Δημ. Κενέν, Διονύσιον Ι. Πυλιώτην, Γεράσιμον Τρανάκαν, Θεοφ. Κόντην, Ταρσῆν Τσιμᾶ Ζάκυνθον. Ἐλήφθησαν.

Σπῦρον Μαρόβαν, Ἀλέκον Φάρον, Κωνσταντ. Σαγόναν, Ἰωάν. Εὐαγγελόπουλον Δράμαν. Ἔφορον Ἰον Κυμαῖον. Γεώργ. Δαούλογλουν, Λέοντα Χαμάρετον, Στυλιανὸν Χ. Ντριτάκην, Πασχάλην Καγιώργην, Ἀημ. Καισαρίτην, Ἰωάν. Λαρόζαν, Εὐάγ. Τσιλιγκιρίδην, Ἰάσωνα Παπτασταύρου, Ἀλεξ. Α. Ἀλεξάνγρου, Κυρ. Παπαδόπουλον, Φώτιον Χ. Μουχτόπουλον, Μ. Παπαδόπουλον Ἐνταῦθα. Κ. Πανταζάραν, Ἀνδρέαν Μιχόπουλον, ἐνταῦθα. Θεοδ. Καλογερόπουλον Κηφισσίαν. Γρηγόριον Ταχταῆν Θεσ)νίκην. Χρῆστον Μαϊγκίνην. Ἐλήφθησαν.

Στυλ. Ζαχαριάν, τὸ ὄνομά σας παρελείφθη ἐκ παραδρομῆς.

Γεώργιον. Νίκολην, Ἰωάννην Μ. Μιχαλάκον, Πειραιᾶ. Γ. Κ. Μαρκόπουλον, Διαβολίτσιον. Μιχ. Κορδοπάτην, Κωνσν. Καρπούζην, Λεωνίδ. Κορτέσην, Ἐλένην Κρητικοῦ, Ἐνταῦθα. Δημ. Παπλαγιαννόπουλον, Ἰωάννινα. Ἀθαν. Ι. Ἀναγνωστόπουλον, Τρίκκαλα. Δημήτ. Γ. Κουλόπουλον Ψαχνά. Λεωνίδαν Ποντίκαν, Καρδίτσαν. Κωνστ. Ε. Βλάχον Κυπαρυσσίαν. Κωνστ. Κατσίκην Ζάκυνθον. Δημήτρ. Γ. Δούλαν Αὐγερινόν. Θ. Πολυζωγόπουλον, Γεωργ. Θεοδώρου, Ἐνταῦθα. Ἰωάννην Κοκκωδήν. Ἐνταῦθα. Πάτραν καὶ Ἐλένην Τζαντάκη, Ἐνταῦθα. Καν Μαρίαν Χ. Βέλκου. Εὐαγγελινὴν Γόλιου, Θεσσαλονίκην. Εὐγένιον Ζούλαν, Κωνστ. Σέριγγαν. Καρδίτσαν. Τηλέμαχον Βορδώνη, Φίλιπ. Παπαδόπουλον. Θεσσαλονίκην. Ἐλήφθησαν.

Χρῆστον Σταύρου. Ἐνταῦθα. Ἀλέκον Ἀγγελόπουλον, Δόμναν Πυργοπούλου, Θεσσαλονίκην. Μεγάλην Ἑλλάδα, Κωνστ. Βάρδακαν, Ψευδάργυρον, Γεώργ. Τσαλαμαρόπουλον, Τάκην Δημόπουλον, Ἐ. Διονέλλην, Ἀναστασίαν Μακρῆ, Ἀϊβαλῆ. Χαρίδημον Θράβαλλον, Μοιλίτσαν Φιλίππου, Ὕδραν, Δημήτρ. Χανιώτην, Παναγ. Ψυχογυιόν, Σπάρτην. Ἀνδρ. Γ. Μητρόπουλον, Ἐνταῦθα. Ἰωάννην Ἀνδρ. Κορλῆν. Σαλαμῖνα. Mear D. Valea Alexandrie, Π. Γ. Κουμανάκον, Γύθειον, Ἀντ. Χόρεναν, Θεσ)νίκην Περικλῆν Ν. Πετούνην, Τρίπολιν. Σταῦρ. Οἰκονόμου, Κηφισσιάν. Θεόδ. Καλογερόπουλον, Κηφισιάν. Γεώργ. Δ. Γράψαν, Ζάκυνθον. Ἐλήφθησαν.

Ἀθανάσιον Χρ. Μπόβαν, Κοζάνην Θεοδ. Μερτικόπουλον. Ἐνταῦθα. Δημήτριον. Γκίζην, Κωνσταντ. Δ. Κομιανόν, Κηφισσιάν. Σπυρίδωνα Τρίαντον, Κέρκυραν. Πολυχρ. Παπαμιχαήλ. Ἐλήφθησαν.

Λάουραν Λασσαλάνδρα. Συγχαρητήρια, διότι ὀλίγιστοι εἶνε οἱ λύται τοῦ στρατιώτου.

Γεώργ. Ἀλεξόπουλον, Κυπαρισσία. Σταυρούλαν Μαντζουράνη, Ἄγιον Πέτρον. Ἀλέξ. Καπηλίδην, Καϊλάρια. Ἐλήφθησαν.

Ν. Κ. Γιαλέσσαν. Γιατὶ δὲν ἀπευθύνεσθε πρὸς τὸν θεῖον σας ἀλλ' ἀόριστως. Ὁ Κρεμεζῆς εἶναι καλά.

Μ. Παπαμαρινόπουλον, Δημητσάνα. Ἐλήφθη Ν. Π. Ἐλήφθησαν, ὁ λαγὸς θὰ δημοσιευθῇ. Ἀργύριον Δανέλλην, Πάτρας. Θωμᾶν Συντροφιόν. Ἐλήφθησαν.

Ἰωάννην Παπαδημητρίου, Ἄμφισσαν. Ἡ κλήρωσις θὰ γίνῃ προσεχῶς. Τί ἔννοεῖς; νὰποστέλλωμεν Χαρὰν αὐτοῦ. Γράψε πρὸς τὴν Διεύθυνσις σαφῶς.

Εὐθυμίαν Γραμματικοῦ, Θεσσαλονίκην. Νικ. Βαρτζίκον, Τρίκκαλα. Διονύσ. Παππαϊωάννου, Πύργον, ἐλήφθη. Ν. Π. Βενιζέλου, Καλάμας. Δεχόμεθα, ὡς γνωστὸν ἡ τιμὴ τοῦ φύλλου 10λεπτος. Ἰωάννην Τσανάκαν, Χαράλ. Ζώην, Ζάκυνθον. Ἰωάν. Κ. Παππαδογιάννην, Χανιά. Ἰωάν. Δ. Γούλαν. Ἰωάν. Πρόεδρον, Τηλέμαχον Βορδώνην, Θεσ)νίκην. Δημ. Μ. Δημητριάδην Ἐνταῦθα. Πέτρον. Σ. Λιαμκῆν, Βόλον. Χρῆστον Μπουχουστινόν, ἐλήφθησαν. Γεώργ. Κεχριώτην, ἔστω, δὲν ἀποκλείεσθε ὅμως καὶ σεῖς.

Σταῦρον Ι. Ψυχογιόν. Τὰ τῶν Συλλόγων εἰς τοὺς Συλλόγους. Αἴχατ. Διγενοπούλου. Γ. Κ. Τσαλαμαρόπουλον, ἐλήφθησαν. Ἀντώνιον Μ. Εὐσταθίου, Μυειλήνην. "Ἔχουσι καλῶς. Μ. Φ.κνῆ. Πόρον. Ἀθανάσιον Τασίου, Καρδίτσαν. Σπυρίδωνα Μαρινάτον, Ληξούριον. Βασίλ. Χαραλάμπους καὶ Γεωργ. Γερασ. Μπαρμπούρην, Ἀστακόν. Ἐλήφθησαν, μεταξὺ ὅλων τῶν λυτῶν θὰ γίνῃ κλήρωσις. Στείλατε τὸ ποίημα. Εὐάγγ. Πετρέαν, Σάθην Θ. Ζηρζάνην. Βόλον. Α. Πίτσον Kovesnah. Σᾶς θεωροῦμεν ὡς φίλον καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἀνησυχοῦμεν. Melle Marie Pappadaki Alexandrie. Δὲν πρόκειται περὶ βάρκας. Ἐλ. Παπαγεωργακόπουλον, ἐλήφθη.

Ἀντών. Λιβιεράτον, Ληξούριον 10). Μαρίαν Μπότση, Κερατέαν. Εὐχαριστοῦμεν. Θὰ δημοσιευθοῦν. Ν. Μακρῆν, Χανιά. Ἐλήφθησαν. Ἀ. Κυριαχίσην, ἐνταῦθα. Ἐλήφθησαν.

Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. συνδρομητοί, ὅπως σπεύσωσι καὶ ἐμβάσωσι τὰς συνδρομάς των ἐντὸς τοῦ ἀρξαμένου μηνὸς Μαρτίου.

Ἡ «Χαρὰ» προσενεχθεῖσα μετὰ τόσης εὐγενείας καὶ ἐμπιστοσύνης πρὸς τοὺς φίλους της, ὁρίσασα ὡς χρόνον πληρωμῆς τὸν τρίτον ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς της μῆνα, ἔχει τὴν ἀπαίτησιν, ὅπως οὐδεὶς τῶν φίλων της τὴν διαψεύσῃ.

Ἡ ἀποστολὴ τῶν συνδρομῶν δέον νὰ γίνηται ἢ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς, ἢ διὰ συστημένης ἐπιστολῆς ἢ καὶ δι' ἀποστολῆς γραμματοσήμων μὲ τὴν διεύθυνσιν:

"ΕΘΝΙΚΗΝ ΧΑΡΑΝ,,
Ἀθήνας

Ὅσοι τῶν φίλων τῆς Χαρᾶς ἔχουσι γράψει ἄνω τῶν πέντε συνδρομητῶν δὲν ὑποχρεοῦνται εἰς πληρωμήν, ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν αὐτοὶ πάντες ἐμβάσωσι τὴν συνδρομήν των.

Οἱ κατὰ τόπους ἀνταποκριταί μας δύνανται νὰ εἰσπράττωσι τὰς συνδρομὰς καὶ νὰ ἐμβάσωσιν ἡμῖν ταύτας μετὰ τοῦ ὀνομαστικοῦ καταλόγου τῶν πληρωσάντων.

(Ἐκ τῆς Διευθύνσεως)

Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΜΑΣ ΣΕΛΙΣ

ΠΩΣ ΕΓΙΝΕ Η ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

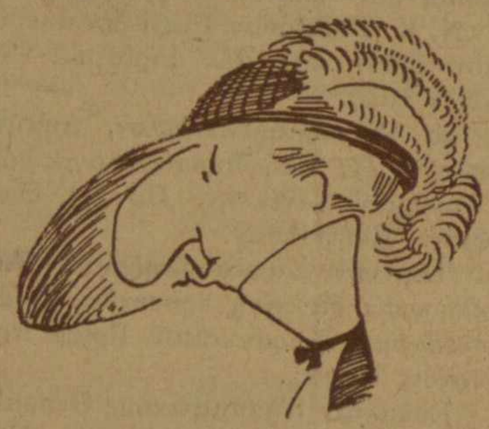

Ἰλ Καβαλερίσσιμο Τζιόρζιον Μονομάχο Κόντε ντὶ Ρόπα ντὶ Τρακατρούκα ἀπεφάσισε νὰ μονομαχήσῃ.

Πρὸς τούτοις ἐτοιχοκολλήθησαν τὰ κατάλληλα προγράμματα εἰς τοὺς δρόμους.

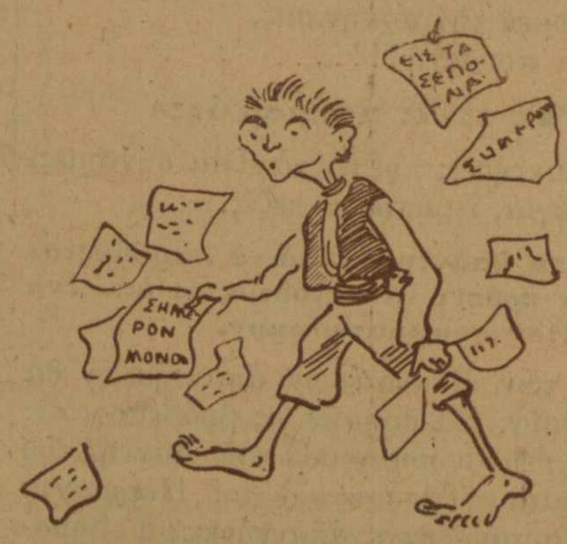

Λοῦστροι ἐμοίραξαν φέϊβ-ο-λὸν παντοῦ.

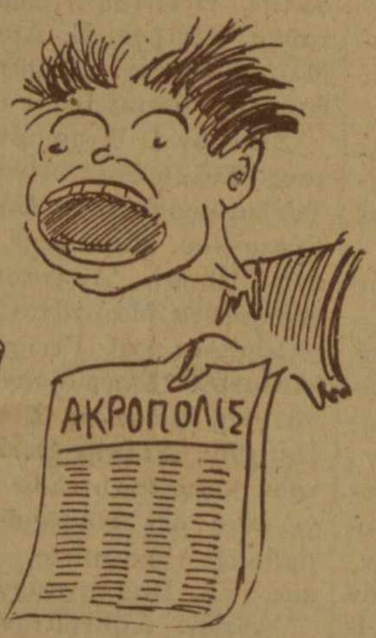

Οἱ ἐφημεριδοπῶλαι διελάλησαν τὸ τὸ γεγονὸς ἀρκούντως.

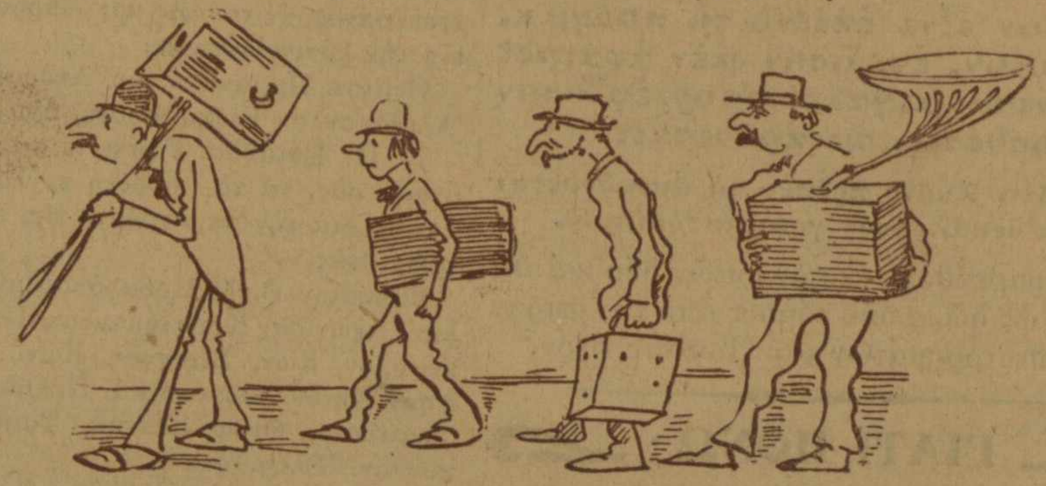

Δημοσιογράφοι, φωτογράφοι, ζωγράφοι, κινηματογράφοι, σημιβολαιογράφοι, φωνογράφοι κατέφθασαν ἐκγαίρως εἰδοποιηθέντες.

Οὐμὴν ἀλλὰ ἀδύνατον νὰ λείψουν καὶ οἱ φυστικάδες.

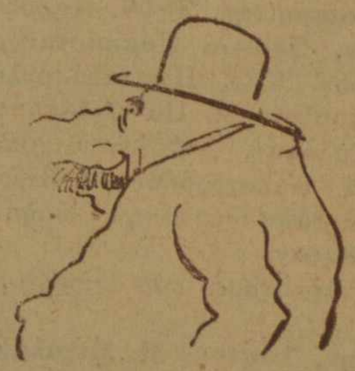

Πρῶτος μεταξὺ τῶν πρώτων κατέπλευσε καὶ ὁ κ. Κουμουντοῦρος

Εἰς τὴν θύραν τοῦ πεδίου τῆς τιμῆς ἔστησε τὸ παράπηλμά του καὶ ὁ Δημοτικὸς ἐπὶ τῶν εἰσιτη-ρίων φόρος.

Πρὶν ἀρχίσῃ μονομαχία ἐψάλλη ἁγιασμός.

Καὶ ἡ τιμὴ ἐσώθη.